

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΓ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1/15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1976 | ΑΡΙΘ. 7-8

Η ΑΓΙΑ ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΣΧΩΝ

«Πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἤξουσιν
καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν Σου, Κύριε,
καὶ δοξάσουσιν τὸ ὄνομά Σου,
ὅτι μέγας εἶ Σὺ καὶ ποιῶν θαυμάσια,
Σὺ εἶ ὁ Θεὸς μόνος ὁ μέγας» (Ψαλμ. 85,9-10).

1. Μέγα τὸ μυστήριον τοῦ σταυρικοῦ
θανάτου τοῦ Θεανθρώπου! Δυσβάστακτον εἰς
τὴν σύλληψιν τοῦ πεπερασμένου ἀνθρωπίνου
νοῦ! Ἐξω τῆς ἀνθρωπίνης Λογικῆς! «Μω-
ρία» τοῖς σοφοῖς Ἑλλησι! «Σκάνδαλον»
τοῖς θεογνώσταις Ἰουδαίοις! Ἄνθρωπος ὁ
κριτής, Θεὸς ὁ καταδικασθεὶς! Ὁ φθαρτὸς
τὸν ἀφθαρτον τυραννεῖ! Ὁ Κύριος ὑπὸ τῶν
δούλων του κρίνεται, κατακρίνεται, θανατοῦ-
ται! Οἱ Προφῆται προεῖδον τὸ Πάθος τοῦ
Θεανθρώπου! Ὅτι βουλήσει Θεοῦ πρὸς σω-
τηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐγένετο. Ἡτιμάσθη,
ἐχλευάσθη, περιεπαίχθη, ἐφραγγελώθη καὶ
ἐσταυρώθη! Ὡ ἀκατάληπτον μυστήριον! Ὡ
σκάνδαλον τοῖς ὀλιγοπιστοῦσι καὶ πρόσκομ-
μα ταῖς ἀπιστοῦσιν! Ὡ ἀνεξηγήτου ἀγνωμο-
σύνης τεκμήριον! Ὡ προδοσίας ἀπιστεύτου
ἔργον ἀνήκουστον!

2. Περιδεῆς ὁ Προφήτης Ἡσαίας ἀντι-
κρύζει τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος Θεαν-
θρώπου: «Καὶ εἶδομεν Αὐτὸν καὶ οὐκ εἶχεν
εἶδος οὐδὲ κάλλος. Ἀλλὰ τὸ εἶδος Αὐτοῦ
ἄτιμον, ἐκλείπον παρὰ πάντας ἀνθρώπους.
Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν καὶ εἰδὼς φέρειν
μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον
Αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη!» (Ἡσ.
53,2-3). Ὁ πράγματι «εὐαγγελικὸς Προ-

φήτης», ὁ ἐν πνεύματι Θεοῦ προφητεύων
μεγαλοστομώτατος ἅγιος διαγγελεύς, βλέπει
δι' ἐλλάμψεως θείας ἐπτακόσια καὶ πλέον
ἔτη πρὶν τοῦ Πάθους τοῦ Θεανθρώπου τὰ
δραματουρούμενα καὶ ἐξηγεῖ τὴν αἰτίαν:
«Ὅτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ
ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα Αὐ-
τὸν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ καὶ ἐν κακώ-
σει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀνομίας
ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἁμαρτίας
ἡμῶν!» (αὐτόθι).

3. Ὁ Προφητάναξ Δαυὶδ ἐμφανίζει τοὺς
σταυρωτὰς τοῦ Θεανθρώπου ὡσεὶ ταύρους
γαυριῶντας καὶ ὡσεὶ λέοντας ὠρουμένους:
«Ταῦροι πόνες περιέσχον με ἤνοιξαν ἐπ'
ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ὁ ἀρπάζων
καὶ ὠρῶμενος!» (Ψαλμ. 21,13-14). Καὶ
βλέπει ὁ Προφητάναξ τὸν πάσχοντα Θεάν-
θρωπον καὶ ὁμολογοῦντα: «Ἐξηράνθη ὡς
δοτρακὸν ἢ ἰσχὺς μου, καὶ ἡ γλῶσσά μου
κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου» (αὐτόθι). Κύ-
νες πολλοὶ ἐκύκλωσαν τὸν πρῶτον καὶ ἄκακον
Κύριον, Ὅστις «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν
ἤχθη καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος
Αὐτὸν ἄφανος οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα
Αὐτοῦ» (Ἡσ. 53,7). «Συναγωγὴ πονηρευο-
μένων περιέσχον» (Ψαλμ. 21,17) τὸν ἀνα-
μάρτητον. Ὁχλὸς ἄτακτος ἔσυρεν Αὐτὸν ἀπὸ
τοῦ Ἄννα εἰς τὸν Καϊάφαν καὶ ὕστερον εἰς τὸν
Πιλάτον. Ὁ πρὸ μικροῦ τὸ «ῶσαννά» ἐν
θριάμβῳ ἀλαλάζων ὄχλος, ἐπιλήσμων γενόμε-
νος τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ φιλανθρώπου καὶ ἐλεή-
μονος Ἰησοῦ, κραυγάζει μετὰ μανίας τὸ «ἄρον,

ἄρον, σταύρωσον Αὐτόν»! Προδοσία καὶ ἀγνωμοσύνη ὁμοῦ, ἀπεγέννησαν τὴν ἀπάνθρωπον, τὴν σατανικὴν σκληρότητα! Ἐναντίον τίνος; Κατὰ τοῦ εὐεργέτου, κατὰ τοῦ ἀθώου καὶ ἐλεήμονος! Ὡς τῆς μωρίας τῶν παρασυρθέντων ἐκ τῶν διαβολέων ἐχθρῶν τοῦ τὴν Ἀλήθειαν διδάσκοντος Ἰησοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ μισεροῦ πάθους τυφλωθέντων καὶ εἰς ἀγριότητα ἀνημέρων θηρίων μεταβληθέντων!

4. Πάντα δὲ ταῦτα διατί καὶ πρὸς τί; «Τοῦ δεῖξαι, κατὰ τὴν Γραφήν, ὅτι αὐτοὶ κτήνη εἰσὶν καὶ γε αὐτοῖς· ὅτι συνάντημα υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ συνάντημα τοῦ κτήνους, συνάντημα ἐν αὐτοῖς»! (Ἐκκλησ. 3,18-19). Προδοσία καὶ ἀγνωμοσύνη! Τὰ δύο κακά, διαβολικῆς συνθέσεως καὶ προελεύσεως. Οἱ Κυριοκτόνοι, οἱ προφητοκτόνοι, οἱ θεομάχοι, οἱ μισόθεοι, οἱ τοῦ νόμου ὑβρισταί, οἱ τῆς χάριτος πολέμιοι, οἱ ἀλλότριοι τῆς πίστεως τῶν Πατέρων, οἱ συνήγοροι τοῦ διαβόλου, τὰ γεννήματα τῶν ἐχιδνῶν, οἱ ψιθυρισταί, οἱ κατάλαλοι, οἱ ἐσκοιτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ἡ ζύμη τῶν Φαρισαίων, τὸ συνέδριον τῶν δαιμόνων, οἱ ἀλάστορες, οἱ πάμφαυλοι, οἱ λιθασταί, οἱ μισόκαλοι! Οὗτοι πάντες ἐκραύγαζον, οἱ ἀγνώμονες καὶ προδόται, κατὰ τοῦ Διδασκάλου τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀγάπης. Ἐκραύγαζον τὸ «ἄρον, ἄρον, σταύρωσον Αὐτόν».

5. Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι μὲν «σκάνδαλον» διὰ τοὺς Ἰουδαίους, «μωρία» δὲ διὰ τοὺς ἐθνικούς. Ὅμως διὰ πάντας τοὺς πιστεύοντας ὁ παθὼν Κύριος εἶναι «Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία» (Α' Κορ. 1, 23-24). Πάσχει, ἀθῶος ὢν, ὑπὲρ ἡμῶν, ἁμαρτωλῶν ὄντων. «Ἐδωκεν Ἐαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσητε ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας» (Τίτ. 2,14). Πάσχει ἀδικούμενος καὶ ὁμως εὐχεται ὑπὲρ τῶν ἀδικούντων. Ἀγάπη ἀπειρος ἐκχύνεται ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ. Ἀγάπη θεία πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον, τὸν προδοτικῶς καθηλώσαντα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὸν ἀναμάρτητον. Ἀγάπη θεία ἀναβλύσει ἔσσει ἐκ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Ἀγάπη, «μείζονα τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις θῆ τὴν ψυ-

χὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰωάν. 15, 13). Ἡ ἀγάπη αὕτη δὲν προσμετρεῖται, διότι ἐκβαίνει τοῦ μέτρου τῆς θυσίας τῆς ζωῆς ὑπὲρ ἑνὸς ἢ πλείονων φίλων. Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ ἐκδηλοῦται κυρίως πρὸς αὐτοὺς τοὺς σταυρωτάς Του, τοὺς ἐχθροὺς καὶ προδότας Του!

6. Ἄς μὴ φανῆ παράδοξον, ὁ Χριστὸς «ξανασταυρώνεται» συνεχῶς καὶ σήμερον εἰπερ ποτὲ ἄλλοτε ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀσεβῶν καὶ ἁμαρτωλῶν. «Ξανασταυρώνομεν» τὸν Χριστὸν οἱ ἄνθρωποι, ἐπιλήσμονες γιγνόμενοι τῶν εὐαγγελικῶν διδαχῶν Του. «Ξανασταυρώνομεν» Αὐτὸν ἀλληλομισούμενοι, ἀλληλοφθονούμενοι, ἀλληλο-ὑποβλεπόμενοι, ἀλληλοπροδιδόμενοι. Στρέψωμεν τὸ βλέμμα ἡμῶν εἰς τὰ γύρω ἡμῶν συμβαίνοντα. Ἐν ἀναβρασμῷ οἱ πάντες. Ἔθνη καὶ λαοὶ καὶ φυλαὶ ἀλληλομισούμεναι. Πόλεμοι καὶ μάχαι φανεραὶ καὶ ἀφανεῖς, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἐκάστης χώρας, πόλεως ἢ χωρίου. Ὁ εἰς ἐχθρεύεται τὸν ἕτερον. Ψευδεῖς καταμηνύσεις, συκοφαντίαι καὶ διαβολαὶ τῶν μὲν κατὰ τῶν δέ. Διαιρέσεις καὶ ἀντιθέσεις ἰδεολογικαὶ μέχρις ἐξοντώσεως τῶν ἀντιτιθεμένων ἐξικνούμεναι. Οἱ λαοὶ ἐν ἀμοιβαίᾳ καχυποψία. Οἱ πάντες ὁμιλοῦν περὶ εἰρήνης καὶ οἱ πάντες βυσοδομοῦν κατ' αὐτῆς! Ὅπλα ἀφανισμοῦ πάσης ψυχῆς ἀνθρωπίνης ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ἐφευρίσκονται καθ' ἐκάστην νεωτάτου τύπου καὶ ἐπισωρεύονται ἐν ἀφθονία! Κατακτητικὰ σχέδια τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου καταστρώνονται καὶ μετὰ θρασύτητος προβάλλονται πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν γειτόνων. Ὅποια πάρωσις, ὅποια μισάνθρωπία, ὅποια μισαλληλία, ὅποια μισαδελφία!

7. Ὅσοι πιστοί, ἀτενίσωμεν πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον Κύριον! Ὅποιον μεγαλεῖον ψυχῆς τοῦ «ἀνθρώπου» Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ! Σταυροῦται ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, ὡς ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων! Καὶ ὁμως συγχωρεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καθηλωμένος ὢν τοὺς σταυρωτάς Του καὶ δὲν λογίζεται τὴν θηριώδην τῶν προδοτῶν καὶ ἀγνωμόνων ἐχθρῶν

Του! Τούναντιον, εὐχεται καὶ ὑπὲρ αὐτῶν: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιούσιν» (Λουκ. 23,24)! Καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ πάντων καὶ αὐτῶν τῶν μαθητῶν Του, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν συσταυρούμενος, πιὼν ἄχρι τρυγῶς τὸ ποτήριον τῆς ἀνεκφράστου θλίψεως καὶ τοῦ δυσπεριγράπτου πάθους· φέρων τὸ βᾶρος συμπάσης τῆς ἁμαρτωλῆς καὶ συνεχῶς ἁμαρτανούσης ἀνθρωπότητος, ἀναφωνεῖ τὸ «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες» (Ματθ. 27,46);! Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀναπεμπομένη δέησις τοῦ Κυρίου, δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ παραπόνου. Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Τούναντιον, ἀποτελεῖ καὶ αὕτη διδασκαλία καὶ δι' ἡμᾶς πάντας, ὅταν ὑπὸ τὸ βᾶρος τῆς ἁμαρτίας ἢ τῆς πάσης θλίψεως πιεζόμενοι ἀναγκαζώμεθα νὰ στρέψωμεν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν πρὸς τὸν παντοδύναμον Θεόν, ἱκετεύοντες Αὐτὸν καὶ λέγοντες, τὸ τοῦ Κυρίου ἐπαναλαμβάνοντες: «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες»; Ἡτοι σπεῦσον, βοήθησόν με!

8. Ἄλλ' ὁ Κύριος, μετὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα Αὐτοῦ δέησιν, προστίθησιν εὐθύς ἀμέσως: «Πάτερ, εἰς χεῖράς Σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου»! (Λουκ. 23,46). Τοῦτ' αὐτὸ ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ πράττωμεν καὶ ἐνώπιον πάσης θλίψεως καὶ παντὸς κινδύνου, ὀποθενδήποτε προερχομένου. Τὸν Θεὸν Πατέρα ἡμῶν ὀφείλομεν νὰ ἐπικαλωμεθα πάντοτε καὶ Αὐτοῦ νὰ ἐκζητῶμεν ἐν ταπεινώσει τὸ ἔλεος καὶ τὴν σωτηρίαν, παρατιθέμενοι εἰς Αὐτὸν τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μας, ἐκμυστηρευόμενοι τὸν πόνον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας μας, ὅλον τὸν κόσμον τοῦ πνεύματος ἡμῶν. Καὶ ὅπως ὁ Κύριος εὔρε καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ τοῦ Ἐαυτοῦ Πάθους ἀνακούφισιν ἐκ τοῦ πόνου Του διὰ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἐνὸς τῶν ληστῶν τῶν μετ' Αὐτοῦ συσταυρουμένων, ἐξ οὗ καὶ ἡ εἰλικρινῆς μετάνοια τοῦ ληστοῦ καὶ ἡ ὁμολογία καὶ ἀναγνώρισις, ἢ διὰ τῆς ἱκεσίας πρὸς τὸν Κύριον ἀποδειχθεῖσα διὰ τῆς παρακλήσεως: «Κύριε, μνήσθητί μου ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου» καὶ ἡ βεβαίωσις τοῦ Κυρίου, ἢ ἐπισφραγίσασα τὴν σωτηρίαν τοῦ συσταυρωθέντος ἁμαρτωλοῦ: «Ἀμήν, ἀμήν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ

ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ (Λουκ. 23,43), εὐτα καὶ ἡμεῖς, δεόμενοι τοῦ Κυρίου ἐν συντριβῇ καρδίας, θὰ τύχωμεν τῆς σωτηρίας.

★

9. Τὰ Πάθη τὰ σεπτὰ τοῦ Χριστοῦ, «ὡς φῶτα σωστικὰ ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ», διαλαλεῖ ὁ θεῖος ὑμνωδός. Ἡ θλίψις καὶ ὁ πόνος ἀποκαλύπτουν τὸν ἀληθινὸν ἄνθρωπον. Ὁ πόνος εἶναι ὁ καθρέπτης, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ὁ θλιβόμενος ἀντικρῦζει ἑαυτὸν ὀποῖός τις εἶναι καὶ κρίνεται ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐν ἀληθείᾳ καὶ συμπαθείᾳ. Τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ ἡ ἐφήμερος δόξα, προσκαίρως χαροποιοῦν τὸν ἄνθρωπον. Συνυφαίνονται συνήθως μετὰ τὸν ἐγωισμόν καὶ τὴν οἴησιν, τὰ γενεσιουργὰ αἰτία ψυχικῆς ἀγωνίας καὶ θλίψεως. Ὁ πόνος, ὁ ἐν πίστει καὶ ὑπομονῇ ἀνεκτὸς γενόμενος, ἀποκαλύπτει τὸ ἀληθές νόημα τῆς ζωῆς. Ὁ πόνος εἶναι συνυφασμένος μετὰ τὴν φύσιν καὶ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἀποβαίνει τὸ τῆς σωτηρίας καθάρσιον, συνενούμενος μετὰ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως καὶ ἐλπίδος. Ὁ θεῖος ἀπόστολος Ἰάκωβος εἶχε πλήρη γνῶσιν τῆς ἀληθείας ταύτης, ὅταν συνεβούλευε τοῖς πιστοῖς: «Πᾶσαν χαρὰν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις, γινώσκοντες ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν. Ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἔχεται, ἵνα ᾗτε τέλειοι καὶ ὀλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι» (Ἰακ. 1,2-4).

10. Τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ τέλειον ὑπόδειγμα ὑπομονῆς καὶ ἐλπίδος. Ὁ Κύριος διεβεβαίωσεν ἡμᾶς, εἰπὼν: «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰω. 16,33). Νενίκηκεν ὁ Κύριος τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ τοῦ Σταυροῦ! Διὸ καὶ ὀρθῶς ὠνομάσθη «τρόπαιον Χριστοῦ ὁ Σταυρός»! Τρόπαιον, κτηθὲν διὰ τοῦ πόνου! Τρόπαιον ὁ Σταυρός, ἁγιασθεὶς διὰ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου. Τρόπαιον, δι' οὗ ἐπλήγη ἡ πολυδαίδαλος ἁμαρτία. Τρόπαιον, ἐξ οὗ ἀπορρέει διὰ παντὸς ἡ Χάρις καὶ ἡ ἐλπίς τῆς σωτηρίας διὰ τοὺς πιστεύοντας εἰς τὰ σωτήρια Πάθη τοῦ Κυρίου. Ἐκ τούτου καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἕκθαμβος πρὸ τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ τοῦ Θεανθρώπου,

ἀναφωνεῖ: «Καὶ ἔστι Σταυρὸς πολυδύναμος δύναμις, βέλος ἀόρατον, φάρμακον αἰλόν, πληγὴ λυσίπονος, ἐπονείδιστος δόξα· ὥστε κἂν μυρία ἕτερα λέγω περὶ Χριστοῦ, κἂν μυρία θαύματα διηγούμενος καταπλήττω τὸν ἀκροατὴν, οὐχ οὕτως ἐπ' ἐκείνοις, ὡς ἐπὶ Σταυροῦ σεμνύνομαι!» (Migne, P. G. 96,589A).

★

11. Ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάς τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ ὁ διὰ τοῦ Σταυροῦ θάνατος Αὐτοῦ συγκινεῖ βαθύτατα πᾶσαν εὐδιάθετον ψυχὴν χριστιανικὴν, πιστεύουσιν εἰς τὸν Χριστόν, ὡς λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα αὐτῆς. Τὸ Πάθος τοῦ Θεανθρώπου ἔστω καὶ δι' ἡμᾶς ἐλπίδος τεκμήριον καὶ σωτηρίας ἐχέγγυον! Παύσωμεν λοιπὸν καταπροδίδοντες τὰς Ἀληθείας Του τὰς εὐαγγελικὰς. Παύσωμεν καταπροδίδοντες Αὐτὸν καὶ «ξανασταυρώνοντες» καὶ πάλιν, ἀπαρνούμενοι τὰς Ἀρχὰς καὶ τὰς ἀξίας, ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ ζωὴ ἡ ἀληθινή καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια ἡ ἀνθρωπίνη. Παύσωμεν ἀγνωμονοῦντες καὶ ἀντιτιθέμενοι πρὸς πᾶν ὅ,τι Ἐκεῖνος ἐκήρυξεν, ἀφοῦ διὰ τῆς Ἐαυτοῦ θυσίας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐπεσφράγισε τὴν πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἀναξίους ἀπειρον ἀγάπην Του!

12. Θεωρήσωμεν τὸν Ἐσταυρωμένον Κύριον πάσχοντα, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Πάθει τροπαιοφόρον ἅμα ἀναδεικνύμενον! Διότι τῷ ὄντι «τρόπαιον Χριστοῦ εἶναι ὁ Σταυρὸς»! Τρόπαιον καὶ δι' ἓνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν δύναται ν' ἀποβῆ ὁ σταυρὸς τῶν θλίψεων, ἃς διερχόμεθα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. «Τρόπαιον Χριστοῦ εἶναι ὁ Σταυρὸς», ἀλλὰ καὶ «πολυδύναμος δύναμις», ἅμα δὲ καὶ νίκη καὶ δόξα καὶ τιμὴ καὶ μακαριότης! Τὴν δόξαν ταύτην τοῦ παθόντος Κυρίου προγνοὺς καὶ ὁ Προφητὰναξ καὶ ὅτι μετὰ τὸ Πάθος Αὐτοῦ ἠκολούθησε καὶ ἡ Ἀνάστασις, διελάλησε διὰ τῶν θεοπνεύστων λόγων του: «Πάντα τὰ

ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἤξουσιν καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν Σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά Σου, ὅτι μέγας εἶ Σὺ καὶ ποιῶν θαυμάσια, Σὺ εἶ ὁ Θεὸς μόνος ὁ μέγας (Ψαλμ. 85,9-10).

★

13. Ὁμολογήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ πρὸς τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα καὶ παθόντα Κύριον τὸ τοῦ Ψαλμοῦ ἀναφωνοῦντες: «Μέγας εἶ Σὺ, Κύριε, καὶ ποιῶν θαυμάσια, Σὺ ὁ Θεὸς μόνος ὁ μέγας»! Σῶσον καὶ ἡμᾶς, Κύριε, ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ Σου, συγχωρῶν ἡμᾶς καὶ ἀφιέμενος τὸ ἀπειρον πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μας! Μεσίτευσον παρὰ τῷ Πατρὶ Σου, ὡς καὶ διὰ τοὺς σταυρωτάς Σου ἐποίησας, με τὰς αὐτὰς λέξεις: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσιν»! (Λουκ. 23,24). Εἰ καὶ πάντα τὰ ἔθνη δὲν ὁμολογοῦν τὸ ὄνομά Σου, ἐν τούτοις ἀπαξάπαντες ἀναγνωρίζουν τὰ διδάγματά Σου. Καὶ εἴτε ὡς χριστιανοί, εἴτε καὶ ὡς ἀλλόθρησκοι, οἱ πάντες τιμοῦν τὰς ἀρχὰς Σου, ὅσας ἐδίδαξας περὶ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη καὶ ἡ πρὸς τὸν πλησίον, ἀποτελοῦσα τὴν συνισταμένην καὶ τὴν κορωνίδα τῆς Διδαχῆς Σου, ἀναγνωρίζεται καὶ κηρύττεται ὑπὸ πάντων, ἔστω καὶ μὴ ἐν τῇ πράξει ἐφαρμοζομένη. Καὶ οὕτως οἱ πάντες, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, ἀνομολογοῦμεν ὅτι «Σὺ εἶ ὁ Θεὸς μόνος ὁ μέγας», καὶ εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως, προσκυνοῦμέν Σε, Κύριε, καὶ δοξάζομεν τὸ ὄνομά Σου, ὅτι Σὺ ἐδίδαξας ἡμᾶς πάντας τὸ πραγματικὸν νόημα τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ὑπέδειξας τὴν ὁδόν, τὴν ἄγουσαν εἰς πραγμάτωσιν τοῦ ἀληθοῦς προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου!

Ἔστω λοιπὸν καὶ διὰ πάντας τοὺς πιστεύοντας τὸ ὄπλον τῆς σωτηρίας ἡμῶν ὁ Σταυρὸς Σου!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Ἐομότιμος Καθηγητὴς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

Ἐπὶ τῇ λαμπροφώρῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἀναστάσει ὁ Διευθυντὴς τῶν Περιοδικῶν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», «ΘΕΟΛΟΓΙΑ» καὶ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» καὶ οἱ συνεργάται αὐτοῦ εὐχονται εἰς ἅπαντας τοὺς ἀναγνώστας πᾶσαν χαρὰν καὶ εὐλογίαν παρὰ τοῦ Ἀναστάντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.
(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ Κ. Η ΛΙΑ Δ'

(18—25/2/1976).*

Ἀπαντήσας ὁ Πατριάρχης εἶπε:

Ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Σύνοδροι,

Ἀποτελεῖ μεγάλην χαρὰν δι' ἐμέ, ὅτι εὐρίσκομαι ἐν ἀγάπῃ ἐν μέσῳ Ὑμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκπροσωπεῖτε τὴν γνησίαν ὀρθόδοξον σκέψιν καὶ οἱ ὅποιοι ἔχετε ἀναλάβει ἕνιστον ἔργον ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ. Δὲν θὰ μακρόνω τὸν λόγον καὶ μάλιστα ἐφ' ὅσον ὁ Μακαριώτατος ἔθιξεν ἤδη τὸ θέμα τῶν σχέσεων Ὁρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ περιεκτικόν.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία προσεύχεται ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως καὶ ἐπιδιώκει αὐτὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀληθείας, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δὲ Ἱερὰ Παράδοσις παραμένει πάντοτε ζῶσα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνεργεῖ διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἐκείνος εὐρίσκεται ἐν μέσῳ ἡμῶν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπω. Ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς Παράδοξου σημαίνει ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὸν Χριστόν.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι Ἐκκλησία ἀγάπης. Βάσει αὐτῆς τῆς ἀγάπης ἀνοίγουμεν τὰς καρδίας ἡμῶν πρὸς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡμεῖς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας διήλθομεν περίοδον ἀγαθῶν σχέσεων μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ οὕτως ἐδημοουργήσαμεν ἀτμόσφαιραν φιλίας καὶ ἀγάπης μετ' αὐτῆς.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λιβάνου μετέφερον εἰς ἐμέ συνομιλίαν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀρμοδίων τῆς ἐν Βατικανῷ Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐσχημάτισα σαφῆ εἰκόνα ὅτι τὸ θέμα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν περιλαμβάνεται ἀπλῶς εἰς τὸ θέμα τοῦ πρωτείου. Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία δύναται νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῶν διαφορῶν τῆς μετὰ

τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πλὴν τοῦ θέματος τοῦ πρωτείου. Ἡμεῖς ὁμῶς ἀντιλαμβανόμεθα τὸ πρωτεῖον ὡς πρωτεῖον τιμῆς καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ παρεκκλίνωμεν ἀπὸ τὴν δόξαν ταύτην, διότι ἄλλως θὰ ἀπεκόπταμεν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ ὡς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ.

Τὸ πρωτεῖον εἶναι καρπὸς ἀνθρωπίνης σκέψεως. Ὑπάρχει στενὴ συγγένεια μετὰξὺ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ καὶ Ἰουδαϊσμοῦ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, καθ' ὅσον ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία προσπαθεῖ νὰ ἐγκαθιδρύσῃ ἐπίγειον βασιλείαν ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης. Αἱ λοιπαὶ Ἐκκλησίαι εἰς τὸ σύστημα τοῦτο δὲν εἶναι παρὰ δορυφόροι περὶ ἐν κέντρων.

Δι' ἡμᾶς σημασίαν ἔχει ἡ διατήρησις τῆς Παραδόσεως. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδὲν δόγμα παρήλλαξε καὶ οὐδὲν νέον ἐπενόησε. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἀνανέωσιν, ἀλλ' ὅτι τὴν ἐννοεῖ ὡς ἐσωτερικὸν καθαρὸν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀνανέωσις σημαίνει διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοποθέτησιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. Σημαίνει τὴν λύτρωσιν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ἡ ἐσωτερικὴ ἀνακαινίσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐν διηγετικῆς βάπτισμα, μία συνεχῆς ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐνσωμάτωσις του εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν. Οὕτως, ἐὰν διὰ τοῦ διαλόγου ἐννοώμεν συνένωσιν διαφορῶν παρατάξεων ἢ ὁμολογιῶν, θὰ ἀποτύχομεν.

Ἡ ἔνωσις καθ' ἡμᾶς δύναται νὰ ἐπέλθῃ μόνον διὰ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὴν Πίστιν καὶ εἰς τὴν Παράδοξιν. Βάσις τοῦ διαλόγου πρέπει νὰ εἶναι ἡ Δογματικὴ, διότι ὑπάρχει διαφορὰ ἀντιλήψεων τόσον ὡς πρὸς τὸ πρωτεῖον, ὅσον καὶ ὡς πρὸς διάφορα ἄλλα δόγματα, μετὰξὺ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν ἐγκαταλείψωμεν τὴν δογματικὴν βᾶσιν, τοῦτο θὰ σημαίῃ ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς τοποθετεῖται ἐπὶ ἀπλῆς φιλοσοφικῆς βάσεως. Τοιοῦτόν τι ὁμῶς εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων. Διὰ τοῦτο καθῆκον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἡ φανέρωσις τῶν πνευματικῶν αὐτῆς θησαυρῶν, καθ' ὅσον ὁ δυτικὸς κόσμος ἔχει κερωθῆ ἀπὸ τὸ πνευματικὸν περιεχόμενον του καὶ αἱ ἐν αὐτῷ θρησκευούσαι ψυχὰι βασανίζονται, ἐνῶ παραλλήλως γνωρίζουν ὅτι τὸ Πνεῦμα δὲν περιορίζεται εἰς ἓνα τόπον.

Διὰ τοῦτο θεωρῶ ὅτι εἰς τὸν διάλογον ἡ προσφορά τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ δυτικοῦ κόσμου ἀπὸ πεπλανημένας ἀντιλήψεις.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 105 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5-6 τεύχους.

Πιστεύω ὅτι ἔχετε ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ παρουσία μου ἐν μέσῳ Ὑμῶν ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῶν δεσμῶν μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Δὲν θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου ἐπισκέπτῃν εἰς τὴν χώραν σας. Εἶμαι εἰς ἕξ Ὑμῶν καὶ Ὑμεῖς εἰσθε μέρος τῆς ἰδικῆς μας Ἐκκλησίας. Εἴμεθα ἠρωμένοι ὑπὸ μίαν κεφαλὴν, τὸν Χριστόν. Ἡ τόχῃ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι πανταχοῦ μία. Ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν λυπηρὸν, μᾶς λυπεῖ καὶ ὅ,τι λυπεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας, λυπεῖ καὶ Ὑμᾶς.

Φρονῶ ὅτι οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὑποδείγματα εὐσεβείας καὶ διεξάγουν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ. Φρονῶ ὅτι πάντες ἔχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συμπήξωμεν κοινῇ παράταξιν διὰ τὴν ἄμνην τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Καὶ ἔχομεν ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν, τὴν ζωὴν καὶ τὰς θυσίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων σχολῆν, ἡ ὁποία παραμένει πάντοτε ζῶσα καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος λαμβάνει μαθήματα. Ἐχομεν ὡς Ὁρθόδοξοι ὑποχρεώσεις πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι κεκλημένη, ὅπως διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐν γένει δράσεώς της ἐπιφέρῃ ἀλλαγὴν, καθ' ὅσον πιστεύει εἰς τὴν θυσίαν καὶ εἰς τὸ ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης δύναται ἡ ἀνθρωπότης νὰ ὀδηγηθῆ εἰς τὴν εἰρήνην.

Εὐχαριστῶ Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, τὸν ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν, τὸν ὁποῖον γνωρίζω καλῶς, καθὼς καὶ τὰς ἀπόψεις του περὶ Χριστοῦ καὶ τὸ ἀγωνιστικὸν του πνεῦμα καὶ τὰς θυσίας του ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Πιστεύω ἀκόμη ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος διαπνέεται ἀπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα, ὅπερ καθιστᾷ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ζῶσαν, ἥτις καλεῖται διὰ τῆς διδασκαλίας της νὰ διαδραματίσῃ ἐποικοδομητικὸν ρόλον ὄχι μόνον ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ κόσμῳ, ἀλλὰ καὶ τῷ δυτικῷ καὶ γενικῶς ἐν τῇ ἀνθρωπότητι.

Δέομαι τοῦ Ὑψίστου, ὅπως φωτίξῃ ἡμᾶς, ἵνα συνειχίζωμεν τὰς ἀδελφικὰς ταύτας ἐπισκέψεις καὶ ἐνεργώμεν ἀπὸ κοινοῦ, ὥστε νὰ ὠφελήσωμεν τὴν σύγχρονον κοινωνίαν καὶ δέομαι, ὅπως ἐπισχῶμεθα διὰ τῆς Πίστεως, ὥστε καὶ ὁ ἀραβικὸς καὶ ὁ ἑλληνικὸς κόσμος νὰ ἀποτελέσουν δύναμιν ἐναντίον τοῦ κακοῦ, διὰ τὴν προάσπισιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ἐξ ὀνόματος τοῦ ἀραβικοῦ λαοῦ καὶ τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν παρακαλῶ διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅπως αἱ προσευχαὶ Ὑμῶν συνοδεύουν καὶ προστατεύουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ πάντα πόνον καὶ πᾶσαν βλάβην, ὥστε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ παραμένῃ ζωντανὸν εἰς ἡμᾶς, διὰ νὰ δυναθῶμεν νὰ λυτρώσωμεν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.

Κύριε καὶ Θεὲ ἡμῶν, διαφύλαττε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὴν σεβασμίαν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸν Ἱερόν Κλῆρον καὶ τὸ ποιμνιον αὐτῆς καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς σωτηρίας.

Περαίνων δηλῶ ὅτι εἶμαι διατεθειμένος νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς οἰονδήποτε αἴτημα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ζητῶ τὰς προσευχὰς πάντων ὑμῶν, ὅπως (ἡ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται).

Μετὰ τὸ πέρας τῆς συνεδριάσεως ἐπηκολούθησε δεξίωσις, εἰς ἣν παρέστησαν διάφοροι ἐπίσημοι, ἐν οἷς οἱ Σεβ. Μητροπολίται Κίτρους κ. Βαρνάβας, Περιστερίου κ. Ἀλέξανδρος, Ν. Σμύρνης κ. Χρυσόστομος, Γαρδικίου κ. Χρυσόστομος, Ρωγῶν κ. Καλλινικός, καὶ οἱ Βουλευταὶ κ. κ. Παπακωνσταντίνου καὶ Μακρῆς.

Εἰς Θεσσαλονίκην.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, 20ῆς Φεβρουαρίου, ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀνεχώρησε διὰ Θεσσαλονίκην. Συνωδύθη ὑπὸ τῶν Σεβ. συνδικῶν Μητροπολιτῶν Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Στεφάνου, καὶ Δράμας κ. Διουσιού, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα, τοῦ Ἀρχιεραμαμάτω ἐπισκόπου Δέρβης κ. Κοσμᾶ, τοῦ ἀρχιμ. κ. Ἀμβροσίου Λενῆ, τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Στεφάνου Ἀβραμίδου καὶ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ ΟΔΔΕΠ κ. Ἀθ. Ἀρβανίτου.

Ἀφιχθέντα εἰς τὸν Ἀερολιμένα Θεσσαλονίκης ὑπεδέχθησαν τὸν Ἀγιώτατον Πατριάρχην μετὰ πάσης τιμῆς οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θεσσαλονίκης κ. Παντελεῆμαν, Λαγκαδᾶ κ. Σπυριδῶν, Αἴνου κ. Ἀπόστολος, Τυάων κ. Παντελεῆμαν, Νέας Κρήνης κ. Προκόπιος, Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Διουσιός, ὁ Ὑπουργὸς Βορείου Ἑλλάδος κ. Ν. Μάρτης, ὁ κοσμητῶρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Γ. Γαλιτῆς μετὰ τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς αἰδ. κ. Ἰωάννου Ρωμανίδου καὶ Δαμ. Δοῦκου, ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ὑπουργείου Β. Ἑλλάδος κ. Μπότσαρης κ.ἄ.

α. Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἰς τὸ Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ τῆς ἀαγορεύσεως τοῦ Πατριάρχου εἰς Ἐπίτιμον Διδάκτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης, μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως τῶν Καθηγητῶν τῆς παμφηφει ἐκλογὴν του, λόγῳ τῆς ποικίλης δράσεως καὶ ἰδίως λόγῳ τῆς προσφορᾶς του εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Πατερικῶν Σπουδῶν διὰ τῆς μεταφράσεως σειρᾶς ὅλης πατερικῶν κειμένων εἰς τὴν Ἀραβικὴν, καὶ τῆς συγγραφῆς ἀναλυτικῶν τοῦ πνεύματος αὐτῶν μελετῶν.

Εἰς τὴν τελετὴν αὐτὴν παρέστησαν, πλὴν τῶν ὡς ἄνω προσώπων, ἄτινα καὶ ὑπεδέχθησαν αὐτόν, οἱ ἐξῆς: Ὁ Νομαρχῶν Θεσσαλονίκης κ. Γεώργ. Χρυσάνθου, ὁ Πρῶτανις τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἰωάννης Ἀλαστασιάδης, πολλοὶ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς καὶ ἄλλων Σχολῶν, Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐξῶν Δογμάτων, ὁ Διοικητῆς τοῦ Γ. Σώματος Στρατοῦ Ἀντιστρατήγος κ. Κρητικὸς, ὁ Διοικητῆς τῆς Ἀν. Σχολῆς Πολέμου Θεσσαλονίκης, κληρικοὶ, ὡς καὶ πλῆθος φοιτητῶν.

Ἐν ἀρχῇ τῆς τελετῆς τὸν λόγον ἔσχεν ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Καθηγητῆς κ. Γ. Γαλιτῆς, ὅστις καὶ ἐξέθεσε δι' ὀλίγων τὰ τῆς ἀναγορευσεως τοῦ Πατριάρχου εἰς Ἐπίτιμον Διδάκτορα, δούς τὸν λόγον εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Τυάων κ. Παντελεήμονα, ὅστις παρουσίασεν εἰς τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον τὸν τιμώμενον, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης εὐρίσκεται εἰς τὴν εὐχάριστον καὶ τιμητικὴν θέσιν νὰ ὑποδέχεται κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν ἐν ἐπισήμῳ συνεδρίῳ, τῇ παρουσίᾳ τοῦ Πρωτάρως τοῦ Πανεπιστημίου, τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχον Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κ. Ἡλίαν τὸν Δ', διακεκριμένον πνευματικὸν ἡγέτην, διὰ νὰ τὸν ἀναγορεύσῃ ἐπίτιμον διδάκτορα αὐτῆς, ἀναγνωρίζονσα τοιούτοτρόπως καὶ τιμῶσα τὸ πολυσχιδὲς καὶ ὑπέροχον πνευματικόν, ἡγετικόν καὶ ποιμαντικὸν ἔργον του, εἰς περιοχὴν τοῦ κόσμου νευραλγικὴν καὶ κρίσιμον ἔργον ἐπίσης καταλλαγῆς καὶ ἀγάπης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διαφόρων θρησκειῶν, οἱ ὅποιοι ἐπὶ αἰῶνας ζοῦν καὶ συναντῶνται εἰς τὴν ἐκρηκτικὴν, ἀλλὰ καὶ τόσον ἐνδιαφέρουσαν καὶ γοητευτικὴν Μέσσην Ἀνατολήν.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἡλίας ὁ Δ', κατὰ κόσμον Ἡλίας Μουάουατ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀρσοῦν, ὑψηλὰ εἰς τὰ μαγευτικὰ ὄρη τοῦ Λιβάνου (1914). Ἐφοίτησεν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Σχολὴν τῆς Δαμασκού, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐπεράτωσε τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς τὸν 1934. Ἀκολουθῶς ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβε τὸ πτυχίαν Θεολογίας τὸ ἔτος 1939. Μετὰ τὴν περάτωσιν τῶν θεολογικῶν του σπουδῶν εἰς τὴν Χάλκην, ἀνέλαβεν ἐπὶ διετίαν, δηλ. μέχρι τοῦ ἔτους 1941, τὴν διεύθυνσιν τῆς Μπελεμεντιῶν Ἰερατικῆς τότε Σχολῆς. Τὸ ἴδιον ἔτος ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος, λαβὼν ἐπίσης τὸ ὄφρϊκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ διορίσθη Καθηγητῆς εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Σχολὴν τῆς Δαμασκού, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν εὐδοκίμως, ἀπὸ τοῦ 1941 μέχρι τοῦ 1947, τὰ μαθήματα τῶν θρησκευτικῶν καὶ τῆς Ἀραβικῆς Φιλολογίας. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ ἀνέλαβε τὴν διαποίμανσιν τῆς ὑπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας Ὀρθοδόξου Κοινότητος τοῦ Ρίο ντε Ζανέιρο, ἐκεῖθεν δέ, τὸν Μάιον τοῦ 1950, ἐξελέγη μητροπολίτης Βερροίας καὶ Ἀλεξανδρέττας (Χαλεπίου), ἐπαρχίας τὴν ὁποίαν ἐποίμανε θεοφιλῶς ἐπὶ μίαν εικοσαετίαν. Ἡ περίοδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Ἡλίας ἦτο μητροπολίτης Χαλεπίου, ἦτο μία ἀπὸ τὰς κρίσιμους περιόδους τῆς ἱστορίας τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας. Ἡ ἐνότης τοῦ Πατριαρχείου, ἡ διοικητικὴ αὐτοτέλειά του καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ Ὀρθοδοξία του εὐρίσκετο εἰς μέγαν κίνδυνον καὶ ὁ τότε μητροπολίτης Χαλεπίου Ἡλίας ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἠγωνίσθη σχεδὸν μόνος καὶ μὲ ἀπαράμιλλον θάρρος, εὐφρῖαν καὶ ἀγωνιστικότητα, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του ἀκόμη, καὶ κατώρθωσε ν' ἀποτρέψῃ τοὺς κινδύνους

καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας εἰς τὴν ὁμαλότητα καὶ εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ θρησκευτικὸν προορισμὸν του.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1970 ἐξελέγη Πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς, εἰς διαδοχὴν τοῦ Πατριάρχου Θεοδοσίου τοῦ ΣΤ'.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Ἡλίας, ὅπως οἱ μεγάλες μορφές τῆς Ἐκκλησίας, συνδυάζει ποιμαντικὴν ἡγετικὴν δρασιν σπουδαίαν καὶ παιδείαν ἐξαιρετικὴν. Ὡς μητροπολίτης Χαλεπίου, ἀποσταλεῖς ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, ἐπεσκέφθη πολλὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας καὶ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, μετέσχε τῶν Πανορθοδόξων συνεδρίων τῆς Ρόδου τὰ ἔτη 1961, 1963, 1964 καὶ τῆς Γενεύης τὸ ἔτος 1968. Ὡς Πατριάρχης δὲ ἐπεσκέφθη ποιμαντικῶς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τοῦ Θρόνου εἰς τὴν Συρίαν, τὸν Λίβανον καὶ τὴν Μέσσην Ἀνατολήν. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1971 ἐταξείδευσεν εἰς Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1972 εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἑνωσιν, ἐπισκεφθεὶς τοὺς προκαθημένους τῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος καὶ Ρωσίας ἀντιστοίχως. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1974 ἐπεσκέφθη τὴν Μόσχαν καὶ πάλιν, ἐπ' ἐνκαιρία ἐπετηρίδος τοῦ ἐκεῖ Ἀντιοχειανοῦ Μετοχίου, καθὼς καὶ τὰ Πατριαρχεῖα Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας. Ἐδέχθη τὰς ἐπισκέψεις τοῦ Πατριάρχου Μόσχας κ. Ποιμένος τὸν Μάιον τοῦ 1972 καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σεραφείμ τὸν Μάιον τοῦ 1975.

ὑπέροχος τῆς ἐνότητος καὶ καταλλαγῆς τῶν ἀνθρώπων ἀνεξαρτήτως θρησκείας καὶ φυλῆς, ἐκκλησιαστικὸς ἄνδρας μεγάλης ὑπευθυνότητος, σοφίας καὶ πίστεως, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διέχεται βαθεῖαν κρίσιν καὶ τὰ ἄτομα, αἱ ομάδες ἀκούουν μόνον τὴν ἰδικὴν των φωνὴν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐγωϊστικῶς ἀποξενώνονται ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὑπὸ τὸν ἥχον τῶν μηχανῶν καὶ τῶν διαφόρων συμφερόντων, εἶναι παρήγορον καὶ ἐλπιδοφόρον, πνευματικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ ἡγέται νὰ προσπαθοῦν ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἐν ἀγάπῃ ἐπικοινωνίας των. Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Ἡλίας εἶναι ἓνας ἐκ τῶν ἡγετῶν αὐτῶν καὶ ἐμφορούμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ μετέσχε τῆς Ἰσλαμικῆς Διασκέψεως Κορυφῆς εἰς τὸ Λαχὸρ τοῦ Πακιστάν, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1974, ἐκφωνήσας λόγον ἐνώπιον ὄλων τῶν ἡγετῶν τοῦ Ἰσλαμικοῦ κόσμου, πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν. Εἰς ἐκτίμησιν δὲ τοῦ εἰρηνοποιῶ του ἔργου ὠνομάσθη ὑπ' αὐτῶν ὡς «ὁ Χριστιανὸς ἡγέτης τῆς Μέσης Ἀνατολῆς». Τὸν Μάιον τοῦ 1975 μετέβη εἰς Jeddah τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας εἰς συνάντησιν μετὰ τοῦ βασιλέως Χάλεντ, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε φιλικὴν συνομιλίαν περὶ τῶν σχέσεων Χριστιανισμοῦ καὶ Ἰσλαμισμοῦ.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1971 ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε τὰ ἐγκαινία τῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας εἰς τὸ Μπαλαμάντ τοῦ Λιβάνου, φιλοδοξούσης νὰ ἀποβῇ μὴ νέα Ἀντιοχειανὴ Σχολή, ὅπως ἡ

περίφημος ἐκείνη τῆς Ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Τῆς Θεολογικῆς αὐτῆς Σχολῆς τυγχάνει πρόεδρος καὶ καταβάλλει μεγάλας προσπάθειάς ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως καὶ προόδου τῆς καὶ ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς Ἑλληνικῆς Πατερικῆς Παραδόσεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν Θεολογίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνόθευτον καὶ γνησίαν, ἐνώουσαν ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους εἰς τὴν «μία, ἀγία, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Γνώστης πολλῶν γλωσσῶν, ἐκτὸς τῆς ἀραβικῆς, τῆς ἑλληνικῆς, γαλλικῆς, ἀγγλικῆς, τουρκικῆς καὶ πορτογαλλικῆς, ὁ Μακαριώτατος εἶναι ἀξιόλογος μελετητὴς τῆς Πατερικῆς Θεολογίας, μεταφράσας ἐκ τῆς ἑλληνικῆς εἰς τὴν ἀραβικὴν τὰ ἔργα ὅλων τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων, Ὁμιλίας τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τὴν «ἐν Χριστῷ ζωὴν» τοῦ Νικολάου Καβάσιλα, ἔργα Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ τοῦ Ἀδουστίνου καὶ ἄλλων. Ἐκ τῶν συγχρόνων δὲ ἑλληνικῶν θεολογικῶν ἔργων μετέφρασε τὸ ἔργον τοῦ μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσίου («Μεταξὺ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς») καὶ ἄλλα. Ἐγγραφε πολλὰς ἀξιολόγους θρησκευτικὰς καὶ φιλολογικὰς μελέτας καὶ ἄρθρα, πῶς ἐδημοσιεύθησαν εἰς θρησκευτικὰ καὶ φιλολογικὰ περιοδικὰ, ἐκδιδόμενα ἐν Συρίᾳ, Λιβάνῳ καὶ Ἀμερικῇ.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Ἡλίας δὲν περιορίζεται εἰς τὴν Θεολογικὴν παιδείαν μόνον. Μετέχει τῆς εὐρυτέρας παιδείας· μετέχει ἀκόμη τῆς εὐρύτερας ἑλληνικῆς παιδείας, ἔχων ἰδιαιτέραν κλίσην καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν λογοτεχνίαν. Μετέφρασεν εἰς τὴν ἀραβικὴν ποιήματα νεωτέρων ἑλλήνων ποιητῶν, ὅπως τοῦ Παλαμᾶ, Δροσίνης, Καβάφη, Βαλαωρίτη, Κάλβου, Σολωμοῦ, Πολέμη, Σεφέρη κ. ἄ., δημοσιευθέντα εἰς ἐπίσημον ἔκδοσιν τοῦ Συριακοῦ Ὑπουργείου Διαφωτισμοῦ. Ἐπίσης ἔγραψε μελέτας περὶ τοῦ Σεφέρη καὶ τοῦ Καζαντζάκη εἰς περιοδικὰ τῆς Συριακῆς Κυβερνήσεως, ἔχει δὲ ἐτοιμὴν πρὸς ἐκτύπωσιν μελέτην περὶ τῶν νεωτέρων ἑλλήνων ποιητῶν.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου, λοιπὸν, ἐκτιμῶσα τὸν ἄνθρωπον, τὸν συνδυάζοντα ἡγετικὰ καὶ ποιμαντικὰ προσόντα ὄχι τὰ τυχερὰ, ὑπευθυνότητα, πίστιν καὶ παιδείαν, μὲ προσήλωσιν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Πατερικὴν Παράδοσιν, δηλαδὴ τὴν Θεολογίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπεφάσισε παμψηφεί νὰ ἀνακηρύξῃ αὐτὸν ἐπίτιμον διδάκτορα αὐτῆς, πιστεύουσα ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μακαριώτατου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἡλίου τοῦ Δ' τιμᾶται ἐπίσης τὸ ἔργον ὑπὲρ τῆς ἐνόητος καὶ ἀγάπης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀνεξαρτήτως διαφορᾶς θρησκείας, ἐξαίρεται τὸ ἐνιαῖον τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Παραδόσεως, τιμᾶται ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐπίδοσιν του εἰς τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν.

Εὐθὺς μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβ. Τυάων κ. Παντελεήμονος ἐγένετο ἡ τυπικὴ ἀνακήρυξις

τοῦ Πατριάρχου εἰς Διδάκτορα, μεθ' ὃ οὗτος ἀνελθὼν εἰς τὸ βῆμα ἐξεφώνησε τὸν κάτωθι λόγον:

Παναγιώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι,

Κύριε Πρότανι,

Κύριε Κοσμητορ,

Κύριοι Καθηγηταί,

Μεταξὺ Δαμασκοῦ καὶ Θεσσαλονίκης ὑπάρχει ἓνας ἱερός σύνδεσμος. Ὁ σύνδεσμος οὗτος εἶναι ἀρρηκτος, διότι εἶναι πνευματικός. Ὁ ροῦς τοῦ χρόνου δὲν ἠδυνήθη, οὔτε δύναται νὰ σπάσῃ ἓνα κρίκον ἐκ τῆς ἀλύσεως τοῦ συνδέσμου τούτου, διότι εἶναι θεῖος καὶ ἅγιος. Εἰς τὴν πρὸς Θεσσαλονικεῖς πρώτην ἐπιστολὴν αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τραοῖ τὴν πίστιν τῶν Θεσσαλονικέων γράφων τὰ ἑξῆς: «Ὑμεῖς γὰρ μιμηταὶ ἐγενήθητε τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν οὐσῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι τὰ αὐτὰ ἐπάθετε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν καθὼς καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων» (Α' Θεσ. β' 14).

Ὡς εἶναι γνωστὸν, ἡ κλήσις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἔγινε πλησίον τῆς Δαμασκοῦ. Ἐκεῖ εἶδε τὸ φῶς, συνώμιλησε σιωπηλῶς καὶ μυστικῶς μετὰ τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου πολέμιον ἔταξεν ἑαυτὸν, καὶ καταδιώκτην τῶν ὁπαδῶν του. Ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆ τοῦ μίσους, τῆς ἐχθρας, τοῦ ἐχθρικοῦ πεισματος καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ εἰς ταπεινώσιν, ἀγάπην, ἐλπίδα καὶ πίστιν, ἔγινεν ἡ βάσις τῆς ὅλης ζωῆς τοῦ Ἀποστόλου καὶ ἡ ὁδός, τὴν ὁποίαν θὰ διανόσῃ κατὰ τὸν ἀποστολικὸν αὐτοῦ βίον. Αἱ δὲ πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολαὶ τοῦ θείου τούτου ἀνδρός εἶναι ὁ σύνδεσμος οὗτος, ὁ ὁποῖος συνδέει διὰ τοῦ συνδέσμου τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τοὺς Θεσσαλονικεῖς τῆς σήμερον μετὰ τοῦ Πατριαρχείου ἡμῶν, τοῦ ὁποίου τὸ κτιριακὸν οἰκοδόμημα ὑψώνεται παρὰ τῇ «εὐθείᾳ ὁδῷ» τῆς Δαμασκοῦ, διὰ τῆς ὁποίας διήλθε τυφλός, τῇ διαταγῇ τοῦ ἐν οὐρανοῖς καὶ πανταχοῦ παρόντος Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἀπόστολος, κατευθυνόμενος πρὸς τὸν Ἀνανίαν, ὃν ἐν ὁράματι ἐκάλεισεν ὁ Κύριος, ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου διέμενον ὁ Παῦλος, καὶ ὅπου διὰ προσευχῆς «ἀπέπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὡσεὶ λεπίδες, ἀνέβλεπέ τε καὶ ἀναστὰς ἐβαπτίσθη καὶ λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν» (Πράξ. θ' 18).

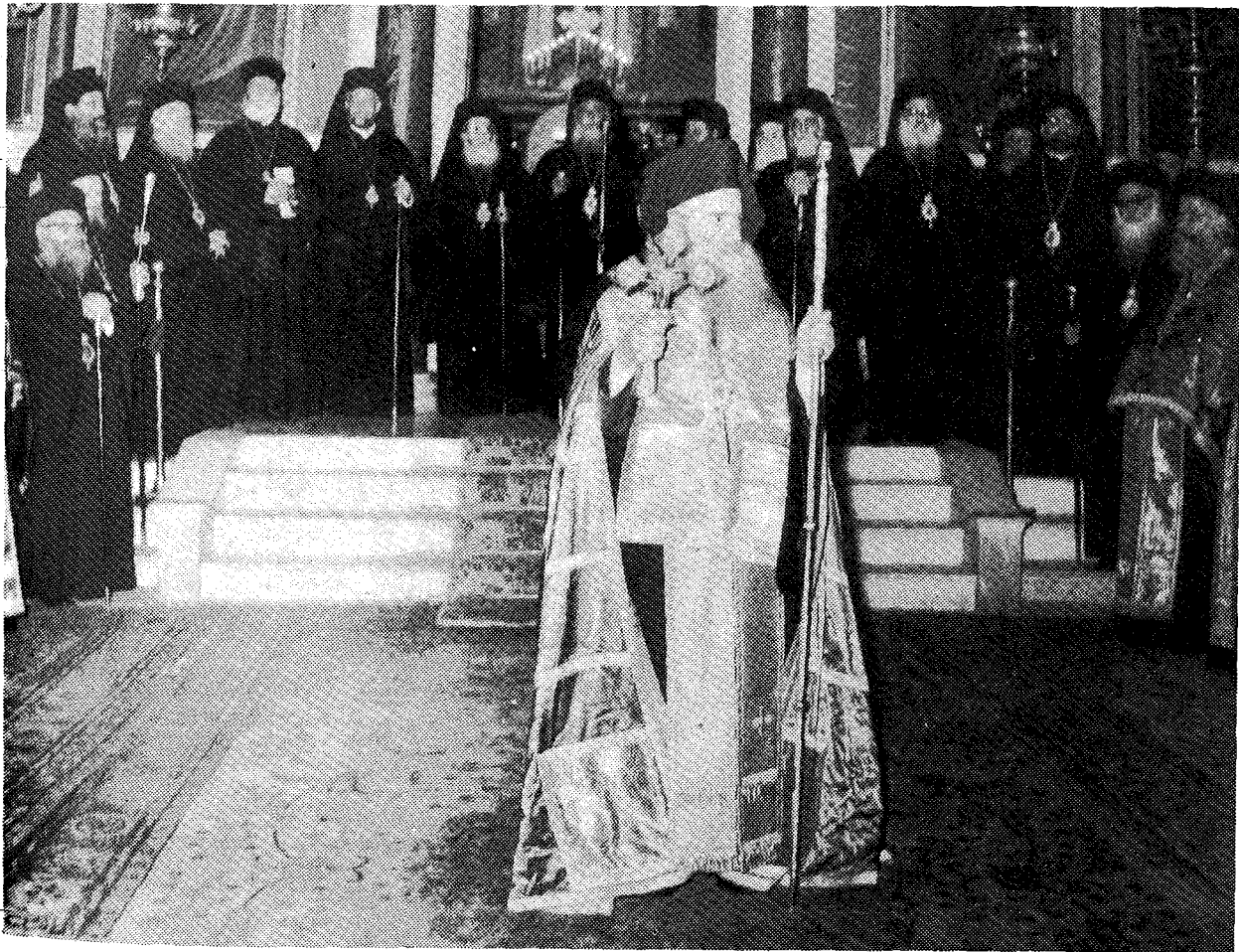
Πιστεύω ὅτι ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα ἐπιβλέπων καὶ ἐν ἀγαθοῖς ποιῶν, ἐξέλεξε τοὺς Καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἵνα γίνωσιν οἱ πρῶτοι συνεργάται εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ Θεολογικὴν ἀνάπτυξιν τῶν στελεχῶν τοῦ ἱστορικοῦ ἐνδόξου ἀποστολικοῦ θρόνου τῶν Ἀντιοχείων. Τὴν δὲ ἀπονομὴν εἰς ἐμὲ τοῦ τίτλου τοῦ Διδάκτορος τῆς Θεολογίας ἐκ μέρους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ταύτης θεωρῶ ὡς ἐνδείξιν ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας καὶ ἔκφρασιν τῶν ἀρρήκτων πνευματικῶν δεσμῶν μεταξὺ

Ἀντιοχείας καὶ Θεσσαλονίκης, παρὰ ὡς ἐκτίμησιν προσωπικῆν, ἀναξίου ὄντος τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης τιμῆς. Καὶ οὕτως ἡ ἡμετέρα εὐχαριστία εἶναι εὐχαριστία τῆς Ἐκκλησίας, ἧς ἡ εὐλογία εὐχομαι ὁλοψύχως νὰ ἐπισκιάσῃ τὸν Πρότανιν, τὸν Εἰσηγητὴν, τοὺς Καθηγητάς, τὸ Πανεπιστήμιον, τὴν Πόλιν καὶ ὅλον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Θίγει ἡμᾶς τὸ ἱερὸν ἐπεισόδιον τῆς μεταστροφῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: ἀνὴρ ἐντεταλμένος νὰ καταδιώξῃ τοὺς Χριστιανούς τῆς Δαμασκοῦ, ἀνὴρ ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας, εὐρίσκεται ἀποτόμως ἀπέναντι τοῦ («ἐχθροῦ») του· τυφλώνεται, πίπτει, ὑπακούει, ἐπαναβλέπει, βαπτίζεται, καταδιώκεται καὶ καταφεύγει εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἀραβίας, καθαρὸς πλέον ἐκ τῶν («λεπίδων») τῆς ἁμαρτίας. Ἡ διαμονὴ τοῦ Ἀποστόλου ἐν τῇ ἐρήμῳ θὰ γίνῃ δι' αὐτὸν ἐν εἶδος ἀσκήσεως, ποῖν ἀναλάβῃ τὸ μέγα ἀποστολικὸν αὐτοῦ ἔργον. Ὁ Κύριος, τῷ θείῳ Αὐτοῦ θελήματι, ἀπεγύμνωσεν αὐτὸν ἐκ τῶν προσκαίρων, καὶ διὰ τῆς γυμνότητος μετέβαλε τὴν ἔρημον

τῆς ζωῆς αὐτοῦ εἰς Παράδεισον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀκούονται τὰ βήματα τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι γεγονός, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐξέλεξε τὸν ἄσπονδον Αὐτοῦ («ἐχθρόν»), ὡς ἑαυτοῦ μαθητὴν, ἵνα γίνῃ ὁ μεταφραστὴς εἰς τὰ Ἔθνη τῆς διδασκαλίας Αὐτοῦ, καὶ ὡς δεῖγμα τοῦ κατορθώματος τῆς ἀθροπίνης βουλήσεως, τῆς ἐγκολπυμένης τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ζωοποιὸν θεῖον Πνεῦμα. Πράγματι, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐγένετο ἡ βῆσις ὅλης τῆς Θεολογίας, — καὶ ἐννοῶ ἐδῶ διὰ τῆς λέξεως «Θεολογία» τὴν ἐμφόρησιν τοῦ ἐνσαρκωμένου Θείου Λόγου καὶ τὴν μεταβολὴν Αὐτοῦ εἰς ἔργον ζωῆς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ —, ἐγένετο ὁ Παῦλος ἡ ἀρχὴ τοῦ Πατερικοῦ νοήματος. Ὑπῆρξε διδάσκαλος ἀλλὰ καὶ πατήρ, καὶ ἡ πατρότης αὐτοῦ ἔκειτο ὑπεράνω τῆς διδασκαλίας, διότι ἡ διδασκαλία δέον νὰ πηγάζῃ ἐκ τῆς πατρότητος ταύτης. Διὸ καὶ ἔγραψεν ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν: «ἐὰν γὰρ μωλοὺς παιδαγωγὸς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας» (Α' Κορ. δ' 15).

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἡ λ ί α ς Δ' εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν.
Ὅπισθεν διακρίνονται πρὸ τῶν ἱερῶν βημοθύρων ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ καὶ πολλοὶ Ἱεράρχαι.

Τὴν πατρότητα ταύτην καὶ τὴν σημασίαν αὐτῆς ἐν τῷ βίῳ καὶ τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἐρχομαι συντόμως ν' ἀναπτύξω συμφώνως πρὸς τὰς ἡμετέρας πενιχρὰς δυνάμεις ἐνώπιον τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης ὀμηγύρεως, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ἡ θέσις μου εἰς τὴν γνώσιν εἶναι θέσις μαθητοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὡς κεφαλὴν ἔχων τὸν Χριστόν, ἔθεσεν, ὡς εἶπον, τὸ θεμέλιον τῆς πατερικῆς θεολογίας, καὶ ἔγινεν ὁ πρῶτος θεολόγος τῆς νέας κτίσεως, ὁ ἀνακαινιστὴς αὐτῆς εἰς τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐλπίδα. Γράφει δὲ εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς: «ἐγενήθημεν ἡπιοὶ ἐν μέσῳ ὑμῶν, ὡς ἂν τροφὸς θάλαττῃ τὰ ἐαυτῆς τέκνα, οὕτως ὁμοιόμοροι ὑμῶν εὐδοκοῦμεν μεταδοῦναι ὑμῖν οὐ μόνον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς, διότι ἀγαπῶμεν ὑμῖν γενέσθαι» (Α' Θεσ. β' 7-8). Ὁ ἅγιος οὗτος τόνος, τὸν ὁποῖον ἀναδεικνύει ὁ Ἀπόστολος, εἶναι ὁ ἱερός σύνδεσμος τῆς πατερικῆς ἀγάπης, ὁ ὁποῖος συνδέει τὸν πιστὸν μὲ τὸν Παῦλον καὶ διὰ τοῦ Παύλου μὲ τὸν ἐν οὐρανοῖς Θεὸν καὶ Πατέρα. Ἐκ τούτου ἐνδείκνυται, ὅτι ἡ πατρότης δὲν εἶναι ἐπιστημονικὴ τις ἔκφρασις, ἀλλὰ ζωὴ ἐν Χριστῷ, ἡ ὁποία μεταδίδεται πρὸς ἀνάπλασιν καὶ ἀνακαινίσιν τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ζωῆς. Διὸ καὶ λέγει ὁ Ἀπόστολος: «Γάλα ὑμᾶς ἐπότισα καὶ οὐ βρῶμα. οὐπω γὰρ ἠδύνασθε, ἀλλ' οὔτε ἐτι νῦν δύνασθε. ἐτι γὰρ σαρκικοί ἐστε» (Α' Κορ. γ' 2). Ἡ πατρικὴ αὕτη ἀγάπη τοῦ Παύλου ἔγινεν ὁ κρίκος, ὁ συνδέων τὸν ἐθνικὸν κόσμον μεθ' ὅλου τοῦ πλοῦτου τῶν σκέψεων αὐτοῦ εἰς τὸν ροῦν τοῦ νεοκινουμένου χριστιανικοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος, κρίκος, κατώρθωσε νὰ διασπᾶσθαι καὶ νὰ διασαλευθῆ τὰ θεμέλια μιᾶς ἱστορικῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεως, διὰ τοῦ ζωηροῦ χριστιανικοῦ αὐτοῦ πνεύματος καὶ τῆς πατρικῆς ἀγάπης, ἣν ἐπίστευε. Πράγματι, τὸ ἀποστολικὸν ἔργον τοῦ Παύλου ἐθεωρεῖτο ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πατρικῆς θυσίας, ἣν ὅλοι οἱ Πατέρες τῶν μετέπειτα γενεῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶχον ὡς παράδειγμα βίου πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ: ὁ Παῦλος, ὢν τὸ σύμβολον ἀγιότητος, ταπεινότητος, ἐλπίδος καὶ θυσίας, τὸ παράδειγμα ἰκανότητος ἐκάστου ἀνθρώπου πεφωτισμένου διὰ τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκτελοῦντος τὸ θέλημα Αὐτοῦ. Ἐξ οὗ καὶ ἔγραφε: «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. β' 20).

Ἡ πατρικὴ γραμμὴ, ἣν ἐχάραξεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διῆλθε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ καθαρὰ καὶ ἅγια ὁδός, ἡ ἄγουσα εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες ἐβάδισαν τὴν ὁδὸν ταύτην καί, καθὼς γνωρίζομεν, εἶναι ἐπίσης οἱ παραφρασταὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου, ἐπηρεαζομένης ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἱεροῦ Παύλου. Ὁ Ἱγνατίος, ὁ καὶ Θεοφόρος, ὁ διατελέσας μαθητὴς τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου, τοῦ ἐπιστηθίου φίλου τοῦ Ἰησοῦ, θεωρεῖται ἡ καιομένη βᾶτος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ὁλος ὁ κόσμος δι' αὐτὸν εἶναι Χριστός καὶ ἀπὸ τοῦ πρίσματος τοῦ Χριστοῦ ἐνορᾷ τὸν κόσμον. Τίποτε δὲν τὸν φοβίζει, τίποτε δὲν τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ τὸν θάνατον. Παρακαλεῖ τοὺς Χριστια-

νοὺς τῆς Ρώμης νὰ μὴ ἐμποδίσουν νὰ θυσιασθῆ: «Τὸν Κύριον ποθῶ, τὸν Υἱὸν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, Ἰησοῦν τὸν Χριστόν. Ἐκεῖνον ζητῶ, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντα καὶ ἀναστάντα. Συγγνωμονεῖτέ μοι, ἀδελφοί, μὴ ἐμποδισθῆτέ μοι ζωὴν φθᾶσαι. Ἰησοῦς γὰρ ἐστὶν ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν. Μὴ θελήσητέ με ἀποθανεῖν: θάνατος γὰρ ἐστὶν ἡ ἀνευ Χριστοῦ ζωὴ» (ΒΕΠ, Ἱγνατίου, Πρὸς Ρωμαίους VI 6-12). «Ἄφετέ με θηρίον εἶναι βρῶμα, δι' ὃν ἐστὶ Θεοῦ ἐπιτυχεῖν. Σίτος εἰμι τοῦ Θεοῦ καὶ δι' ὁδόντων θηρίων ἀλήθομαι, ἵνα καθαρὸς ἄρτος Θεοῦ εὐρεθῶ» (ΒΕΠ, Ἱγνατίου, Πρὸς Ρωμαίους IV 18-20).

Εἰς αὐτὰ τὰ νοήματα ἐμβλέπομεν τὸ πνεῦμα τοῦ Παύλου, τὸ ζωηρὸν χριστιανικὸν πάθος αὐτοῦ, τὴν ἀγάπην τὴν μεταβαλλομένην διὰ τῆς σταυρικῆς θυσίας εἰς ἀγάπην νίθεσις ὅλου τοῦ κόσμου, ἐμβλέπομεν τὴν πατρικὴν κραυγὴν τὴν πλήρη πεποιοῦσθαι, καὶ τὴν δύναμιν τῆς πατρικῆς ταύτης κραυγῆς, ἡ ὁποία δημιουργεῖ πνεῦμα θυσίας καὶ ἠρωισμού εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων αὐτοῦ. Καὶ οὕτως λαμβάνει ἡ πατρικὴ αὕτη ἀγάπη τὴν ἀξίαν αὐτῆς ἐν τῇ θυσίᾳ, ἣν προσφέρει ὁ πατὴρ ὑπὲρ τῶν πιστῶν καὶ δι' αὐτούς, ἵνα ὁ Ἐσταυρωμένος δοξασθῆ «ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς».

Τί ἄλλον εἶναι ἡ μαρτυρία ὑπὲρ τῆς πίστεως παρὰ μία πατρότης ἐνεργουσα διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων; Τί ἄλλο εἶναι παρὰ πόλεμος ἐναντίον τοῦ διαβόλου πρὸς κυριαρχίαν τοῦ ἐνσαρκωμένου Λόγου; Τί βλέπομεν εἰς τὰς ἐπιστολάς Κλήμεντος Ρώμης, Πολυκάρπου Σμύρνης καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀποστολικούς Πατέρας, ἐκτὸς ἀπὸ ἠθικὰς νοουθεσίας, πνευματικὰς διδασκαλίας καὶ καθοδηγίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ἔχουν εἰς τὴν καρδίαν των καὶ εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὸν νοῦν τὸν γεννηθέντα καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν; Δὲν εἶναι αὐτὰ πατρικὰ ἐνδιαφέροντα διὰ τὰς ψυχὰς τοῦ ποιμνίου αὐτῶν;

Ὅσον προχωρεῖ ἡ Ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ, τόσο ἀξάνει ἡ ἀντίστασις. Φθάνει εἰς τοὺς διωγμούς: πλήθος μαρτύρων καὶ ἀνθρώπων θυσίας. Τὸ ἐθνικὸν πνεῦμα διεγείρεται, ἡ πολιτεία θορυβεῖται, ἀλλ' ἡ ἱεραποστολὴ διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῆς πνευματικῆς πειστικότητος κατορθώνει νὰ ἐπιδοῖ εἰς τὸν διανοούμενον κόσμον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔθιξε τὴν πολιτείαν, καὶ οἱ Χριστιανοὶ εὐρέθησαν ἐνώπιον μιᾶς οὐσιαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ θριάμβου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ πατήσαντος τὴν ἁμαρτίαν καὶ τοῦ ἀλλάξαντος τὸ νόημα τοῦ θανάτου.

Ἐδῶ παρονσιάζεται ἡ ἀξία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Οὗτοι διὰ τῆς ἀγάπης αὐτῶν πρὸς τὸν Χριστόν καὶ τὴν Παράδοξιν, διὰ τοῦ ἁγίου βίου καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς αὐτῶν μορφώσεως καὶ διὰ τῆς ἀγρύπνου δράσεως αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς πίστεως, ἐπέστησαν διωγμούς, μαρτύρια, κακώσεις, ἐξευτελισμούς, κληρονομιάς, μίσση ἀποκροτήρων, πολέμους συμφερόντων, ἐξουσίας σκληρὰς καταπορθώσαντες νὰ διαφυλάξουν τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην σώαν, γνησίαν καὶ ἀβλαβήν.

Ἡ Ἀντιόχεια ἐγνώρισε πολλοὺς αἰρεσιόχους. Δὲν δόναμαι ὅμως νὰ εἶπω ὅτι ὑπῆρξεν ἡ κυτὶς τῶν αἰρέσεων, ἂν καὶ συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν διαταραχὴν τῆς χριστιανικῆς πνευματικῆς ζωῆς. Δύναμαι ὅμως νὰ εἶπω ὅτι ἡ Ἀντιόχεια ὑπῆρξεν ἡ βᾶσις καὶ τὸ κέντρον τῆς γνησίας χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ κατώρθωσε διὰ τῶν Πατέρων αὐτῆς νὰ διαφυλάξῃ τὴν δογματικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν ἀκεραίαν καὶ σώαν, ἀνακηρύξασα ἐν τῇ Χριστιανοσύνῃ τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα καὶ πλουτίσασα αὐτὴν διὰ διακεκριμένων Ὁσίων καὶ Πατριαρχῶν. Γνωστὴ τυγχάνει ἡ πνευματικὴ δωρεὰ τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον: ὁ Μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἡ χρυσὴ προσφορὰ τῆς Ἀντιοχείας πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Παρὰ τὴν δύναμιν τοῦ Ἀπολλωνίου, Παύλου Σαμοσάτων, Θεοδώρου Μομφουεστίας, καθὼς καὶ τοῦ Ἀρείου, ὅστις εἶχε τὴν πνευματικὴν οἶζαν ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἔμεινεν ἡ Ἀντιόχεια φυτόριον θεολογίας, κυτὶς θρησκευτικῆς ποιήσεως καὶ πατερικῆς Παραδόσεως. Δὲν θὰ ἀναφέρω τοὺς πολλοὺς Πατέρας, οἵτινες ἤκμασαν παρ' αὐτῆ καὶ ἠγλάισαν τὸ στερεῶμα τῆς Χριστιανοσύνης. Ἀναφέρω μόνον τὸν Δαμασκηνόν, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ μετ' ἀνύγειαν πνεύματος ὅλην τὴν Θεολογικὴν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων, νὰ συστηματοποιήσῃ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὰς ἀκολούθους γενεὰς ἀποκρυσταλλωμένον σύστημα δογματικῆς Θεολογίας. Ὁ μέγας οὗτος Πατὴρ ἐπέδρασε μέγਾਲος ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἀραβικῶν φιλοσοφικῶν τάσεων, καὶ θεωρεῖται εἰς ἕκ τῶν παραγόντων τοῦ ἀραβικοῦ μυστικισμοῦ. Ἡ παρ' ἡμῖν Ἀντιοχικὴ Θεολογικὴ Σχολὴ («Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός») δόναται νὰ συντελέσῃ, ἐν τῷ μέλλοντι, εἰς τὴν μελέτην τῆς ἐπιδράσεως ταύτης τοῦ ἱεροῦ τούτου Πατρὸς καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὴν πραγματικὴν ὁδὸν τοῦ διαλόγου μεταξὺ Χριστιανῶν καὶ Μωαμεθανῶν. Ἐν τούτοις πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα εὐρίσκονται εἰς τὸν τομέα αὐτόν, κυρίως δὲ εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῆς ἀραβικῆς σκέψεως καὶ πολιτισμοῦ, σημεῖα τὰ ὁποῖα χερίζουν μελέτης καὶ βαθείας ἐρεῦνης, ἵνα μεταλαμπαδευσθῶν ὡς σημεῖα ἡρωισμοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐν ξένῳ νεοφανεῖντι περιβάλλοντι.

Ὅλοι οἱ ἄγῳνες τῶν Πατέρων ἐστρέφοντο κυρίως κατὰ τῆς διεισδύσεως τῶν ἐθνικῶν φιλοσοφημάτων εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, ἵνα διαφυλάξωσι τὴν χρυσὴν ἄλυσιν τῆς Παραδόσεως συνδεδεμένην μετ' ὁ Στανρόν. Οὕτως νοεῖται ἡ Θεολογία καὶ τῶν Πατέρων τοῦ ἀποκαλουμένου «χρυσοῦ αἵματος», Ἀθανασίου, Βασιλείου, Γρηγορίου, Χρυσοστόμου, Κυρίλλου καὶ ἄλλων. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ὑπῆρξε κατὰ τὴν πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας κατὰ τῶν ὑποστάντων τὴν ἐπίδρασιν τῆς θύραθεν φιλοσοφίας, καὶ θεωρεῖται ὁ πατὴρ τοῦ Ὁμοουσιῶν, ἐπειδὴ ἡ χαλάρωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως συντελεῖ εἰς τὴν διάσπασιν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἐπὶ πλέον ἔδωκε νόημα καὶ ἁρμονίαν εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ σώματος καὶ πνεύματος, καὶ ἐ-

δογμάτισε διὰ τῆς βαθείας αὐτοῦ πίστεως εἰς τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Ὅλοι αἱ ἄνθρωπιναι σκέψεις, ἐὰν δὲν εἶναι ἐμπεποτισμένα ἀπ' αὐτὴν τὴν πίστιν εἰς τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἄνθρωπον, εἶναι παρείσρακτοι καὶ συντελοῦν εἰς τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῶν δύο φύσεων καὶ τὴν κατάργησιν τῆς ἁρμονίας τῆς ζωῆς ἐν χάριτι ἁγία.

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἐπίσης ὑπῆρξεν ὁ λεπτός Θεολόγος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν πάλιν αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Ἀρείου καὶ τῶν αἰρέσεων, αἰτινες ἐπήρασαν ἀπ' αὐτόν, κατώρθωσε νὰ διαφωτίσῃ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ καὶ νὰ στερεώσῃ τοὺς σαλευθέντας ἐν τῇ πίστει, νὰ συντελέσῃ εἰς κοινωνικὴν δραστηριότητα καὶ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν τὴν φωτεινὴν ὄψιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ δὲ Γρηγόριος Ναζιανζοῦ ἐσάλεψε διὰ τῶν θεολογικῶν αὐτοῦ λόγων τὰ θεμέλια τῆς ἀρειανῆς ἀπίστου οἰκοδομῆς, καὶ διὰ τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ ὁπτασιῶν ἀνύψωσε τὰ βλέμματα καὶ αὐτῶν τῶν διανοουμένων καὶ τῶν ἐν τῇ πίστει διατρεψάντων εἰς τὰ οὐράνια στερεώματα μιᾶς παραδεισιακῆς ζωῆς. Τέλος ὁ Χρυσόστομος ὑπῆρξεν ἡ ἐνσαρκωμένη παρουσία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὴν ἀγάπην, τὴν θυσίαν, τὴν ἱεραποστολικὴν δράσιν, ἐπὶ πλέον δὲ ἦτο ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ κατὰ τῆς ἀδικίας. Δὲν ἐφοβεῖτο οὔτε θάνατον, οὔτε βασιλεῖς, οὔτε ἄρχοντας. Δι' αὐτόν ὁ νόμος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος δέον νὰ ἐπικρατῇ παντοῦ καὶ πάντοτε, διότι ὁ κόσμος εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἄγγελοι τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, διὰ τῶν ἔργων καὶ τῆς κοινωνικῆς, ἀσκητικῆς καὶ μοναχικῆς ζωῆς αὐτῶν, ἐστάθησαν ὡς χρυσοὶ ἀσάλεντοι πύργοι ἐν μέσῳ τοῦ ροῦ τοῦ χρόνου, πιστεύοντες, κατὰ τὸν ἱερὸν Δαμασκηνόν, «ὡς οὖν πάντα εἶδος καὶ τὸ συμφέρον ἐκάστω προμηθεύμενος, ὅπερ συνέφερον ἡμῖν γνώμῃ ἀπεκάλωσεν, ὅπερ δὲ οὐκ ἠδυνάμεθα φέρειν, ἀπεσιώπησε. Ταῦτα ἡμεῖς στέρξωμεν καὶ ἐν αὐτοῖς μείνωμεν, μὴ μεταίροντες ὄρια αἰῶνια, μηδὲ ὑπερβαίνοντες τὴν θείαν Παράδοσιν» (Bon. Kotter, Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Ἐκδοσις Ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, I, Α', 24-28).

Καὶ διερωτῶμαι: Δὲν συνοφίζει ὁ ἱερὸς Δαμασκηνός τὴν πίστιν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, μετ' ὅτι νὰ ἀναγνωρίξῃ τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς καὶ σκέψεως ἀπέναντι τῆς ἀκαταληψίας τοῦ Θεοῦ; Δὲν ἐκφράζει τὴν ταπεινότητα καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία συντελεῖ εἰς τὴν διαφώτισιν τοῦ βίου καὶ ἀγει εἰς τὴν ἀγιότητα καὶ ἐκ τοῦ βίου τούτου διαφωτίζει τὴν εἰκόνα τὴν ἐν ἡμῖν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μεταποιεῖ εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν Αὐτοῦ;

Ἀποτέλεσμα καθαρῆς καρδίας καὶ ψυχῆς εἶναι ἡ ταπεινῶσις τῆς σκέψεως, καὶ ἄρα ἡ Πατερικὴ Θεολογία ἀποβαίνει εἰς ἐξαγνισμόν καρδίας, ψυχῆς καὶ διανοίας, σκοπὸν ἔχουσα τὴν θεμελίωσιν τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ.

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΙΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΝΟΝΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Βάπτισμα, κατέχον τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ σειρά τῶν ὑπὸ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας παραδεδεγμένων μυστηρίων, ἔχει θεῖαν τὴν τε προέλευσιν καὶ σύστασιν, ὡς τοῦτο πολλαχοῦ τῆς ἀγ. Γραφῆς μαρτυρεῖται¹. Δι' αὐτοῦ ὁ πιστὸς ἀναγεννᾶται ἐν Χριστῷ καὶ εἰσέρχεται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, φορέως καὶ ταμειούχου τῆς θείας Χάριτος². Τὴν θεμελιώδη ταύτην σημασίαν τοῦ θείου Βαπτίσματος ἀποδίδουσιν, ὡς ἄριστα, τὰ ποικίλα ὄνοματα, δι' ὧν ἡ τε ἀγία Γραφή καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας χαρακτηριστικῶς προσδιώρισαν τὸ μυστήριον τοῦτο³. Καὶ ὅτι μὲν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπῆρξεν ὁ τὸ πρῶτον συστήσας τὸ ἱερὸν τοῦτο μυστήριον, οὐδεμία ὑφίσταται ἀντίρρησης. Ζήτημα ὅμως γεννᾶται ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἀκριβοῦς χρόνου, καθ' ὃν Οὗτος συνέστησε τὸ χριστιανικὸν Βάπτισμα. Ποικίλαι ἐν προκειμένῳ διετυπώθησαν θεωρίαι, τινῶν μὲν τῶν ἐρευνητῶν θεωρούντων ὅτι ἡ σύστασις τοῦ μυστηρίου

ἐγένετο κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου βάπτισιν αὐτοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ⁴, ἄλλων δὲ ὅτι αὕτη συνέβη κατὰ τὴν μετὰ τοῦ κρυφίου μαθητοῦ Νικοδήμου συνάντησιν καὶ συζήτησιν τοῦ Κυρίου⁵. Ὁρθότερα ὅμως ἐν προκειμένῳ τυγχάνει ἢ καὶ κρατοῦσα καὶ ὑπὸ τῶν ἀγίων Πατέρων δεκτὴ γιγνομένη ἄποψις, καθ' ἣν ἡ σύστασις τοῦ μυστηρίου ἐγένετο τότε, ὅτε ὁ Ἀναστάς Κύριος συναντήσας τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐν τῷ Ὄρει, παρήγγειλεν αὐτοῖς, ὅπως πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει, βαπτίζοντες συνάμα τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ σωτήριον αὐτῶν κήρυγμα «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»⁶. Τῇ γνώμῃ ταύτῃ στοιχοῦσιν, ὡς προελέχθη, οἱ πλείστοι τῶν Πατέρων, ἐν οἷς καὶ οἱ Χρυσόστομος, Τερτυλλιανός, Μ. Βασίλειος, Γρηγόριος Ναζιανζηνός⁷, ὡς καὶ οἱ νεώτεροι ἑλληνες δογματικοὶ θεολόγοι⁸.

Τὸ θεῖον Βάπτισμα ἀποτελεῖ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τινὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν κοινω-

1. Βλ. X. Ἀνδρούτσου: Ἡ Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ἀθήναι 1907, σ. 319.

2. Π. Τρεμπέλα, Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Ἀθήναι 1961, τ. 3, σ. 67.

3. Βλ. ταῦτα ἐνθ' ἄνωτ. τ. 3, σ. 64, 69 ἐπ.

4. Οὕτως οἱ Πέτρος Λομβάρδος καὶ Θωμᾶς Ἀκουινάτης.

5. Οὕτως ὁ Πέτρος Ἀβελάρδος. Πρβλ. Π. Τρεμπέλα, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 75.

6. Ματθ. κη', 19.

7. Πρβλ. X. Ἀνδρούτσου, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 319.

8. Οἱ X. Ἀνδρούτσος, Ἰ. Καρμίρης, Π. Τρεμπέλας κ.ά.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἀκρας αὐτῶν πνευματικῆς ταπεινώσεως καὶ τοῦ «γνώθι σαυτόν», ἐπίστευσαν ὅτι ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ, τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀκατάληπτος τῇ διανοίᾳ, καταληπτὴ ὅμως τυγχάνει ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ἐνέργεια τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς. Ἐδῶ ἐγκεῖται ἡ διαφορὰ μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ Δοκτικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν, ἀκατάληπτος εἶναι ὁ Θεός, δηλαδή, ὁ νοῦς ὑψώνεται καὶ φωτίζεται, ἵνα ἐπανεέλθῃ εἰς τὸν νέον Παράδεισον τῆς ἀγάπης καὶ πίστεως καὶ ἐλευθερίας, ἐνῶ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Δοκτικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Θεὸς τίθεται ἐπὶ τάπητος ἐρεύνης, πρῶγμα τὸ ὁποῖον συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀποθέωσιν τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ.

Διὸ καὶ ἐνώπιον ὑμῶν, τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, οἱ ὁποῖοι ἐπωμίσθητε τὸ βῆρος τῆς ἀνακαινίσεως τῆς πατερικῆς Θεολογίας καὶ ζωῆς, ἔχετε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπίσχεσιν τῶν Πατέρων διὰ τῶν δεήσεων αὐτῶν, καθὼς καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν ἀγαπῶντων τὸν Χριστόν, ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα, διότι διὰ τῶν ἐνεργειῶν ὑμῶν ἡ χροσῆ

ἀλυσίς τῆς Παραδόσεως θὰ μένῃ ζωντανὴ εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἁγίων Δημητρίου τοῦ Μεσοβλήτου, Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Πατερικοῦ Θεολόγου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, καὶ θὰ μεταλαμπαδευθῆ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς γῆς, καὶ οὕτω θὰ εἴσθε σεῖς ἢ χαρὰ πάντοτε τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ἰδρυτοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν.

Συμπεραίνοντες ἐπανερχόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν, τὸ «σκεῶς ἐκλογῆς» τοῦ Χριστοῦ καὶ πρῶτον διδάσκαλον τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας, καὶ ἐπαναλαμβάνομεν τὰ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς γραφέντα: «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε, τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς, τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε, προφητείας μὴ ἐξουθενεῖτε, πάντα δὲ δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε, ἀπὸ παντὸς εἴδους πονηροῦ ἀπέχεσθε, αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἀγιασάτω ὑμᾶς ὁλοτελεῖς, καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθῆναι» (Α' Θεσ. ε' 17-23).

(Συνεχίζεται) Ἀρχιμ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ**ΒΙΖΥΗΣ, ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ, ΣΑΡΔΕΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ****ΠΡΟΛΟΓΟΣ**

Ἀσχολούμενος περὶ τὴν σύνταξιν ἐργασίας, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀρχιερεῖς - ἀδελφοὶ τῆς ἐν Πάτμῳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου» ἀπὸ τοῦ 1550 καὶ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς διεκυβέρνησαν πνευματικῶς τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις Βιζύης, Λαοδικείας, Σάρδεων καὶ Φιλαδεφείας, ὡς ἦτο φυσικόν, περιέπεσαν εἰς τὴν ἀντίληψίν μου καὶ ὀνόματα ἄλλων Ἀρχιερέων τῶν ἐπαρχιῶν τούτων, μὴ ἀνηκόντων βεβαίως εἰς τὴν ἀδελφότητα τῆς ὡς εἴρηται Ἱερᾶς Μονῆς· τούτου ἕνεκεν ἤχθην εἰς τὴν ἀπόφασιν, ἵνα ἀνατρέξω εἰς προσιτὰς δι' ἐμὲ πηγὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἠρύσθην πληροφορίας περὶ αὐτῶν, τὰς ὁποίας καὶ παραθέτω, καταχωρῶν κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν τὰ ὀνόματα τῶν Ἀρχιερέων τούτων ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον, ὡς μικρὰν τινα συμβολὴν εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτῶν.

Α'. Βιζύης.

Παρατρέχοντες τὴν ἱστορίαν τῆς Βιζύης κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῆς ἱστορίαν, καθ' ἣν αὕτη ἀπαντᾶται ὡς Ἐπισκοπὴ κατὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (325 μ.Χ.), κατὰ τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν δύο ὀνόματα ἀρχιερέων «τῆς Βιζυηνῶν πόλεως». Κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς ἐξέλιξιν παρατηροῦμεν, ὅτι, ἀρχομένου τοῦ Η' αἰῶνος, αὕτη καταλέγεται ὡς

αὐτοκέφαλος ἐπισκοπὴ, ἵνα, κατὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, προαχθῆ εἰς Μητρόπολιν, καταλαβοῦσαν τὴν 97ην θέσιν ἐν τῷ Συνταγματικῷ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1354, ἐπὶ τῆς πρώτης πατριαρχίας Καλλίστου τοῦ Α' (1350-1354, β'. 1355-1363) παραχωρεῖται εἰς τὸν Βυζύης «κατ' ἐπίδοσιν» ἡ ἀρχιεπισκοπὴ Δέρκων, τὸ δὲ 1365 ἐπὶ β' πατριαρχίας Φιλοθέου (1354-1355, β'. 1364-1376) ἡ Μητρόπολις Μηθύμνης.

Ἐν τῷ μεταξύ, κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα, μετὰ τὴν ἐρήμωσιν αὐτῆς, ἡ ὑπ' ὄψιν Μητρόπολις περιπίπτει εἰς ἀφάνειαν, ἵνα κατὰ τὸ ἔτος 1682 ἐπὶ τῆς α' πατριαρχίας Ἰακώβου (1679-1683, β'. 1685-1686) συγχωνευθῆ μετὰ τῆς Μητροπόλεως Μηδείας, καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἱστορικὸς βίος τερματίζεται κατὰ τὸ ἔτος 1923.

Γνωστοὶ Ἀρχιερεῖς.

Γεώργιος Α' 325, λαβὼν μέρος εἰς τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὡς καὶ ὁ Παπιανὸς 325.

Εὐτρέπιος 431 ὡς «Βιζύης καὶ Ἀρκαδιουπόλεως» μετασχὼν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἐν Ἐφέσῳ τὸ 431 Συνόδου.

Λουκιανὸς 451· μετέσχεν εἰς τὰς συνελεύσεις τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (451) ὡς

νίαν τῶν λοιπῶν μυστηρίων⁹. Ἄλλ' ἵνα τὸ Βάπτισμα προσπορίσῃ εἰς τὸν βαπτιζόμενον τὰ προνόμια τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς κοινωνίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀνάγκη εἶναι νὰ πληροῖ ὀρισμένας προϋποθέσεις, ὅς οἱ Ἱεροὶ τῆς Ἐκκλησίας Κανόνες καθορίζουσι. Ἐπομένως τὸ κύρος τοῦ Βαπτίσματος ἠρτῆται ἐκ τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων τούτων, ἐν συναφείᾳ ἐνδομῆς πρὸς τὰς σχετικὰς ἀγιογραφικὰς ἐπιταγὰς. Ἐκ τούτων συνάγεται ἡ σπουδαιότης τῆς μελέτης τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν σχετιζομένων πρὸς τε τὰς ἐν γένει συνθήκας τελέσεως τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοὺς ὅρους ἐγκυρότητος αὐτοῦ, τοσοῦτῳ μᾶλλον καθόσον οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος Ἱεροὶ Κανόνες τυγχά-

νουσι, παρ' ἡμῖν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1975, πλήρους συνταγματικῆς προστασίας. Ἐὰν δὲ ληφθῆ ὑπ' ὄψει τὸ γεγονός, ὅτι οἱ Ἱεροὶ Ἀποστολικοὶ καὶ Συνοδικοὶ Κανόνες, καὶ αἱ κανονικὸν κύρος ἔχουσαι πατερικαὶ ἀποφάνσεις, διευτώθησαν πάντοτε ἐξ ἀφορμῆς ὀρισμένων περιστατικῶν ἢ ἐξ ὑποβολῆς συγκεκριμένων ζητημάτων πρὸς ἐπίλυσιν, τότε καθίσταται προφανὴς καὶ ὁ πρὸς τὸν θεωρητικόν, πρακτικὸς κυρίως χαρακτήρ τῶν διατάξεων τούτων, καὶ ἡ σημασία αὐτῶν διὰ τὸν καθ' ἡμέραν ἐκκλησιαστικὸν βίον. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην θεωροῦμεν ὅτι διὰ τῆς μελέτης ἡμῶν ταύτης παρέχομεν τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, κληρικοῖς ἰδίᾳ, τὴν δυνατότητα ἐνημερώσεως ἐπὶ τινῶν τοὐλάχιστον σημείων, σχέσιν ἐχόντων πρὸς τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἐπὶ τῷ τέλει ἐμπειδώσεως καὶ τηρήσεως ἀκριβοῦς τῆς περὶ αὐτὸ κανονικῆς τάξεως.

9. Πρβλ. Νικοδ. Μίλας, Τὸ Ἐκκλῆσ. Δίκαιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Μετ. Μελ. Ἀποστολοπούλου, Ἀθήνα 1906 σ. 790, Χ. Ἀνδρούτσου, ἔνθ' ἀνατ. σ. 318, Ἄν. Χριστοφιλοπούλου, Ἐλληνικὸν Ἐκκλῆσ. Δίκαιον, Ἀθήνα 1954 τ. Β' σ. 14.

(Συνεχίζεται) † Ὁ Δημητριάδος ΧΡΙΣΤΟΛΟΥΑΟΣ

Η ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΤΕΡΟΔΟΞΩΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ*

Παρά δὲ τὰ λεχθέντα περὶ τῶν ληφθεισῶν ἀποφάσεων τῆς πρὸ τινῶν ἐτῶν συνελθούσης ἐν Βατικανῷ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ περὶ τῆς ἐξαρθείσης ἀξίας καὶ σπουδαιότητος τοῦ ἀνωτάτου τούτου ἐν τῇ Ῥωμαιοκαθολικῇ Ἐκκλησίᾳ συλλογικοῦ ὄργανου, γεγονός εἶναι, ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἀμετάβλητον τὸ ἀπολυταρχικὸν ἐν αὐτῇ καθεστώς. Ἐξ ἄλλου οὐδεμία ἐπὶ μέρους ταύτης Ἐκκλησία δύναται ν' ἀ-

ποφασίῃ ἐλευθέρως διὰ τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς. Τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν τελικὴν ἐγκρίσιν τοῦ Πάπα.

Ἵπὲρ τὸ δέον ἐτονίσθη, ὅτι εἶναι ἐφικτὴ ἡ ποθητὴ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀφ' οὗ καὶ ἐν τῇ Ῥωμαιοκαθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ὑφίσταται τὸ συλλογικὸν σῶμα τῶν Ἐπισκόπων καὶ ὅτι εἶναι ἐφικτὴ κατ' αὐτοὺς ἡ ἐκ τοῦ ἐνὸς Ποτηρίου τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ μετάληψις, μετὰ τὰς γενομένας «κατ' οἰκονομίαν»

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 112 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5-6 τεύχους.

«Βίζης» ἐπέχων «τὴν θέσιν τοῦ Ἡρακλείας τῆς Θράκης Κυριακοῦ».

Ἰωάννης Α' 533.

Θεόδωρος Α' μετασχὼν τῶν ἐργασιῶν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Θεοδόσιος μεταξὺ τῶν ἐτῶν 650-656.

Γεώργιος Β' 680. Θεόδωρος Β' 783. Μιχαὴλ 869. Πέτρος 879. Εὐθύμος 902. Νικήτας Α' 1028. Λέων 1082. Θεόδωρος Γ' 1156-1166. Ἰωάννης Β' 1170. Νικόλαος Α' 1191-1192. Νικήτας Β' 1192. Δημήτριος πρὸ τοῦ 1200-1250; Ἰωάννης Γ' 1260-1278. Νικόλαος Β' 1283-1329 ὡς «Προύσης» καὶ Πρόεδρος Βιζύης. Ἀνώνυμος 1356-1368· πιθανῶς νὰ εἶναι ὁ Νεόφυτος Α', ἅτε συμπίπτων κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν. Ἀνώνυμος 1518. Ἰωακείμ Α' 1565. Δανιὴλ Α' 1572-1578· ἐν τῷ μεταξὺ παρεμβάλλονται οἱ Κύριλλος Α' 1575 καὶ Διονύσιος Α' 1567 κ.έ. Ἱερεμίας Α' 1578. Λαυρέντιος 1616 παραιτηθεὶς. Ἄνθιμος Α' 1616-1631. Δαμασκηνός 1631-1641. Γαβριὴλ Α' 1641-1648. Γρηγόριος Α' 1648· μετ' αὐτὸν Δανιὴλ Β' καθαιρεθεὶς. Κοσμάς 1671-1674. Γεράσιμος Α' ὁ ἀπὸ Ἀγκύρας; 1682.—Ἰωακείμ Β' Ἀλαμπάσης 1713-1717 καθαιρεθεὶς. Ζαχαρίας; πιθανῶς μετὰ τὸν Ἰωακείμ. Γεννάδιος 1751. Γεράσιμος Β' 1751 καθαιρεθεὶς.

Ἀγάπιος 1752 παραιτηθεὶς.

Γεράσιμος Γ' 1762-1783. Ἴσως νὰ πρόκειται περὶ τοῦ ἀνωτέρω συνωνύμου καθαιρεθέντος κατὰ τὸ ἔτος 1751 καὶ μετ' αὐτὸν Παρθένιος ὁ ἀπὸ Σεβαστείας 1751;

Δανιὴλ Γ' 1792-1813 ὡς «Βιζύης καὶ Μηδείας», Πάτριος τὴν καταγωγὴν.

Νεόφυτος Β' 1813-1816 καὶ οὗτος ὡς «Βιζύης καὶ Μηδείας».

Ἱερεμίας Β' 1816-1821 μετατεθεὶς εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Δέρκων.

Ἰωάσαφ 1821-1826 μετατεθεὶς εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Νύσσης καὶ ἐκ β' 1830 παραιτηθεὶς, ὅστις τὸ 1833 ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ «πρώην» ὑπογράφει ἐν Ναυπλίῳ μετὰ τῶν Μητροπολιτῶν Σίφνου Καλλινίκου Ἠλιάδου, πρ. Μπελιγραδίου Ἀνθίμου Λαδο-

πούλου, ὑφ' ἡμερομηνίαν 26 Ἰουλίου 1833, τὸ πρωτόκολλον τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας¹.

Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἐλευθερουπόλεως ἐκλεγείς κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1826 Μητροπολίτης Βιζύης παρητήθη, ἵνα κατασταθῇ ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Νύσσης.

Κοσμάς ὁ ἀπὸ Προικονήσου 1830-1837, μετατεθεὶς εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Χίου.

Γρηγόριος Β' Κωνσταντινίδης ὁ ἀπὸ Χίου 1837-1855 ἐπανελθὼν καὶ αὐθις εἰς τὴν ἐξ ἧς μετετέθη Ἱ. Μητρόπολιν Χίου.

Ματθαῖος 1855-1863 παυθεὶς.

Πλάτων Σκουληκίδης 1863-1877.

Κωνσταντῖος Σταυρίδης ὁ ἀπὸ Ἐλενοπόλεως 1877-1889.

Ἱερόθεος Δημητριάδης 1889-1900, μετατεθεὶς εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Ῥόδου κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1900 καὶ ἀποθανὼν κατ' Αὐγουστον τοῦ ἰδίου ἔτους.

Δωρόθεος Χρηστίδης ὁ ἀπὸ Βελεγράδων 1901-1904, μετατεθεὶς εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Σωζοαγαθουπόλεως.

Νικόδημος Ἀνδρέου ἢ Κομνηνός ὁ ἀπὸ Βοδενῶν (Ἐδέσσης) 1904-1908, μετατεθεὶς εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Κῶου.

Ἄνθιμος Β' Σαρίδης ὁ ἀπὸ Μογλενῶν (Φλωρίνης) 1908-1922, μετατεθεὶς εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Μαρωνείας.

Χριστοφόρος Κνήτης ὁ ἀπὸ Αὐστραλίας 1928-1958².

(Συνεχίζεται) † Ὁ πρ. Λήμνου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

1. Φιλαρέτου Ἀρχιμ. (Βιτάλη). Ὁ Σίφνιος Μητροπολίτης Βελιγραδίου-Σερβίας Ἄνθιμος. «Κιμωλιακά» ἔτ. 1975 τ.Ε' σ. 352.

2. Τ. Γριτσοπούλου· Βιζύης Μητροπολίτης. «Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια» τ. Γ' σ. 889-890. Χρ. Μπούρα, Ἐκκλησίας Κων/λεως Ἐπισκοπικὰ Πινακίδια (1800-1965) Ὀνομαστικὸς κατάλογος Ἐπισκόπων. Ἐν Ἀθήναις 1965, σ. 17 κ. ἔ.

συγκαταβάσεις τῆς ἐν Βατικανῷ συνελθούσης τελευταίας Συνόδου. Ἀλλὰ μὴν τίνι τρόπῳ δύναται νὰ προταθῆ σοβαρῶς ἢ ἐκ τοῦ ἐνὸς Ποτηρίου μετάληψις, ἀφ' οὗ διάφορος εἶναι ἡ πίστις ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων καὶ αὐτῶν; Καθὼς ἐκεῖνοι τηροῦν ἀπαρεγκλίτως τὰ ὅσα πιστεύουσι καὶ οὐδόλως εἶναι διατεθειμένοι, ὅπως ἐπανέλθουν εἰς τὰς ἀποφάνσεις τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀρνούμεθα νὰ δεχθῶμεν ἕνωσιν μετὰ σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν.

Ἐκδηλοῦται ἐνδεχομένως ἀγαθὴ προαίρεσις προσεγγίσεως καὶ ἐπικοινωνίας; Ἀνθρώπινοι παράγοντες ἄνευ τοῦ Θεοῦ ἤμποροῦν νὰ ὀδηγήσουν τὰς Ἐκκλησίας εἰς ἕνωσιν; Ἐπικαλοῦνται ἀσφαλῶς τὴν βοήθειαν Αὐτοῦ, πλὴν ὅταν ἐμμένουν εἰς παραδοχὴν ἀνθρωπίνων ἐπινοήσεων, δηλοῦν ἔλλειψιν τοῦ θείου παράγοντος. Διατί νὰ μὴ φερόμεθα πάντες ἐκατέρωθεν εἰλικρινῶς καὶ ἀντικειμενικῶς; Τίς ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ κάμῃ ὑποχωρήσεις εἰς ὅσα πιστεύει ἡ Ἐκκλησία του;

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐξήρθη ἡ μεγάλη τοῦ Πάπα Παύλου ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότης, ὡς καὶ τοῦ αἰδίδιμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ἐπεκροτήθη παρὰ πολλῶν ἢ διακαῆς τούτων ἐπιθυμία προσεγγίσεως ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὅσα οἱ δύο οὗτοι ἡγέται ἐπραξάν χάριν τοῦ κοινοῦ τούτου σκοποῦ. Ἀναντιρρήτως πρόκειται περὶ δύο μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων τοῦ παρόντος αἰῶνος, τῶν ὁποίων αἱ καλοπροαίρετοι διαθέσεις καὶ ἐνέργειαι θὰ μείνουν πράγματι ἱστορικαί.

Οὐχ ἤττον ἀντικειμενικῶς καὶ ἀμερολήπτως ἐξετάζοντες τὰ παρ' αὐτῶν γενόμενα, τὰς φιλαδέλφους συναντήσεις καὶ ἐπισκέψεις, τὰς ἐντεύξεις καὶ ὅσα ἄλλα ἢ εἰλικρινῆς ἔναντι ἀλλήλων διαθέσεις, τιμὴ καὶ ἀγάπη ἐξεδήλωσαν, ἐκτιμῶμεν προσηκόντως τὴν ἀγαθὴν τούτων, ὡς προείπομεν, προαίρεσιν καὶ σταθμίζοντες τὰ συμβάντα, θεωροῦμεν, ὅτι ἀμφοτέροι προέτρεξαν πέραν τοῦ δέοντος ἄνευ θετικοῦ τινος αποτελέσματος δι' ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας, λαμβανομένου σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν, ὅτι δὲν ἔλλειψεν αὐστηρὰ ἐκατέρωθεν κριτικὴ τῶν πράξεων αὐτῶν, ἔστιν ὅτε καὶ πολεμικῆ, ἀφ' οὗ δὲν κατέστη εἰσέτι συνειδήσεις τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος ὅσα οἱ δύο ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται χάριν τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν ἐπένοησαν καὶ ἐνήργησαν. Παρ' ἡμῖν μάλιστα σφοδρὰ ἠσκήθη πολεμικὴ κατὰ τῶν πράξεων τοῦ αἰδίδιμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ἐπειδὴ δὲν προηγήθη πλήρης συναίνεσις πασῶν τῶν ὁμοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, οὐδὲ Πανορθόδοξος Σύνοδος, οὕτως ὥστε πᾶν ὅ,τι θὰ ἐνηργεῖτο, νὰ ἐστῆριζετο εἰς ἀπόφασιν αὐτῆς. Καὶ ναὶ μὲν προηγήθησαν αἱ ἐν Ῥόδῳ πανορθόδοξοι συσκέψεις, πλὴν δι' αὐτῶν συνεχιστῆ καὶ κατεστρώθη πρόγραμμα θεμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα μέλλει ν' ἀσχοληθῆ Πανορθόδοξος Σύνοδος. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαιοκαθολικοῖς οὐχὶ ὑπὸ πάντων ἀνεγνωρίσθη ἡ ἐνέργεια τοῦ Πάπα Παύλου, ὡς ἢ ἐκ τῶν περιστάσεων οὕσα ἐνδεδειγμένη, ὡς ἐγνώρισεν ἡμῖν διὰ τινος ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὁ Don Pierre

Dumont OSB ὑπὸ ἡμερομηνίαν 21 Μαρτίου 1967. Ἐν αὐτῇ μεταξὺ ἄλλων γράφει τὰ ἑξῆς. «Εἰσήλθομεν εἰς τὴν Μ. Ἑβδομάδα τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑμεῖς ἀρχίζετε τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν. Ὅποια ἀνωμαλία! Ἴδου ἐν σημείον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου αἱ Ἐκκλησίαι θὰ ἠδύναντο νὰ ζητήσουν μίαν συνεννόσιν, ἄνευ παρεμβολῆς βασικῶν δογματικῶν ζητημάτων. Διὰ ταῦτα εἶναι καλύτερον νὰ μὴ κάμωμεν ἄλλατα, ἐὰν θέλωμεν νὰ πραγματοποιήσωμεν ἐν διαρκῆς ἔργον. Συμμερίζομαι ἀρκετὰ τὰς ἀπόψεις τοῦ γηραιοῦ Ἀρχιεπισκόπου σας»¹. Ὡς δὲ ἐκεῖνος καὶ ἄλλοι κληρικοὶ τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας διάφορον ἔχουν γνώμην ὡς πρὸς τὴν ἀκολουθητέαν ἐν προκειμένῳ γραμμῇ.

Διὰ ταῦτα οὐδεὶς σοβαρὸς λόγος δύναται νὰ γίνῃ, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀφ' οὗ χάσμα μέγα χωρίζει αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων. Ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Πάπας εἶναι περιβεβλημένος καὶ κοσμικὴν ἐξουσίαν, δυσχεραίνει ἔτι μᾶλλον τὴν προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Κατὰ συνέπειαν οἱ περὶ αὐτὴν ἐκατέρωθεν ἐνδιατρίβοντες κληρικοὶ καὶ Θεολόγοι ματαιοπονοῦν.

Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος σκοπός, ὅπως ἀναλυτικῶς ἐκθέσωμεν τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἀνθρωπίνως ἀποκλείεται πᾶσα τοιαύτη προσέγγισις. Οὔτε

1. Πρόκειται περὶ τοῦ κληρικοῦ, τοῦ μεταφράσαντος εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν τὸ βιβλίον τῆς Δογματικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Π. Τρεμπέλα. Οὗτος μοι εἶχε ζητήσει τὴν ἄδειαν, ὅπως μεταφράσῃ τὸ μικρὸν πόνημά μου περὶ τοῦ ἱερέως Νικολάου Πλανᾶ († 1932) τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ὅπερ ἐθεώρει λίαν χρήσιμον διὰ τοὺς κληρικοὺς τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου νὰ γνωρίσουν τὸ βᾶθος τῆς ἀξίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς μοὶ ἔγραψεν. Οὗτος διετέλεσεν, ἐπὶ ἐξ συνεχῆ ἔτη διευθυντὴς τοῦ Σεμιναρίου τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἐν Ῥώμῃ (Λατινικοῦ καὶ Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ), ἐπεθύμει δ' ὅπως οἱ μαθητεύσαντες αὐτῷ γνωρίσουν ἕνα θαυμάσιον ἱερέα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ζήσαντα εἰς τὸν αἰῶνά μας. Οὕτως ἀνηλλάγησαν μεταξὺ μας ἐπιστολαὶ τινες, τὰς ὁποίας προτίθημι, ὅπως δημοσιεύσω ἐν καιρῷ.

Ὁ κληρικὸς οὗτος ἐκοιμήθη ἐν ἔτει 1970, περὶ αὐτοῦ δὲ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» εὐφρομὴ σχόλιον, ὅπερ παραθέτομεν κατωτέρω. Π α τ ῆ ρ Pierre Dumont (†). Ἡ Χριστιανικὴ Οἰκουμένη μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἐπληροφόρηθη τὸν θάνατον τοῦ διακεκριμένου Βέλγου Βενεδικτινοῦ ἱερομονάχου Ἀρχιμανδρίτου Πέτρου Ντυμόν τῆς ἐν Σεβτόν τοῦ Βελγίου γνωστῆς μονῆς τῶν Βενεδικτινῶν, ὅστις υἱοθετήσας τὸ σύνθημα τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς μονῆς ταύτης Λαμπέρ Μπωντουέν, καθ' ὃ αἱ Δύσις πρέπει νὰ φοιτήσῃ εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀνατολῆς, τὰ μέγιστα εἰργάσθη διὰ τὴν προώθησιν τῶν προσπαθειῶν πρὸς δημιουργίαν τῶν προϋποθέσεων τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνόητος μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Ὁ Πατὴρ Πέτρος Ντυμόν, ὅστις ἐγνώριζεν ἄριστα τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἰδιαιτέρως διεκρίθη ὡς συγγραφεὺς εἰδικῶν ἄρθρων, ἅτινα κατέστησαν γνωστοὺς εἰς τὴν Δύσιν πολλοὺς ἐκ τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς, ὡς μεταφραστῆς εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν ἐξαίρετων Ἑλληνικῶν Ὁρθοδόξων θεολογικῶν ἔργων, ὡς σύμβουλος τῆς ἐν τῷ Βατικανῷ Γραμματείας διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐνόητος τῶν Χριστιανῶν καὶ ὡς ἐμπνευστὴς πολλῶν ἐκ τῶν συγχρόνων οἰκουμενικῶν ἐκδηλώσεων τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας (Βλ. «Ἐκκλησία» Ἀθῆναι 1970, σελ. 535).

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ

κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ (ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ) ΖΑΦΕΙΡΗ*

Βιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ Μητροπολίτου Γαρδικίου κ. Χρυσοστόμου (Γερασίου) Ζαφείρη.

Ὑπὸ Ἀθανασίου Α. ΦΟΥΡΛΑ (Dr. phil).

Περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ¹ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκλογῆς του εἰς Μητροπολίτην Γαρδικίου² καὶ Προϊστάμενον τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης.

Οὗτος ἐγεννήθη τῷ 1935 ἐν τῷ χωρίῳ Μεγαλόχαρη τῆς Ἐπαρχίας Ἄρτης ὡς υἱὸς τοῦ Σπυρίδωνος καὶ τῆς Εὐαγγελίας Ζαφείρη, τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐλκούσης τὸ γένος ἐκ τῆς οἰκογενείας Κοίλια.

Τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἱερέως καὶ Ὀπλαρχηγοῦ τῆς κατὰ τῶν Γερμανῶν Ἀντιστάσεως ὄντος³ καὶ πε-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 110 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5-6 τεύχους.

1. Ἡ παρούσα βιογραφία ἀποτελεῖ τὴν πληρεστέραν τὸ πρῶτον δημοσιευμένην καὶ ὡς ἐκ τούτου δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις διὰ πᾶσαν περαιτέρω ἔρευναν.

2. Ἐπισκοπὴ Γαρδικίου: Πρόκειται περὶ τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφθείσης ἐπισκοπικῆς ἑδρας, κειμένης μεταξὺ Τρικάλων καὶ Λαρίσης, εἰς μεταγενεστέρως πηγᾶς φεροῦσης τὸ ὄνομα Ζάκρον· αὕτη, ἀναφερομένη ἤδη ἀπὸ τοῦ 8' αἰῶνος, κατεῖχε τὴν ἰβ' θέσιν μεταξὺ τῶν Ἐπισκοπῶν τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης κατὰ τὴν ἐπὶ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ καθιερωθεῖσαν τάξιν (HΘΕ, σ. ν.).

3. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔλαβεν οὗτος ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἀνατινάξεως τῆς Γεφύρας τοῦ Γοργοπόταμου τὴν 25.11.1942 ἐπ' αὐτοῦ ἴδε ὀλίγα τινα παρὰ Στ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ, Ὁ Γοργοπόταμος, Ἀθήναι 1971, σσ. 54-55.

σόντος τὴν 2.2.1944, ἔμεινεν οὗτος μεθ' ἑτέρων τεσσάρων ἀδελφῶν, τρεῖς τῶν ὁποίων ἀδελφαί, ὀρφανός, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸ «Ζαννεῖον» Ὀρφανοτροφεῖον Πειραιῶς, εἰς ὃ εἰσήχθη τῷ 1947 ὡς ὀρφανὸς θύματος πολέμου.

Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως παρηκολούθησεν οὗτος μετὰ χασιμάτων ἐν τῷ Δημοτικῷ Σχολεῖῳ τῆς γενετείρας αὐτοῦ, ἐνῶ τὰ μαθήματα τῶν δύο τελευταίων τάξεων διήκουσεν ἐν τῷ «Ζαννεῖῳ» Ὀρφανοτροφεῖῳ.

Κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1949 ἀπεστάλη οὗτος πρωτοβουλία καὶ ἐξόδοις τοῦ ἐν λόγῳ Ὀρφανοτροφείου εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Σχολὴν Πάτμου, εἰς ἣν εἰσήχθη κατόπιν ἐπιτυχῶν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων.

Ἐν αὐτῇ παρηκολούθησε τὰ μαθήματα τῶν πέντε πρώτων τάξεων ἕως τὸ ἔτος 1954, ὅτε καὶ ἀπεστάλη, καὶ αὐθις πρωτοβουλία τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Ζαννεῖου» Ὀρφανοτροφείου, εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης.

Ἐκεῖ, κατόπιν κατατακτηρίων ἐξετάσεων κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1954, ἐνεγράφη εἰς τὴν Β' Τάξιν⁴

4. Τὸ Γυμνασιακὸν Τμήμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης διαλαμβάνει μόνον τὰς τρεῖς ἀνωτέρας τάξεις τοῦ ἐλληνικοῦ ἑξατάξιου Γυμνασίου, ὥστε ἡ Β' τάξις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν προτελευταίαν Τάξιν (Ἐβδόμη καλουμένην τὸ παλαιότερον ἐν Ἑλλάδι, 11ην δὲ ἐν τοῖς Γυμνασίοις τῆς Ἑλληνικῆς Ὀμογενείας ἐν Κωνσταντινουπόλει).

ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἀπεμπολήσωμεν τὰ ὑπὸ τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεοπισθέντα καὶ τοὺς περὶ τὸ ἐσωτερικὸν πολίτευμα ἐκδοθέντας ὑπ' αὐτῶν Κανόνας, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ Ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία εἶναι δυνατόν ποτε ν' ἀποστῇ ἐξ ὧσων μετὰ φανατισμοῦ μάλιστα παραδέχεται, ὁμολογεῖ καὶ τοῖς πᾶσι προβάλλει. Ἐμελετήσαμεν ἐπισταμένως τὰς ἐκτεθείσας ἐπόψεις τῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν, τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Βατικανῷ συνελθούσης τελευταίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀνεγνώσαμεν ἐπανειλημμένως εἰς τὸν καθολικὸν τύπον σχετικὰ ἄρθρα καὶ διεπιστώσαμεν, ὅτι ἡ Ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία οὐδὲν ἄφισταται τῶν ὧσων πιστεύει καὶ ἀκολουθεῖ. Ὡσαύτως ἀνεγνώσαμεν τὰ ὑπὸ ἡμετέρων γραφέντα περὶ τὴν σοβαρὰν ταύτην ὑπόθεσιν, τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τούτων ἐπιχειρήματα, κατελήξαμεν δὲ εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τί εἴδους προσέγγισις εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ὑπὸ τοιαύτας βασικᾶς δι' ἀμοιότητας τὰς Ἐκκλησίας διαφορᾶς; Διατί νὰ μὴ ἐκθέσωμεν τὴν πίστιν καὶ τὰς ἐπόψεις τῆς Ἀγιοτάτης

ἡμῶν Ἐκκλησίας εὐθαρσῶς καὶ νὰ ὁμολογῶμεν μετὰ παρησιᾶς τὰ ὀρθόδοξα ταύτης δόγματα;

Καλὸν θὰ εἶναι, ὁσάκις κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ θεολόγοι συμμετέχωσιν εἰς διεκκλησιαστικὰ συνέδρια, νὰ ἀρκῶνται εἰς ὅσα ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν δέχεται καὶ μὴ παρενείρωσι κατὰ τὰς διεξαγομένας συνομιλίας προσωπικὰς τυχόν αὐτῶν ἐπόψεις, καθ' ὅτι εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ δημιουργῆται εἰς τοὺς ἑτεροδόξους ἢ ἐντύπως, ὅτι ὑπάρχει περαιτέρω πρόσφορον ἕδαφος συνειδήσεως καὶ ἐπαφῆς τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὅτι εἶναι ἐνίοτε ἐνδεχόμενον νὰ ἐπηρεάζηται τις ἐκ τοῦ περιβάλλοντος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται, οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία, καθὼς καὶ ἐκ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον προσωπικῶς ἐκεῖνος ἀντιλαμβάνεται τὰ ἀκρίβητα θέματα. Ὁδηγοὶ ἐν προκειμένῳ τῆς ὅλης ὑποθέσεως δι' ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους εἶναι οἱ θεοφόροι Πατέρες, τῶν ὁποίων τὰς γνώμας ὀφείλομεν νὰ ἀκολουθῶμεν, διδασκόμενοι ἐξ αὐτῶν καὶ μηδὲν παρεκκλίνοντες τῆς ὀρθοδόξου γραμμῆς.

(Συνεχίζεται)

† Ὁ πρ. Παραμυθίας ΤΙΤΟΣ

† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γαρδικίου κ. Χρυσόστομος

τοῦ Γυμνασιακοῦ αὐτῆς Τμήματος, κατὰ Ἰούλιον δὲ τοῦ 1956 ἔλαβε τὸ Ἀπολυτήριο τοῦ Γυμνασίου μὲ τὸν βαθμὸν «Ἀριστα».

Κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐνεγράφη οὗτος εἰς τὸ Θεολογικὸν Τμήμα τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ ἐφοίτησεν ἐπὶ τέσσαρα συναπτά ἔτη, προαγόμενος ἀπὸ Τάξεως εἰς Τάξιν πάντοτε μετὰ τοῦ γενικοῦ βαθμοῦ «Ἀριστα».

Κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1960 ἀπενεμήθη αὐτῷ, μετὰ ὑποβολῆν καὶ ὑποστήριξιν τῆς Ἐλαισίμου ἐπὶ Πτυχίῳ Διατριβῆς αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ περὶ τοῦ προσώπου τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Βιβλικὰ καὶ Πατερικὰ δεδομένα», καὶ ἐπιτυχῆ διεξαγωγῆν τῶν ἐπὶ Πτυχίῳ γραπτῶν ἐξετάσεων (καὶ αὖθις γενικὸς βαθμὸς «Ἀριστα»), ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁ τίτλος τοῦ «Διδασκάλου τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Θεολογίας».

Τὴν 20.7.1960 ἐχειροτονήθη οὗτος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Φιλαδελφείας κ. κ. Ἰακώβου ἐν τῷ ναΐδίῳ τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης εἰς Διάκονον.

Κατ' Ὀκτώβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀπεστάλη οὗτος τῇ ὑποστηρίξει τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ πατρὸς Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου, Καθηγητοῦ τῆς ἐν

Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ νῦν Μητροπολίτου Μύρων, εἰς Στρασβούργον (Strassburg) τῆς Γαλλίας πρὸς μετεκπαίδευσιν.

Ἐπὶ τετραετίαν ὄλην (1960-1964) ἐσπούδασεν ὡς ὑπότροφος τοῦ Γαλλικοῦ Κράτους καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στρασβούργου τοὺς Κλάδους: Βιβλικὴν, Πατερικὴν καὶ Συστηματικὴν Θεολογίαν.

ὑπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν καθοδήγησιν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης Joseph Schmitt ἠτοίμασεν, ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Σχολὴν (Στρασβούργου) καὶ ὑπεστήριξε τὴν Ἐλαισίμον ἐπὶ Διδακτορία Διατριβὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Le texte du Discours sur la Montagne en Mt. V, 1-VII,29 dans les écrits de Clément d'Alexandrie»⁵ ἀνακηρυχθεὶς τὴν 20ὴν Ἰουνίου 1964 (Docteur ès sciences religieuses) λαβὼν τὸν βαθμὸν «Ἀριστα». Ἐν συνεχείᾳ μετέβη εἰς Μύνστερ (Münster/Westfalen) τῆς Δυτ. Γερμανίας, ἔθθα παρηκολούθησεν ἐπὶ τέσσαρα συναπτά ἔτη Βιβλικὴν, Πατερικὴν καὶ Συστηματικὴν Θεολογίαν, ἐργασθεὶς μάλιστα ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα ἐπὶ ἀτιμισθίᾳ ἐν τῷ παρὰ τοῦ Καθηγητοῦ Kurt Aland διευθυνομένῳ Institut für Neutestamentliche Forschung.

Παραλλήλως ἠτοίμασε τὴν ἐπὶ Ὑφηγεσίᾳ Διατριβὴν αὐτοῦ (Doctorat d'Etat), ἣν ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στρασβούργου ὑπὸ τὸν τίτλον: «Le texte de l'Évangile selon saint Matthieu d'après les citations de Clément d'Alexandrie comparées aux citations des Pères et des Théologiens grecs du IIe au XVe siècle» καὶ ὑπεστήριξεν εἰς νενομισμένην δημοσίαν ἐξέτασιν λαβὼν τὸν βαθμὸν «Ἀριστα» («avec mention très honorable»).

Τὴν 1.5.1970 ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Γερμανίας κ. κ. Ἰακώβου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Wuppertal εἰς Πρεσβύτερον, λαβὼν κατ' αὐτὴν καὶ τὸ ὄνομα Χρυσόστομος.

Κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1971 μετέβη οὗτος, προτάσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ προσκλήσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, εἰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἔθθα καὶ διωρίσθη Καθηγητῆς (Associate Professor) ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Βοστώνῃ, διδάξας κατὰ τὰ ἔτη 1971-1972 ἐν αὐτῇ Βιβλικῇ Θεολογίᾳ καὶ Κανονικῶν Δίκαιον, τὸ τελευταῖον κατ' ἀνάθεσιν. Ἐν συνεχείᾳ μετέβη, συν-οδικῇ ἀποφάσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ κατόπιν ἐκλογῆς του ὑπὸ τοῦ Ecumenical Institute for Advanced Theological Studies Tantar—Jeru-

5. Τρεῖς ἕτεροι ἐργασίαι τῆς ὑπ' ὄψιν ἐποχῆς δὲν εἶδον εἰσέτι τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, πρόκειται περὶ τῶν ἐξῆς θεμάτων: Βιβλικὴ Θεολογία τοῦ Ὁριγένους. Ἐπίδρασις Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ καὶ Σωτηριολογία Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

salem, εἰς τὸ ἐν λόγῳ Ἴδρυμα καὶ ὑπηρέτησεν ὡς Ἀντιπρύτανης (Vice Rector) ἐπὶ δύο ἔτη (1972-1974).

Ἐπιστρέψας δι' ὀλίγους μῆνας εἰς Ἠνωμένας Πολιτείας Ἀμερικῆς ἐπανέκαμψεν εἰς Δυτ. Γερμανίαν, ἔνθα διωρίσθη Θεολογικὸς Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας καὶ ἐδίδαξε κατὰ τὰ ἔτη 1974-1976 (τελευταία παράδοσις τὴν 10.2.1976!) Εἰσαγωγὴν καὶ Ἑρμηνείαν Καινῆς Διαθήκης εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως διοργανωθὲν Σεμινάριον πρὸς ἐπιμόρφωσιν τοῦ Ἱεροῦ αὐτῆς Κλήρου.

Κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1975 ὑπέβαλεν Ἐναίσιμον ἐπὶ Διδακτορικῆ Διατριβὴν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ προ-εὐαγγελικὸν Κείμενον. Ἡ περὶ αὐτοῦ μαρτυρία τῶν Πατέρων καὶ ἡ ἀξία τῶν Βιβλικῶν παραθέσεων», ἥτις δὲν ἔτυχεν εἰσέτι τῆς τελικῆς κρίσεως ὑπὸ τῆς Σχολῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὸν ἐπιστημονικὸν κυρίως τομέα.

Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὰς ἀκαδημαϊκὰς αὐτοῦ ἐνασχολήσεις, ὑπηρέτησεν οὗτος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ καθημερινὸν αὐτῆς ἔργον.

Ἐν Γαλλίᾳ διηκόνησεν ἐν τῇ Κοινότητι τοῦ Στρασβούργου κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν του.

Ἐν Δυτ. Γερμανίᾳ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ὡς Διάκονος, κατὰ τὰ ἔτη 1964-1971, ὅσον καὶ ὡς Πρεσβύτερος (Ἱερατικὸς Προϊστάμενος), κατὰ τὰ ἔτη 1974-1976, εἰς διαφόρους Κοινότητας: Münster (Westf.), Bielefeld, Wuppertal, Herford, Minden, Ahlen⁶.

Ἐν Ἀμερικῇ, ἔνθα ἔλαβε καὶ τὸ ὄφθικιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ὑπηρέτησεν οὗτος ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγ. Νικολάου τῆς Κοινότητος Clinton (Mass.) καὶ τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγ. Χαραλάμπους τῆς Κοινότητος Canton Ohio.

Ὡς Κληρικὸς καὶ ἐπιστήμων ἔλαβε μέρος εἰς πολλὰ καὶ διάφορα Συνέδρια μετ' ἀντιστοιχῶν διαλέξεων καὶ εἰσηγήσεων (τελευταία συμμετοχὴ εἰς τὴν Ε' Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐν Ναϊρόμπι [1975] ὡς Ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Διακρίσεις:

Τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας ἀπένεμαν αὐτῷ τὸν «Τίμιον σταυρὸν Ταξιάρχ-

6. Ἐνταῦθα σημειωθήτω ὅτι οὗτος δις διωρίσθη ἐν Γερμανίᾳ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας (1968 καὶ 1969), μηδέποτε ἐξασκήσας τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐν λόγῳ ιδιότητά του λόγῳ τοῦ φόρτου τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ ἐνασχολήσεων.

χης» (Μάιος 1974) καὶ τὸν «Τίμιον Σταυρὸν τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου Β' Τάξεως» (Ἰούνιος 1974) ἀντιστοιχῶς διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ Θεολογικὰ Γράμματα προσφορὰν αὐτοῦ.

Δημοσιεύματα:

G. SAPHIRIS, Die Eucharistie als Sacrifium und Commemoratio, in: Eucharistie Zeichen der Einheit, herausgegeben im Auftrage der Ökumenischen Kommission der deutschen Bischofskonferenz, Sektion Kirchen des Ostens von Chr. Suttner, Regensburg 1970, s. 67-74.

G. ZAPHIRIS, Le texte du Discours sur la Montagne en Mt. V, 1-VII, 29 dans les écrits de Clément d' Alexandrie, ἐν: Θεολογία 41 (1970), σ.σ. 425-440. 557-566.—42 (1971), σ.σ. 686-705.—43 (1972), σ.σ. 341-349. 792-806.—44 (1973), σ.σ. 702-718.—45 (1974), σ.σ. 150-171. 576-587, 770-785.—46 (1975), σ.σ. 662-671.

Τὸ ἐν λόγῳ ἔργον ἐξεδόθη καὶ ὡς αὐτοτελὲς βιβλίον, Ἀθήναι 1976.

G. ZAPHIRIS, Le texte de l'Évangile selon saint Matthieu d'après les citations de Clément d' Alexandrie comparées aux citations des Pères et des Théologiens grecs du IIe au XVe siècle, Gembloux 1971 (1128 σελίδες).

G. SAPHIRIS, Die Entwicklung des Christmas in den verschiedenen Riten des Ostens. Die Bedeutung der Firmung vor und nach der Taufe, in: Kyrios 11 (1971), s. 1-20.

Γ. Σ. Ζαφείρη, Ἡ περὶ τῆς μορφῆς τοῦ «προ-ἀναθεωρητικοῦ» κειμένου τῆς Κ. Διαθήκης μαρτυρία τῶν πατερικῶν παραθέσεων καὶ ἡ ἀξία αὐτῶν διὰ τὰς πηγὰς τῶν Συνοπτικῶν, Ἀθήναι 1973 [=Συμπόσιον «Εἰσηγήσεις Α' Ὁρθοδόξου Ἑρμηνευτικοῦ Συνεδρίου» Μονὴ Πεντέλης 1973, σ.σ. 219-244].

G. ZAPHIRIS, An Orthodox Opinion: The Morality of Contraception, New York 1974 (=Orthodox Greek Observer 1973 & 1974).

G. ZAPHIRIS, Reciprocal Trinitarian Revelation and Man's Knowledge of God according to St. Athanasius, Thessalonica 1974 [=Τόμος ἑόρτιος χιλιοστῆς ἐξακοσιοστῆς ἐπετείου Μεγάλου Ἀθανασίου (373-1973), Θεσσαλονίκη 1974, σ.σ. 285-377].

G. ZAPHIRIS, Connaissance naturelle de Dieu d'après Athanase d' Alexandrie, ἐν: Κληρονομία 4 (1974), σ.σ. 69-96.

7. Τὰ δημοσιεύματά του καταχωροῦνται ἐνταῦθα κατὰ χρονολογικὴν τῆς δημοσιεύσεώς των σειρὰν, σημειοῦται δ' ἐκάστοτε τὸ ὄνομά του λόγῳ τῆς ὑφισταμένης διττογραφίας ZAPHIRIS/SAPHIRIS.

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΟΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

I. Ἀναγκαιότης τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς.

II. Ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ ἐν τῇ Παλαιοκαθολικῇ Ἐκκλησίᾳ.

I.

Ἀναγκαιότης τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς.

1. Ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική. Διδάσκει τοῦτο ἡ Ἀγία Γραφή καὶ ὑποτυποῖ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἐν τῷ θ' ἄρθρῳ αὐτοῦ.

Αἱ τέσσαρες αὗται ιδιότητες τῆς Ἐκκλησίας συνάπτονται πρὸς ἀλλήλας στενῶς καὶ περιχωροῦσιν ἀλλήλας, ἀποτελοῦσαι μίαν κατ' οὐσίαν ιδιότητα, τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας. Συνυπάρχουσι δηλαδὴ ἀχωρίστως καὶ οὐδεμία εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ κεχωρισμῶς τῶν ἄλλων.

2. Τοπικὴ δὲ τις Ἐκκλησία εἶναι γνήσιον μέρος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, συνεχίζουσα καὶ αὐτὴ τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Κυρίου τῆ μεταδόσει τῆς ἀγιαζούσης καὶ σωζούσης χάριτος, ὅταν αὕτη τηρῇ ἀδιάρρηκτον τὸν σύνδεσμον καὶ ἀδιάσπαστον τὴν ἐνότητα πρὸς τὴν ἀρχέγονον καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, διατηροῦσα ἀπαραχάρακτον καὶ ἀνόθευτον τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν καὶ πίστιν, τὴν δογματικὴν λεγομένην Παράδοσιν, καὶ ἀδιάκοπον τὴν ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων διαδοχὴν τῶν ἐπισκόπων ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτῆς πορείᾳ.

3. Τὸ ἀνόθευτον τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας καὶ ἡ ἀδιάσπαστος ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων διαδοχὴ ἀποτελοῦσι τὴν οὐσίαν καὶ τὸ περιεχόμενον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πραγματικότητος, τῆς ἀποστολικότητος τῆς Ἐκκλησίας (Εἰρην. Ἐλεγχος Δ' 26, 2. 4. MPG 7, 1053. 1055). Πράγματι δὲ ἡ ἀποστολικότης εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ ὡς ἀποστολικὴ διαδοχὴ ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ, τῆς μὲν ἀποστολικῆς διδασκαλίας ἀποτελούσης τὴν βᾶσιν, τῆς δὲ κανονικῆς ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ χειροτονίας

τῶν ἐπισκόπων τὸ ἐξωτερικὸν γνῶρισμα αὐτῆς. Ἡ παρέκκλισις ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας καταλύει τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν, καὶ ἡ ἀντικανονικὴ ὑπὸ ἀναρμοδιῶν χειροτονία διασπᾷ τὴν ἀποστολικὴν ἀκολουθίαν.

4. Τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν, ὡς τε συνέχισιν τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας καὶ ὡς μετάδοσιν τῆς διακονίας καὶ χάριτος καὶ ἀποστολῆς διὰ κανονικῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, ἐξαίρουσιν ἰδιαίτερος οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων, καὶ δὴ ὡς χειροτονίαν μὲν ἐν γένει οἱ Πατέρες οἱ τονίσαντες τὴν προσωπικὴν διαδοχὴν τῶν ἐπισκόπων ὡς ἐξασφαλίζουσαν τὴν ταυτότητα καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας πρὸς τὴν ἀποστολικὴν, καὶ καταρτίσαντες διὰ τοῦτο καταλόγους τῶν ἐπισκόπων τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, ὡς συνέχισιν δὲ τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας οἱ Πατέρες οἱ ὀμιλοῦντες περὶ διδασκαλίας κατὰ διαδοχὰς εἰς ὀλίγους ἐκ τῶν Ἀποστόλων ἀγράφως παραδοθείσης καὶ μέχρις αὐτῶν κατελθούσης.

5. Τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἐφ' ἧς ἐρείδεται ἡ ἀυθεντία, τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ἐξουσίαι τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς, ὡς Ἱεραρχίας θεοσυστάτου, ἰδιαίτερος πάλσι τε καὶ νῦν ἐξαίρει ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία. Τὸ ζήτημα περὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς, οὐ μόνον ὡς ἐξωτερικῆς, μηχανικῆς μεταδόσεως τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς πίστεως εἰς τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς χάριτος τῆς ἱερωσύνης, παρ' αὐτῇ τίθεται εἰς πᾶσαν προσπάθειαν ἐπανενώσεως πρὸς αὐτὴν ἑτεροδόξων ἢ αὐτοσυστάτων Ἐκκλησιῶν, ἀντιποιοιμένων τοῦ δικαιώματος ἀναγνώρισεως αὐτῶν ὡς συνθετικοῦ μέρους τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν διδασκαλίαν περὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς διατηροῦσι καὶ αἱ ἀποσχισθεῖσαι ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μὴ ἐπιθυμοῦσαι νὰ διαρρήξωσι τὸν πρὸς τὸ παρελθὸν δεσμόν, ἑτερόδοξοι Κοινότητες, ἐκτιμῶσαι ἰδιαίτερος τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν τῆς Ἱεραρχίας αὐτῶν, ὅταν δύνανται νὰ ἀποδείξωσιν αὐτήν.

(Συνεχίζεται)

EMMANΟΥΗΛ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΙΩΒΗΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΙ ΛΟΙΠΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ (1925 - 1975)*

Αἱ εορταστικαὶ ἐκδηλώσεις ἤρχισαν τὴν 1ην Νοεμβρίου καὶ ἔληξαν τὴν 4ην τοῦ ἰδίου μηνός, ἦτοι διήρκεσαν τέσσαρας ἡμέρας.

Τὴν πρώτην ἡμέραν καὶ ὥραν 9ην π.μ. ἐτελέσθη Δοξολογία εἰς τὸν Καθεδρικὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν, προεξάρχωντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Πλοϊεστίου κ. Ἀντωνίου.

Μετὰ ταῦτα ἐγένετο πανηγυρικὴ Συνεδρίασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας εἰς τὴν Συνοδικὴν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχικοῦ Μεγάρου, παρουσίᾳ πάντων τῶν προσκεκλημένων ἐκπροσώπων καὶ τοῦ κ. Γεωργίου Νεντσιου (NENCIU), Ἀρχηγοῦ τοῦ Τμήματος Γραμμάτων (ἀντιστοιχεῖ μᾶλλον πρὸς τὸν Γενικὸν Διῆτην Ὁρησκευμάτων), ἐκπροσώπου τῆς Κυβερνήσεως.

Τὴν ἐναρξίν τῆς πανηγυρικῆς Συνεδρίας ἐκήρυξεν ἡ Α.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἰουστινιανός, ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς:

Ἡ Ὁρθόδοξος Ρουμανικὴ Ἐκκλησία μετὰ τῶν Ἱεραρχῶν, τοῦ κλήρου καὶ τῶν πιστῶν αὐτῆς, ἐνδυθεῖσα εορτάσιμον ἔνδυμα, εορτάζει σήμερον μεγάλα γεγονότα ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῆς παρελθόντος. Εορτάζομεν σήμερον 50 ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ρουμανικοῦ Πατριαρχείου καὶ 90 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐμπράκτου ἀναγνώσεως τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μνημονεύομεν, ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ ταύτῃ, καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 1650 ἐτῶν ἀπὸ τὴν πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῆς Νικαίας (325), τῆς ὁποίας συμμετείχε καὶ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Τόμιδος, τῆς σημερινῆς Κωσταντίας, ἐκ τῆς σημερινῆς ἡμῶν Δομπρούτσας, ὡς καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 375 ἐτῶν ἀπὸ τὴν πρώτην ἑνωσιν πάντων τῶν Ρουμάνων, ἀμφοτέρων τῶν πλεονῶν τῶν Καρπαθίων ὁρέων ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ ρουμάνου πρίγκηπος Μιχαὴλ τοῦ Γενναίου, (Μάϊος-Αὔγουστος 1600), ὅστις χάριν τῶν ρουμάνων τῆς Τρανσυλβανίας ἔκτισε καὶ τὸν καθεδρικὸν ναὸν τῆς Μητροπόλεως τῆς Ἀλμπα-Ἰουλίας.

Διακατεχόμενοι ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν αἰσθημάτων τῆς βαρυσημάντου ταύτης πολλαπλῆς ἐπετείου, ἀπευθύνω ἐξ ὀνόματος τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐμοῦ προσωπικῶς θεομὸν χαριετισμὸν (ὡς εὐ παρεστήτε), εἰς πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ θρησκευτικὰς Ἀντιπροσωπείας τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Χώρας ἡμῶν καὶ εἰς πάντας τοὺς προσκεκλημένους, οἵτινες ἦλθον, ἵνα συμμερισθῶσι μεθ' ἡμῶν τὴν χαρὰν τῆς εορταστικῆς αὐτῆς περιστα-

σεως ἐκ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἡμῶν λαοῦ. Ἐυχαριστῶ πάντας ὑμᾶς διὰ τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς ἀπητητήσατε εἰς τὴν πρόσκλησιν ἡμῶν.

Τὸ γεγονός τῆς ἐπισήμου καὶ κανονικῆς ἀποκτίσεως τοῦ αὐτοκεφάλου τὸ ἔτος 1885 καὶ τὸ γεγονός τῆς ἀνωψώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Πατριαρχείου, τὸ ἔτος 1925, ἐγγράφονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῇ ζωῇ τῆς Ὁρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ὡς δύο προεξέχουσαι στιγμαί.

Ἡ χαρὰ τοῦ εορτασμοῦ τῶν δύο τούτων γεγονότων λαμβάνει ἰδιαιτέραν σημασίαν, ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος, πρὸς τιμὴν αὐτῶν, ἐν τῇ συνεδριάσει αὐτῆς τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1975, ἀπεφάσισε τὴν ἐπανίδρυσιν τῶν παλαιῶν ἐπαρχιῶν, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Τόμιδος καὶ Κάτω Δουνάβεως, καὶ τῆς Ἐπισκοπῆς τῆς Ἀλμπα-Ἰουλίας. Τὰ δύο παλαιὰ αὐτὰ ἐπισκοπικὰ κέντρα ἐπαιζαν ἕνα σημαντικὸν ρόλον τόσον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ζωῆς, ὅσον καὶ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς συνειδήσεως τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐνότητος. Ἡ Ἐπισκοπὴ τῆς Τόμιδος, πολλάκις μνημονενομένη ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ Μητρόπολις, τυγχάνει ἡ παλαιότερα κανονικο-ἐκκλησιαστικὴ ὀργάνωσις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Χώρας ἡμῶν, ἡ δὲ Ἐπισκοπὴ τῆς Ἀλμπα-Ἰουλίας ἀπεδείχθη οὐσιώδης παράγων ἐν τῇ διατηρήσει τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τῆς ἐθνικῆς ὀντότητος τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ.

Συμμεριζομένη τὰς τύχας τοῦ λαοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη καὶ ἐμεγάλωσεν ἐπὶ τοῦ προγονικοῦ ἐδάφους ἡ Ὁρθόδοξος Ρουμανικὴ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη ἐξ ἀρχῆς, ἐν τῷ ἐδρωτέρῳ πλαισίῳ τῆς οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς Ἐκκλησία τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ, μεῖ ἰδιαιτέραν φυσιογνωμίαν.

Ἡ ἐπίσημος ἀπόκτησις τοῦ αὐτοκεφάλου ἀποτελεῖ φυσικὴν συνέπειαν τῆς αὐτοσυνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἐπισφράγισιν ἀναπτύξεως τῆς αὐτοσυνειδήσεως αὐτῆς εἰς ἕνα ὀρισμένον καιρὸν τῆς ἱστορίας αὐτῆς καὶ τοῦ λαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει. Ἡ ἑνωσις τῶν Ρουμανικῶν Ἡγεμονιῶν (1859) καὶ ἡ ἀπόκτησις τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ρουμανικοῦ Κράτους (1877-1878), ἐδημιούργησαν τὰς προϋποθέσεις τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ὁρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀνάδειξις τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Πατριαρχείου, τὸ ἔτος 1925, ἦτο οὐχὶ μόνον φυσικὴ συνέπεια τοῦ αὐτοκεφάλου αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ λογικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἐθνικοῦ καὶ ἐνιαίου Ρουμανικοῦ Κράτους. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἐνετάχθη

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 114 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5-6 τεύχους.

ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ, ὑποστηρίζουσα τοὺς πόθους αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως, τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου Παραδόσεως τὸ αὐτοκέφαλον καὶ τὸ Πατριαρχεῖον δὲν σημαίνει ποσὸς χωρισμὸν τινα μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐνταχθεῖσαι εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ζωὴν τῶν λαῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκουν, αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι διατηροῦν ἀρρήκτως τὴν ἐνότητα αὐτῶν ἐν τοῖς δόγμασι, τῇ λατρείᾳ καὶ τῇ κανονικῇ ὁργανώσει. Ἡ ἐνταῦθα παρουσία προκαθημένων τινῶν καὶ ἀντιπροσωπειῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀποτελεῖ πειστικὸν τεκμήριον τῆς κοινωνίας καὶ τῶν ἀδελφικῶν δεσμῶν μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν διατηρεῖ δεσμούς, ἐν πνεύματι χριστιανικῆς ἀγάπης, μεθ' ὅλων τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν τῆς Δύσεως, ὡς καὶ μεθ' ὅλων τῶν Θρησκευτῶν τῆς Χώρας ἡμῶν, προσφέρονσα τὴν συμβολὴν αὐτῆς εἰς τοὺς διαφόρους διαχριστιανικοὺς τοπικοὺς καὶ παγκοσμίους ὁργανισμούς, χάριν τῆς οἰκουμενικῆς προσεγγίσεως μεταξὺ τῶν χριστιανῶν καὶ χάριν ὑποστηρίξεως τῶν τοῦ συγχρόνου ἡμῶν κόσμου ἐφάρμοξιν.

Ἐπιτρέψατέ μοι, ἵνα ἐρμηνεύσω τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν Ὑμῶν, τῶν διακεκριμένων ἐκπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ Θρησκευτῶν καὶ τῶν τοπικῶν καὶ παγκοσμίων ὁργανισμῶν, ὡς δεῖγμα τῶν ὑφισταμένων καλῶν οἰκουμενικῶν καὶ ἀδελφικῶν σχέσεων μεταξὺ Ὑμῶν καὶ ἡμῶν.

Χαιρετίζων ἐκ νέου Ὑμᾶς πάντας, δίδω τὸν λόγον εἰς τὸν Σεβασμώτατον Μητροπολίτην Μολδαβίας καὶ Σουτσεάβας κύριον Ἰουστίνον, ὅστις, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, θὰ ὁμιλήσῃ ἐκτενῶς περὶ τῶν γενομένων, τὰ ὁποῖα ἐφορᾶζομεν σήμερον.

Εἶτα, κατὰ τὸ πρόγραμμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ Σεβασμώτατος Μητροπολίτης Μολδαβίας κ. Ἰουστίνος, πρῶτος τῇ τάξει Ἀρχιερεὺς τοῦ Θρόνου, ὅστις ἀνέπτυξεν ἐκτενῶς καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν ἀγόμενον ἐφορασμὸν. Ὡς ἐν παρόδῳ δέον ἕπως μνημονεῦθῃ ἐνταῦθα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας διασώζει τὸ ἀρχαῖον ἔθος εἰς τὴν διοικητικὴν διάρθρωσιν αὐτῆς, ἔχουσα Ἐπισκόπους ἐπαρχιούχους, ὑπεράνω αὐτῶν Ἀρχιεπισκόπους καὶ ὑπεράνω αὐτῶν Μητροπολίτας, οἵτινες ἱεραρχικῶς εὐρίσκονται ἀμέσως μετὰ τὸν Πατριάρχην, ἀριθμῶν δὲ τέσσαρας Μητροπολίτας, τρεῖς Ἀρχιεπισκόπους καὶ πέντε Ἐπισκόπους ἐπαρχιούχους, πέρα δὲ αὐτῶν καὶ ἑνδεκα βοηθοὺς Ἐπισκόπους, ὧν οἱ δύο ἐξελέγησαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐφορασμῶν τῆν 16ην Ὀκτωβρίου ἐ.ξ. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας ὁ Μητροπολίτης τυγχάνει Ἀρχιεπίσκοπος τῆς μητρὸς — πόλεως, δηλ. τῆς

πρώτης πόλεως μιᾶς περιφερείας καὶ διὰ τοῦτο ἔχει τὸ προβάδισμα ἐναντι τῶν Ἀρχιεπισκόπων, ὁ δὲ Σεβ. Μητροπολίτης Μολδαβίας κ. Ἰουστίνος εἶναι ὁ ἀρχαιότερος τῶν Μητροπολιτῶν καὶ ὁ πρῶτος τῇ τάξει ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου.

Ὁ Μητροπολίτης Μολδαβίας, λοιπόν, ὁμιλῶν ἐν ἐκτάσει α) ἐξιστόρησέ τὰ γεγονότα, ἅτινα προηγήθησαν τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἀυτοκεφάλου καὶ τῆς ἀνυψώσεως αὐτῆς εἰς Πατριαρχεῖον, ἐνσωματώσας περιληπτικῶς εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ ὀλόκληρον τὴν Ἱστορίαν τῆς Ρουμανικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

β) Ἐτόνισε τὰς στενωτάτας καὶ ἀδιαρρήτους σχέσεις καὶ τοὺς δεσμούς μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Ἔθνους καὶ τὴν ταυτότητα τῶν «τυχῶν» αὐτῶν.

γ) Ἐτόνισε τὴν θέσιν, ἣν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας ἀξίως κατέχει μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

δ) Ὑπεγράμμισε τὰς ἀρμονικὰς σχέσεις, ἃς ἀνέκαθεν εἶχε μετὰ τῆς μητρὸς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἣν ἀναγνωρίζει καὶ τιμᾷ δεόντως ὡς τὸν πρῶτον Θρόνον τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ε) Ἀνεφέρθη εἰς τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας συνεπάγονται τὸσον τὸ Ἀυτοκέφαλον, ὅσον καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς Πατριαρχικῆς ἀξίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας.

στ) Ἀνεφέρθη ἐπίσης εἰς τὰ ἐπιτεύγματα τῶν Πατριαρχῶν Ρουμανίας Μύρωνος, Νικοδήμου καὶ Ἰουστινιανοῦ, καὶ

ζ) τέλος, ἀνέπτυξε δύο εἰσέτι σπουδαῖα γεγονότα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκάλεσεν, ὅπως μετᾶσχουν διὰ τῆς παρουσίας των οἱ προσκεκλημένοι ἀντιπρόσωποι: 1) εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς Ἐπισκοπῆς Κάτω Δουνάβειας εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν Tomis καὶ Κάτω Δουνάβειας μετ' ἔδραν αὐτῆς τὸ Γαλάτσιον καὶ μετ' ἔδραν Ἐπίσκοπον, ἐδρεύοντα εἰς Κωσταντζαν.

Διὰ τῆς ἀνυψώσεως ταύτης τιμᾶται ἡ 1650ῃ ἐπέτειος τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν μετεῖχεν ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἔδρας ταύτης, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐσεβίου Καισαρείας, καὶ 2) εἰς τὴν ἐπανίδρυσιν τῆς Ἐπισκοπῆς ALBA IULIA, ἣτις εἶναι μόνιμον σύμβολον τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος τῆς Ρουμανικῆς φυλῆς, διότι ἡ ἀρχαία αὐτῆς μητρόπολις ἐπρωτοστάτησεν εἰς τοὺς ἀγῶνας διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν Παραδόσεων τῆς Ρουμανικωτάτης Τρανσυλβανίας.

(Συνεχίζεται) Ἀρχιμ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ Γ. ΛΕΝΗΣ
Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Είς την είδυλλιακήν Σιγκατούνα, αρχαίαν πρωτεύουσαν τῆς Σουηδίας ἐπὶ δυναστείας τῶν Βάζα, τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, πάντοτε ἀνήσυχον διὰ κάθε νέον, ὅπως και διὰ τὰς ἐπιπτώσεις του ἐπὶ τὴν καθόλου κοινωνικὴν ζωὴν, συνεκάλεσε μεταξὺ 24-29 Ἰουνίου 1975 μίαν ὁμάδα ἐπιλέκτων ἐπιστημόνων εἰς ἓν οἰκουμενικὸν «ἀκρόαμα» καὶ συζήτησιν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας καὶ τῆς ἠθικῆς στάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπέναντι τῆς ὁλονὲν ἐξαπλουμένης ἐγκαταστάσεως κέντρων ἐνεργείας μὲ πυρηνικὰ καύσιμα τόσον εἰς τὰς ἀνεπτυγμένας, ὅσον και εἰς τὰς ἀναπτυσσομένας χώρας.

Τὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ὑπεβλήθησαν ἀπὸ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν καὶ εἰδικώτερον ἀπὸ τὸ τμήμα του «Ἐκκλησία καὶ Κοινωνία», ἀπεδείκνυον ἐν πρώτοις τὴν βαθεῖαν γῶσιν τῶν συντακτῶν τοῦ τμήματος ἐπὶ τῶν συνεπειῶν ποὺ θὰ ἠδύναντο νὰ προκύψουν εἴτε ἀπὸ τὴν ὁλονὲν αὐξανομένην παρουσίαν πυρηνικῶν καυσίμων, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν ἐπίλυσιν ἐπειγόντων ἐνεργειακῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα μάλιστα κατέστησαν δέξυτατα τελευταίως λόγῳ τῆς κρίσεως τοῦ πετρελαίου, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τοὺς κινδύνους, ἐλεγχόμενους ἢ μὴ, διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ μάλιστα διὰ πολλὰς γενεὰς γενικῶς, λόγῳ τῆς ἠύξημένης ραδιενεργείας· ἀκόμη κινδύνους ἀπὸ τὸ εὐχερὲς μετατροπῆς μιᾶς εἰρηνικῆς ἐγκαταστάσεως παραγωγῆς ἐνεργείας εἰς τρομερὸν πολεμικὸν ὄπλον. Ἐξητάσθη περαιτέρω καὶ τὸ ἐνδεχόμενον, ὅπως τρομοκρατικὴ ὁμάς ἀποκτήσῃ ποσότητα πλουτωνίου καὶ προχωρήσῃ εἰς τὴν κατασκευὴν ἀτομικῆς βόμβας, ἀπειλοῦσα κυβερνήσεις καὶ κράτη μὲ δλοκληρωτικὸν ἔλεθρον.

Τὰ ἐρωτήματα αὐτά, ἐκ τῶν ὁποίων ἀνεφέραμεν τὰ κυριώτερα, ἀπηυθύνθησαν εἰς μικρὰν μὲν ἀλλὰ ἐξόχως ἐπιλεκτὸν ὁμάδα ἐπιστημόνων, εἰς τὴν ὁποίαν περιλαμβάνοντο δύο τιμηθέντες μὲ βραβεῖα Νόμπελ Φυσικῆς, ὁ πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως Εὐρωπαϊῶν Φυσικῶν, διακεκριμένοι Θεολόγοι καὶ Οἰκονομολόγοι, ἀλλὰ καὶ ἀντιπρόσωποι τόσον τῶν ἀνεπτυγμένων ἐνεργειακῶς, ὅσον καὶ τῶν ὑπὸ ἀνάπτυξιν χωρῶν τῆς Ἀφρικῆς, Ἀσίας καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς. Τέλος μετεῖχον καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Σουηδικοῦ Κοινοβουλίου. Εἰς τὸ οἰκουμενικὸν ἀκρόαμα τὸ ἐνεργειακὸν πρόβλημα ἀνεπτύχθη ἐξ ὑπαρχῆς. Ὑπεμνήσθη, ὅτι ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν ὁ ἄνθρωπος ἐχρησιμοποίησε τὴν μυϊκὴν του δύναμιν ὡς πηγὴν ἐνεργείας. Ἐνωρὶς προσέθεσεν εἰς τὴν μυϊκὴν του δύναμιν καὶ ἐκείνην τῶν ζώων καὶ προοδευτικῶς τῶν ἀνθρώπων, ἄλλων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτισαν τὴν τάξιν τῶν δούλων, διακεκριμένην ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν. Ὁ καταμερισμὸς οὗτος ὑπευθυνότητων μεταξὺ τῶν ἀτόμων τοῦ ἀνθρώπινου γένους ὠδήγησεν εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς ἰδιοτύπου κοινωνίας, ἣ ὁποία δὲν ἠμποδίσεν παρὰ ταῦτα νὰ ὠδηγήσῃ μερίδα τοῦ ἀνθρώπινου γένους εἰς τὴν λαμ-

πρότεραν του ἐκλαμψιν καὶ ἐκδήλωσιν, εἰς τὸν Ε' π.Χ. αἰῶνα.

Δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι ἀπετέλουσαν βεβαίως μίαν λύσιν τοῦ ἐνεργειακοῦ προβλήματος, λύσιν μὲ πενιχρὰς ἀπαιτήσεις καὶ κατὰ βᾶσιν ἀπάνθρωπον. Τὰς λύσεις αὐτὰς κατέλυσεν ὁ Χριστιανισμὸς, κηρύσσων τὴν ἰσότητα δούλων καὶ ἐλευθέρων ἀπέναντι τῆς θρησκείας, ὅπως καὶ τὴν ἰσότητα τῶν φύλων. Τὸ κήρυγμα ἀπετέλει ἀπαρχὴν μιᾶς βαθείας ἐπαναστάσεως καὶ ἤδη κατὰ τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς χρόνους ἀλλὰ καὶ προγενεστέρως, πρὶν ἀκόμη ἐπιβληθῆ ὁ Χριστιανισμὸς, ἐλεύθεροι πολῖται ἐπεδίδοντο εἰς ἔργα δούλων, ὅπως ὁ Ἀρχιμήδης, ὅστις ἐπενόησε μηχανήματα ἰκανὰ νὰ πολλαπλασιάσων τὴν ἀρχικὴν μυϊκὴν δύναμιν θεωρητικῶς εἰς τὸ ἄπειρον. Ἀλλὰ πέραν τῆς μυϊκῆς πηγῆς ἐνεργείας τὰ δάση ἀπετέλουσαν πηγὴν, ἣτις ἀπέδιδε τὰς ἀναγκαίαις θερμίδας διὰ τὰς στοιχειώδεις βιομηχανικὰς ἐφαρμογὰς καὶ τὰς ἐφαρμογὰς διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως εἶναι ἡ ἔψησις τῶν τροφῶν, ἡ κεραμοουργικὴ κ.λ.π.

Παναρχαία ἦτο καὶ ἡ χρησιμοποίησις τῆς αἰολικῆς ἐνεργείας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ὑδατοπτώσεων ἀφ' ἑτέρου. Ἡ ναυσιπλοία μέχρι πρό τινας ἀκόμη ἐστηρίζετο εἰς τὴν εὐμένειαν τῶν ἀνέμων, ὅπως τὸ ὕδωρ διὰ τοὺς ὑδρομύλους. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος ἐξετελοῦντο ἔργα ἀποστραγγίσεως, ὅπως καὶ ἔργα ἀρδεύσεως. Τέλος ἡ ξυλεία ἀντικαθίσταται ὑπὸ τοῦ ἀνθρακός.

Ἀπὸ τὸ 1800 καὶ ἐπέκεινα ὁ δυτικὸς τοῦλάχιστον κόσμος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν μεθοδολογίαν αὐτὴν ἐνεργειακῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἡ δημιουργία μεγάλων πόλεων, ὅπως καὶ αἱ αὐξήσεις τῶν πληθυσμῶν, συμβαδίζουν μὲ τὴν ἀποψίλωσιν τῶν δασῶν καὶ προκαλοῦν ἀπαιτήσεις μεγαλύτερων ποσοστῶν ἐνεργείας ἀνά κεφαλὴν. Ἡ ἀπαίτησις αὐτὴ καθίσταται πιεστικὴ καὶ ἐπιτακτικὴ, ἡ σημερινὴ δὲ κοινωνία ἀνθρώπων ζῆ κυριολεκτικῶς μὲ τὴν ἀκόρεστον δίψαν τῆς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἠύξημένης ἐνεργείας. Εἰς μίαν ἐνδιαφέρουσαν ἀασκόπησιν τῶν ἀνά κεφαλὴν ἀναγκῶν ἐνεργείας ὑπὸ τοῦ δόκτορος Μαρκέττι, ἣ ὁποία πολλαπλῶς συνεζητήθη κατὰ τὴν σύσκεψιν τῆς Σιγκατούνας, ὑπεδείχθη, ὅτι ἡ ἀπαίτησις ἀναγκῶν εἰς ἐνεργείαν κατὰ τὴν ἑκατονταετίαν ἀπὸ τοῦ 1875 ἕως τὸ 1975 ἀκολουθεῖ μίαν γραμμικὴν ἀνοδὸν μὲ ποσοστὸν αὐξήσεως 2% κατ' ἔτος. Ἡ ἀποψις αὐτὴ ἀπὸ πλείστους ἐθεωρήθη ἀκρως συντηρητικὴ, κυρίως διότι τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἐσημειώθη μία ἐκθετικὴ ζήτησις, ἣ ὁποία δυσχερῶς ἐκφράζεται ἀπὸ τὴν γραμμικὴν σχέσιν τοῦ Μαρκέττι. Ἀλλὰ ἔστω καὶ δεχόμενοι μόνον τὴν κατὰ 2% κατ' ἔτος ἐπαύξησιν τῆς ἐνεργείας, διὰ μίαν βιομηχανοποιημένην χώραν, τοῦτο θὰ πρέπει νὰ θεωρεῖται ἐλάχιστα ἐλκυστικόν. Αὐτὸ ὑπεστηρίχθη ἀπὸ

ΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ

ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ *

(8)

Ἀριθμὸς 2106/1975

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐν
ὀλομελείᾳ.

Συγκείμενον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ Ἀντ. Ταβουλάρη, Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, Προεδρευόντος, κωλυμένου τοῦ Προέδρου καὶ τῶν Ἀντιπροέδρων, Ἡλ. Καμπίτση, Γ. Κοντογιάννη, Κ. Κοϊδᾶ, Ἡλ. Ντόζα, Θ. Κουρουσοπούλου, Π. Μακροπούλου, Τ. Δημητράκη, Μ. Μουζουράκη, Συμβούλων τῆς Ἐπικρατείας, Ἀ. Μαρίνου καὶ Ἡλ. Παπαγεωργίου, Παρέδρων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ τῆ 22α Ἀπριλίου 1975, παρούσης καὶ τῆς Γραμματέως Παρ. Βλάντη, ἕνα δικάση τὴν κατωτέρω ἐκτιθεμένην ὑπόθεσιν ἐπὶ τῆ ἀπὸ 12ης Ἰουνίου 1974 αἰτήσεως:

τοῦ Προκοπίου Ἀλεξίου Δελλῆ, δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς ἀσκοῦντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, κατοικοῦ Νέας Κηφισίας (οἰκόπεδα Γράμμου), παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Κων. Λαμπροπούλου, ὃν διώρισεν ἐπ' ἀκροατηρίου,

κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, παραστάντος διὰ τοῦ Μιχ. Βερεῆ, Παρέδρου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Κοινότητος Βουνατάδων, μὴ παραστάσης,

περὶ ἀκυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθμ. 165/29.4.74 πράξεως τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Βουνατάδων, ὡς καὶ τῆς παραλείψεως αὐτοῦ ὅπως ἐγγράφη εἰς τὰ οἰκεία δημοτολόγια τὸν υἱὸν τοῦ αἰτούντος Ἀλεξάνδρου, ὡς καὶ πάσης ἐτέρας συναφούς πράξεως ἢ παραλείψεως.

Ἀσκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ, Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας Μ. Μουζουράκη, ἀναγνόντος καὶ ἀναπτύξαντος τὴν ἐκθεσιν

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 113 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5-6 τεύχους.

τοὺς παρισταμένους συνέδρους τῆς Σιγκτούας, οἱ ὅποιοι θὰ ἔβλεπον εὐχαρίστως μίαν κοινωνίαν τῆς αὔριον νὰ ζῆ ἔστω μὲ ὀλιγώτερα κατὰ κεφαλὴν ποσοστὰ ἐνεργείας, μίαν κοινωνίαν προσομοιάζουσαν μὲ τὴν σημερινήν, ἀλλὰ πλεόν εὐχάριστον, πλεόν δημιουργικὴν καὶ μὲ ἰσχυροτέραν αἰσθητικὴν ροπὴν. Ἀλλὰ φεῦ, ἡ τεχνολογικὴ πρόοδος εἶναι τόσο ἀκάθεκτος, ὥστε νὰ καθίσταται οὐτοπία καὶ ἀπίθανος πᾶσα ἀνάσχεσις, ὅπως καὶ ἀπίθανος πᾶσα ἐπιστροφή ἢ διατήρησις εἰς τὰς σημερινὰς συνθήκας ζωῆς. Μόνον μίαν δικτατορικὴν κυβερνήσιν, μίαν ἐχθρικὴν ἐπιδρομὴν ἢ μίαν θεομηνίαν, δηλαδὴ μόνον καταστάσεις ἄκρας ἀποκρουστικαὶ θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν τεχνολογικὴν πρόοδον.

Πρέπει νὰ καταστῆ σαφὲς καὶ ἀποδεκτόν, ὅτι θὰ ὑπάρχη ἀπὸ σήμερον καὶ διὰ μίαν τοῦλάχιστον

αὐτοῦ, καθ' ἣν τὸ ἱστορικὸν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἔχει ὡς ἔπεται:

Ὁ αἰτῶν, ὀπαδὸς τοῦ δόγματος τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, ἐτέλεσεν ἐν ἔτει 1957 μετὰ τῆς ὁμοδόξου Ἐαυθίπτης Φουντούκη καὶ κατὰ τοὺς τύπους τοῦ ὡς εἴρηται δόγματος γάμου, συναγείσης τῆς οἰκείας ὑπ' ἀριθμ. 28/Α/1957 πράξεως τοῦ Ἀρχιερέως Γαλατσίου, ἐκ τοῦ γάμου δὲ τούτου ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1958 ἄρρεν τέκνον, λαβὼν τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος.

Βραδύτερον ὁ αἰτῶν ὑπέβαλεν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Βουνατάδων Κερκύρας τὰς ἀπὸ 11.6.1972 καὶ 3.4.1974 αἰτήσεις, δι' ὧν ἐζήτησε τὴν ἐγγραφήν τῆς συζύγου του καὶ τοῦ ἀνωτέρω υἱοῦ του εἰς τὰ δημοτολόγια τῆς ρηθείσης Κοινότητος, τὸ αἴτημα δὲ τούτο τοῦ αἰτούντος ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 165/29.4.1974 πράξεως τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ γάμος αὐτοῦ εἶναι ἀνυπόστατος, τοῦ υἱοῦ τοῦ θεωρουμένου ὡς ἐξωγάμου τέκνου αὐτοῦ καὶ δυναμένου οὕτω νὰ ἐγγραφῆ εἰς τὴν οἰκείαν οἰκογενειακὴν μερίδα τῆς μητρὸς του.

Ἦδη ὁ αἰτῶν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεώς του καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους διώκει τὴν ἀκυρώσιν τῆς ἀνωτέρω πράξεως, τὰ δ' ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως προκύπτοντα ζητήματα εἶναι ἀντίστοιχα πρὸς τοὺς προβαλλομένους λόγους ἀκυρώσεως.

Ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω ζητημάτων ὁ Εἰσηγητὴς ἀνέπτυξε τὴν γνώμην αὐτοῦ.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ αἰτούντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως καὶ αἰτησάμενον τὴν παραδοχὴν αὐτῆς, καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ, αἰτησάμενον τὴν ἀπόρριψιν ταύτης.

Ἰδὼν τὰ σχετικὰ ἔγγραφα

Συεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως, εἰσαγομένης ἐνώπιον τῆς Ὀλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου, πρὸς ἐκδίκασιν, κατόπιν σχετικῆς πράξεως τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς μείζονος σπουδαιό-

τριακονταπενταετίαν μίαν σταθερὰ ἀπαίτησις ἐπαυξήσεως τῆς ἐνεργείας τοῦλάχιστον κατὰ 2%.

Καὶ οὕτω καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ βελτιωθοῦν αἱ συνθήκαι ζωῆς εἰς τὰς ὑπὸ ἀνάπτυξιν κοινωνίας, ὅπως καὶ νὰ ἀποφύγομεν ἀνατροπὰς εἰς τὰς ἀνεπτυγμένας κοινωνίας, χρειάζομεθα τεράστια ἀποθέματα ἐνεργείας. Πιθανὸν τὸ συμπέρασμα νὰ εἶναι δυσάρεστον, ὅμως εἶναι ἡ ἀναπόφευκτος πραγματικότης. Διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν προσθέτων αὐτῶν παροχῶν ἠλεκτρικῆς κυρίως ἐνεργείας ἐγένετο ἀκριβῶς προσφυγὴ εἰς τὰς πυρηνικὰς πηγὰς.

(Συνεχίζεται) ΜΙΧΑΗΛ ΑΘ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

τητος του εις δ' άφορα θέματος (άρ. 14 παρ. 2 έδ. β' του Ν.Δ. 170/1973 «Περί του Συμβουλίου της Έπικρατείας»), και δι' ην κατεβλήθησαν τὰ κατά νόμον τέλη και παράβολον, έκδοθέντων των ύπ' αριθμ. 122394, 122395 και 122396 του έτους 1974 τριπλοτύπων εισπράξεως του Ταμείου Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών, δίδεται παραδεκτώς υπό του αιτούντος, ένεργούντος δι' έαυτὸν και διὰ τὸν ανήλικον υἱὸν του 'Αλέξανδρον, ως άσκούντος επ' αὐτοῦ τὴν πατρικὴν έξουσίαν, ή άκύρωσις τῆς ύπ' αριθμ. 165/29.4.1974 πράξεως του Προέδρου τῆς Κοινότητος Βουνιατᾶδων Κερκύρας, δι' ἧς άπερρίφθη αίτημα αὐτοῦ (αιτούντος) περί έγγραφῆς τῆς συζύγου του Ξανθίππης τὸ γένος Φουντούκη και τοῦ ρηθέντος υἱοῦ του εις τὰ δημοτολόγια τῆς Κοινότητος ταύτης, επί τῷ λόγῳ ότι ὁ γάμος μεταξὺ τῶν ως εἴρηται αιτούντος και Ξανθίππης Φουντούκη, ανηκόντων άμοτέρων εις τὸ δόγμα τῶν Μαρτύρων του 'Ιεχωβά ὡς δὲν αποτελεί «γνωστὴν» και «άνεγνωρισμένην» θρησκείαν, και τελεσάντων τὸν γάμον τοῦτον κατά τοὺς τύπους του ένλόγῳ δόγματος, είναι άνυπόστατος, θεωρουμένου οὗτω του άνωτέρω υἱοῦ των ως έξωγάμου τέκνου του αιτούντος και δυναμένου νὰ έγγραφῆ εις τὴν οικείαν οικογενειακὴν μερίδα τῆς μητρὸς του.

Ἐπειδὴ κατά τὸ άρθρον 21 του Δημοτικοῦ και Κοινοτικοῦ Κώδικος (Ν.Δ. 222/1973) «Πᾶς Ἕλλην ὑπήκοος είναι μέλος δήμου ή κοινότητος τινος (δημότης)», κατά δὲ τὸ άρθρον 22, παρ. 1 του ίδιου Κώδικος «Τὸ γνήσιον τέκνον είναι δημότης του δήμου ή τῆς κοινότητος του πατρός, τὸ δὲ έξώγαμον του δήμου ή τῆς κοινότητος τῆς μητρὸς». Συμφώνως δὲ πρὸς τὸ άρθρον 3 του από 6/10-10/11/1954 Β. Διατάγματος «Περί Δημοτολογίων» (280), ως άντικατεστάθη διὰ του άρθρου 1 του Β. Διατάγματος 570/1963 (157) και έτροποποιήθη διὰ του άρθρου μόνο του Β. Διατάγματος 388/1967 (118), ή έγγραφῆ εις τὰ δημοτολόγια δήμου ή κοινότητος ένεργείται διὰ πράξεως του οικείου δημάρχου ή προέδρου τῆς κοινότητος, ἧτις καταχωρίζεται εις τὸ δημοτολόγιον και καθίσταται άμέσως έκτελεστὴ, υποβαλλομένη έν συνεχείᾳ μετά των σχετικῶν δικαιολογητικῶν εις τὸν οικεῖον νομάρχην ἢ άποφανῆ περί τῆς νομιμότητος αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ὁ Ἀστικός Κώδιξ ὀρίζει έν άρθρῳ 1367 ὅτι «Γάμος των ανηκόντων εις τὴν ανατολικὴν ὀρθόδοξον εκκλησίαν, δὲν ὀφίσταται άνευ ιεροτελεστίας τελουμένης υπό ιερέως τῆς εκκλησίας ταύτης. Τὸ αὐτὸ ισχύει και επί γάμου χριστιανοῦ του ανατολικοῦ δόγματος μετά χριστιανοῦ άλλου δόγματος ('Ἐτεροδόξου)...» και έν άρθρῳ 1371 ὅτι «Επί γάμου μεταξὺ έτεροδόξων ή μεταξὺ έτεροθρήσκων, ή ιεροτελεστία γίνεται ως άπαιτεῖ τὸ δόγμα ή τὸ θρησκειμα ένατέρου των εις γάμον συναρχομένων, ἐφ' ὅσον τοῦτο είναι άνεγνωρισμένον έν τῇ ἡμεδαπῇ».

Ἐπειδὴ δόγμα ή θρησκειμα «άνεγνωρισμένον» κατά τὴν έννοιαν τῆς άνωτέρω διατάξεως του άρθρου 1371 του Ἀστικοῦ Κώδικος είναι εκείνο, τὸ ὁποῖον πληροῖ τὰς προϋποθέσεις του καθ' ἅπαντα τὰ Συντάγματα τῆς Ἑλλάδος ὅρου τῆς «γνωστῆς θρησκείας», ἧτοι τῆς έχούσης τὸ μὲν δοξασιᾶς φανεράς και οὐχι κρυφίας, δημοσίᾳ διδασκομένης, τὸ δὲ λατρεῖαν επίσης φανεράν, άδιαφόρου ὄντος περαιτέρω, έν ὄψει τῆς κατοχυρουμένης υπό του Συντάγματος ελευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, άν τὸ κατά τὰ άνω δόγμα άποτελῆ αίρεσιν έν σχέσει πρὸς τὴν επικρατοῦσαν έν Ἑλλάδι θρησκείαν τῆς ανατολικῆς ὀρθοδόξου του Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ως επίσης είναι άδιάφορον αν οἱ ὀπαδοὶ του ως εἴρηται δόγματος δὲν διατηροῦν εκκλησιαστικὰς ἀρχὰς ή αν οἱ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ αὐτῶν στεροῦνται ιερωσύνης υπό τὴν καθιερωμένην έν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ έννοιαν του ὅρου τούτου» ἐξ άλλου, οὐδὲως προσαιδεῖται, ὅπως τὸ πληροῦν τὰς άνωτέρω προϋποθέσεις δόγμα ἔχη τύχει και έγκρίσεως ή οιασδήποτε φύσεως άναγνωρίσεως διὰ πράξεός τινος τῆς Πολιτείας ή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπειδὴ τὸ δόγμα των Μαρτύρων του 'Ιεχωβά ή Χιλιεστων άρνεῖται τὴν θεότητα του Χριστοῦ και τὴν Τριαδικὴν ὑπόστασιν του Θεοῦ ως και άλλας θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, δεχόμενον ὀρατὴν, ειρηνικὴν και εὐδαίμονα βασιλείαν του Χριστοῦ μετά των πιστῶν επί τῆς γῆς πρὸ τῆς μελλούσης κρίσεως και διαρκείας χιλίων ή και περισσοτέρων ἐτῶν, αἱ δοξασιᾶς δ' αὐταί άποτελοῦν μὲν αίρεσιν έναντι τῆς

ανατολικῆς ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Θρησκείας, είναι ὅμως φανεραὶ και εύρέως γνωσταί, ως περιγραφόμεναι υπό των συγγραφέων και περιεχόμεναι εις πάσης φύσεως έντυπα ελευθέρως κυκλοφοροῦντα έν Ἑλλάδι, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς οικείας γενικῶς διαγραφόμενας πρὸς τοῦτο υπό του Συντάγματος και των κειμένων νόμων προϋποθέσεις. Μάλιστα, σχετικῶς περιεχομένου έγγραφα στοιχεῖα έχουν υποβληθῆ υπό ὀπαδῶν του ρηθέντος δόγματος κατά καιροὺς εις τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας, ὡς ἀπέστειλε ταῦτα έν φωτοαντιγράφῳ εις τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ του ύπ' αριθμ. Φ. 077/2/56. 218/14.8.1974 έγγράφου του. Ἀφ' έτέρου, έν των αὐτῶν ως άνω έντύπων και στοιχείων προκύπτει ότι και τὰ άφορῶντα εις τὴν άσκησιν τῆς λατρείας, υπό των ὀπαδῶν του έν λόγῳ δόγματος, είναι γνωστὰ και οὐχι κρυφία, του γεγονότος ότι ή λατρεία αὐτὴ δὲν άσκειται εις ἐπισήμως λειτουργοῦντας εὐκτηρίους οἴκους ή άλλους δημοσίους τόπους μη άσκούντος επί του προκειμένου, κατά τ' άνωτέρω, έπιρροήν τινά. Ἰπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα και συμφώνως πρὸς τὰ έν τῇ ἡγουμένη σκέψει έκτεθέντα τὸ δόγμα των Μαρτύρων του 'Ιεχωβά ή Χιλιεστων πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τῆς κατά τὸ Συντάγμα «γνωστῆς θρησκείας», και άποτελεῖ οὗτω δόγμα «άνεγνωρισμένον» έν τῇ έννοίᾳ τῆς προδιαληφθείσης διατάξεως του άρθρου 1371 του Ἀστικοῦ Κώδικος. Ὅθεν, γάμος τελεσθεῖς μεταξὺ ὀπαδῶν του ως εἴρηται δόγματος και κατά τὴν πρὸς τοῦτο προβλεπομένην ὑπ' αὐτοῦ ιεροτελεστίαν δὲν είναι άνυπόστατος και τὸ έν τοιοῦτω γάμῳ συλληφθέν τέκνον είναι γνήσιον (άρθρον 1465 του Ἀστικοῦ Κώδικος).

Ἐπειδὴ έν προκειμένῳ, ως προκύπτει έν των στοιχείων του φακέλλου, ὁ αἰτῶν και ή Ξανθίππη τὸ γένος Α. Φουντούκη, ὀπαδοὶ άμφοτέροι του άνωτέρω δόγματος, έτέλεσαν έν ἔτει 1957 και κατά τοὺς οἴκειους τύπους του δόγματος τούτου γάμον, ἐξ οὗ απέκτησαν τέκνον ἄρρεν λαβὸν τὸ ὄνομα 'Αλέξανδρος, βραδύτερον δ' ὁ αἰτῶν ἐξῆγησεν, διὰ τῶν από 11.6. 1972 και 3.4.1974 πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Βουνιατᾶδων Κερκύρας ὑποβληθεισῶν αίτήσεών του, τὴν έγγραφὴν τῆς συζύγου και του ρηθέντος υἱοῦ του εις τὰ δημοτολόγια τῆς έν λόγῳ Κοινότητος, αλλά τὸ αίτημα τοῦτο του αιτούντος άπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἐπὶ τῇ έκ τῆς πράξεως ταύτης και τῶν ἐφ' ὧν αὐτὴ εἴρεσεται στοιχείων προκυπτοῦσῃ αίτιολογίᾳ, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ αἰτῶν και ή ειρημένη Ξ. Φουντούκη πρεσβεῦουν τὸ δόγμα των χιλιεστων, ὁ δὲ γάμος των έτελεσθη κατά τοὺς τύπους του δόγματος τούτου, πρόκειται περί γάμου άνυποστάτου, θεωρουμένου οὗτω του άνωτέρω υἱοῦ των ως έξωγάμου τέκνου του αιτούντος δυναμένου νὰ έγγραφῆ εις τὴν οικογενειακὴν μερίδα τῆς μητρὸς του, διότι τὸ ως εἴρηται δόγμα δὲν άποτελεῖ «γνωστὴν» και «άνεγνωρισμένην» θρησκείαν έν τῇ έννοίᾳ του Συντάγματος και του άρθρου 1371 του Ἀστικοῦ Κώδικος, άντιστοίχως. Ἡ αίτιολογία ὅμως αὐτὴ είναι μη νόμιμος, κατά τὰ έν τῇ ἡγουμένη σκέψει, και διὰ τὸν λόγον τοῦτον, βασιμῶς προσβαλλόμενον, τυγχάνει άκυρωτᾶ ή προσβαλλομένη πράξις, δεκτῆς καθισταμένης τῆς υπό κρίσιν αίτήσεως.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν υπό κρίσιν αίτησιν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' αριθμ. 165/29.4.1974 πράξιν του Προέδρου τῆς Κοινότητος Βουνιατᾶδων Κερκύρας, κατά τὰ έν τῷ αίτιολογικῷ.

Διατάσσει τὴν άπόδοσιν του παραβόλου και

Ἐπιβάλλει τὴν δικαστικὴν δαπάνην του αιτούντος εις τὸ Δημοσίον κατά δραχμὰς δικασσιᾶς (800) και εις τὴν Κοινότητα Βουνιατᾶδων Κερκύρας κατά δραχμὰς δικασσιᾶς (800).

Ἐκρίθη και άπεφασίσθη έν Ἀθήναις τῇ 3ῃ Ἰουνίου 1975.

Ὁ Προεδρεύων Σύμβουλος

Ἡ Γραμματεὺς

Ἄντ. Ταβουλάρης

Παρ. Βλάντη

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ 3ῃ Ἰουλίου ίδιου έτους.

Ὁ Πρόεδρος

Ἡ Γραμματεὺς

Γ. Μαραγιόπουλος

Χρύσα Γεωργαντά

(9)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΠΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Αριθμ. { Πρωτ. 2241
 { Δεκπ. 1439 'Αθήνησι τῆ 8-8-1975

ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ—ΕΠΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙ

Πρὸς

Τὸν Ἐντιμότατον Κύριον

Κωνσταντῖνον Στεφανάκη

Ἵπουργὸν Δικαιοσύνης

Ἐν τ α ῦ θ α

'Εντιμότατε κ. Ἵπουργέ,

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2106/75 ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐπανεφέρθη εἰς τὸ προσκήνιον τῆς ἐπικαιρότητος ἐν θέμα, ὑπερ πολλῆν τὴν διχογνωμίαν προκαλεῖ μεταξύ τῶν ἀρμοδίων πρὸς γνωμοδότησιν ἐπὶ νομικῆς φύσεως θεμάτων Ὀργάνων, οἷα τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ὁ Ἄρειος Πάγος, τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, ἥτοι τὸ πρόβλημα ἐὰν ὁ Χιλιασμὸς δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς «γνωστὴ θρησκεία» κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου, τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προσδιοριζομένην, ἢ ὡς αἵρεσις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐκ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης θεωρήσεως τοῦ Χιλιασμοῦ ἀνακύπτει, ὡς γνωστόν, κατ' ἀκολουθίαν τὸ μέγα πρόβλημα τῆς Συνταγματικῆς αὐτοῦ προστασίας, ὡς καὶ ἕτερα ἀστικῆς φύσεως τοιαῦτα, ὡς τὸ τῆς καταχωρίσεως τῶν μεταξὺ ὁπαδῶν τοῦ Χιλιασμοῦ τελομένων γάμων ἐν τοῖς Ληξιαρχικοῖς τοῦ Κράτους βιβλίοις κλπ.

Ἡ ἄκρι τοῦδε κτηθεῖσα πείρα μαρτυρεῖ, ὅτι τὸ θέμα στασιάζεται καὶ νομικῶς δὲν ἔχει εἰσέτι ἀποκρυσταλλωθῆ μία παγία ἐπ' αὐτοῦ Νομολογία. Τὰ ἀρμόδια ὄργανα, καλούμενα κατὰ καιροὺς νὰ ἀποφανθῶσι σχετικῶς, ὅτε μὲν δέχονται τὸν Χιλιασμὸν ὡς «γνωστὴν θρησκείαν», ὅτε δὲ ὡς αἵρεσιν, πολλὰκι δὲ ἀπαντᾶται τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς διχογνωμίας ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ὡσάκις παρατίθενται ἀμφότερα αἱ γνώμαι τῆς τε πλειοψηφίας καὶ τῆς μειοψηφίας τοῦ γνωμοδοτούντος Συμβουλίου. Πρόχειρον παράδειγμα τοῦ φαινομένου τούτου προσφέρεται Ἰμὴν αἰ ὑπ' ἀριθμ. 679/1960 καὶ 919/1970 ἀποφάσεις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, δι' ὧν πάντως ἐγένετο παραδεκτόν, ὅτι ὁ Χιλιασμὸς δὲν τυγχάνει «γνωστῆ θρησκείας» ἢ δὲ γνώμη αὕτη βεβαιούται καὶ διὰ πολλῶν ἑτέρων, ἐν αἷς μνημονευτέαι ἢ ὑπ' ἀριθμ. 49/11-11-1936 Ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐνῶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ἀπὸ 16-6-1964 Γνωμοδοτήσεως αὐτῆς, ἀποφαινεται ἔτι μᾶλλον «ὅτι ὁ Χιλιασμὸς δὲν ἀποτελεῖ κἄν Χριστιανικὴν αἵρεσιν, οὐδὲ δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς γνωστὴ θρησκεία... ἀλλὰ προεχόντως ἀναρχικὴν καὶ ἀνθεθνικὴν καὶ ἀντιχριστιανικὴν κίνησιν, ἀποσκοποῦσαν εἰς τὴν παγκόσμιον ἐπικράτησιν τοῦ Σιωνισμοῦ» (πρβλ. Περιοδ. Ἐκκλησία τ. 1967 σελ. 638). Τὴν ἄποψιν ταύτην, ὅτι δηλαδὴ οὐδὲ κἄν αἵρεσις δύναται νὰ θεωρηθῆ ὁ Χιλιασμὸς, ἐδέχθη ρητῶς καὶ τὸ Συμβούλιον Πλημμελειοδικῶν Ἀθηνῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2374/1972 Βουλευμάτος αὐτοῦ.

Ταῦτα θέτοντες ὑπ' ὄψιν Ἰμῶν, Συνοδικῆ ἐξουσιοδοτήσῃ, παρακαλοῦμεν, ὅπως μεριμνήσητε διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου καταπαγίωσιν μιᾶς γνώμης, οὕτως ὥστε τὸ θέμα τοῦτο νὰ ἐπιλυθῆ ὀριστικῶς. Βεβαίως τυγχάνει αὐτονόητον, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος φρονεῖ σταθερῶς, ὅτι ὁ Χιλιασμὸς δὲν εἶναι οὔτε θρησκεία, οὔτε αἵρεσις, ἀλλ' ἀναρχικὴ καὶ ἀντιθρησκευτικὴ ὀργάνωσις, τοῦτ' αὐτὸ παράσιτον εἰς τὸν κορμὸν τοῦ Χριστιανικοῦ δένδρου, ζῶσα διὰ νὰ ἐκφράζη τὴν ἀρνήσιν μόνον πάντος χριστιανικοῦ δόγματος.

Ἀλλ' ὅπως ἀποροῦμεν, κ. Ἵπουργέ, διατὶ ἐπὶ τέλους ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἐπιμένει, καὶ δὴ καὶ μετὰ τόσῃ ἀμφιταλάντευσιν, νὰ χαρακτηρίζῃ ὡς θρησκείαν μιᾶν Ὀργάνωσιν, ἥτις ἀποποιεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς τὸν χαρακτηρισμὸν τούτον; Οἱ Χιλιασταί, καυχόμενοι, διακηρύσσον σαφῶς, ὅτι δὲν ἀπο-

τελοῦν θρησκείαν. «Εἴμεθα ἐλεύθεροι, λέγουν, ἀπὸ πάσας τὰς ἀποχωρέσεις, φατρίας καὶ διδασκαλίας ἀνθρώπων» (Πρβλ. Ἡ Σκοπιά τοῦ Πύργου τόμ. 1927 σελ. 34). «Εἴμεθα ἐξ ὀλοκλήρου ἀπληλαγμένοι καὶ χωρισμένοι ἀπὸ πάσαν θρησκείαν ἢ ἀπὸ αἱρέσεως, κόμματα ἢ ἄλλας κοσμικὰς ὀργανώσεις» (Ἡ Σκοπιά, ἀρ. τ. 2 καὶ 23 ἔτους 1946). Καὶ δικαίως οἱ Χιλιασταὶ διακηρύττουν τοιαῦτα περὶ ἑαυτῶν. Διότι ὁ ὅρος «θρησκεία» δι' αὐτοὺς εἶναι ἡ «ἐφεύρεσις» τοῦ Διάβολου, διὰ τῆς ὁποίας ἀπομακρύνει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν ... Θεόν.

«θρησκεία, λέγουν, εἶναι ἡ διάπραξις οἰουδήποτε πράγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐναντίον πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ» (Θεοκρατία σελ. 20, Τί ἔκαμε ἡ θρησκεία διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος σελ. 10). «Ὁ Σατανᾶς εἶναι μέγας ἀπατεὼν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐν ἐκ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται πρὸς ἐξπάτησιν τῶν ἀνθρώπων εἶναι καὶ ἡ θρησκεία» (Δίκαιος Ἄρχων σελ. 33, Πρβλ. καὶ Προστασία σελ. 12-18. Τί ἔκαμε ἡ θρησκεία διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος σελ. 49-73, 90 Προφήτεία σελ. 136-137). «Ὁ ἀρχαῖος ὄφις, ὁ Διάβολος, εἶναι ἀπατεὼν. Τὸ κυριώτερον μέσον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη, ὅπως ἀπομακρύνῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶναι ἡ θρησκεία... ἡ ὁποία εἶναι ἐφεύρεσις ἰδικῆ του...» (Ἀσφάλεια σελ. 11 καὶ 14).

Διὰ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, εἰδικώτερον, λέγουν:

«Ἀφοῦ ἀπέθαναν οἱ ἀπόστολοι καὶ αἱ στενοὶ συνεργάται των, ὅπως ὁ Τιμόθεος καὶ ὁ Τίτος, ἡ Θεοκρατικὴ ὀργάνωσις τῆς ἀγνῆς λατρείας ἐξαφανίσθη καὶ μία μεγάλῃ πλειονότητι καθ' ὁμολογίαν Χριστιανῶν βαθμικῶς ἐξέπεσε στὴς πανουργίας τῆς διαβολικῆς λατρείας» (Θεοκρατικὸ βοήθημα γιὰ τοὺς διαγγελεῖς τῆς Βασιλείας σελ. 365). «Τὰ ἐκκλησιαστικὰ συστήματα, Καθολικόν, Διαμαρτυρόμενον καὶ Ὀρθόδοξον, διὰ τελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ ἐξουσίαν τοῦ Διαβόλου καὶ ἀποτελοῦσι μέρος τῆς ὄρατῆς αὐτοῦ ὀργανώσεως καὶ ἐπομένουσ ἐκ τούτων σύγκειται ὁ ἀντίχριστος... Καλοῦσιν ἑαυτὰ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου, πλην ἐν τῇ πραγματικότητι ἐκπροσωποῦσι τὸν Διάβολον» (Ἀπελευθέρωσις σελ. 224). «Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀπολέσθη συνεπεία τῆς ἀνιέρου συμμαχίας μετὰ τῆς πολιτείας καὶ ὁ Χριστιανισμὸς κατέστη εἰδωλολατρεία, τελετουργία, βραχίων τῆς πολιτείας, ἀνωφελὴς φιλοσοφία, δεισιδαιμονία, τυπικισμὸς» (Αὐτόθι σελ. 208, Κυβερνήσις σελ. 10).

«Ὅτι κεῖται ἐκτὸς τοῦ χώρου τοῦ Χιλιασμοῦ ἀποτελεῖ, λέγουν, τὴν ψευδῆ θρησκείαν, καὶ ἡ θρησκεία, προσθέτουν, εἶναι ἡ αἰτία παντὸς κακοῦ.

«Ριζικὴ αἰτία κάθε ἐγκλήματος, παρανομίας, μίσους, διαμάχης, προκαταλήψεως, κομμουνισμοῦ καὶ παράφρονος συγχύσεως, ποῦ ἐπικρατοῦν σήμερον εἰς τὴν γῆν εἶναι ἡ ἐσφαλμένη θρησκεία, ἡ ψευδὴς θρησκεία, πῶς ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εὐρίσκειται ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Σατανᾶς ὁ Διάβολος» (Σκοπιά 1958 σελ. 511). Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης τοποθετήσεως τοῦ Χιλιασμοῦ εἶναι ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς θρησκείας. «Εἴμεθα, λέγουν, ἐναντίον ὅλων τῶν εἰδωλοκρατικῶν θρησκειῶν, ποῦ προέρχονται ἀπὸ τὸν Διάβολον» (Θεοκρατικὸ βοήθημα διὰ τοὺς διαγγελεῖς τῆς Βασιλείας, σελ. 249). «Διὰ νὰ ὑπάρχη καὶ νὰ διατηρῆται ἕνας κόσμος πρέπει πάσα θρησκεία νὰ ἐκρίζωθῃ ἐκ τῆς γῆς καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ, διότι αὕτη εἶναι ἡ ἀπόφασις τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ» (Ἕνας κόσμος, μία κυβερνήσις σελ. 29).

Ἐπειτα ἀπὸ τὰς μαρτυρίας ταύτας, Ἐντιμότατε κ. Ἵπουργέ, δύναται ἡ Πολιτεία, καὶ ἡ ἐξ ὀνόματος ταύτης ἀποφαινομένη Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη, νὰ προβληματίζηται ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος, ἐὰν ὁ Χιλιασμὸς δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς «γνωστὴ θρησκεία»; Δύναται, ἔρα γε, ὁ Χιλιασμὸς νὰ θεωρηθῆ πλὴν θρησκεία ἐφ' ὅσον καυχᾶται, ὅτι δὲν εἶναι εἰ μὴ ὁ ἐκρίζωτῆς τοῦ θεσμοῦ τῆς θρησκείας, πάσης θρησκείας καὶ δὴ καὶ τῆς Χριστιανικῆς; Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐρωτᾶται: Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος ποῖαν προστασίαν προσφέρει; Τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας, ὡς αὕτη ἐκφράζεται ὑπὸ τοῦ Χιλιασμοῦ, ἢ τῆς θρησκευτικῆς μόνον ἐλευθερίας;

Θέτοντες ταῦτα ὑπὸ τὴν ἐμφρονα κρίσιν Ἰμῶν θὰ ἀναμείνωμεν μετ' ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος τὰς ἐπ' αὐτῶν Ἰμετέρας ἀπόψεις ὡς καὶ τὴν γνωστοποίησιν τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἐν

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΑΓΩΓΗΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΤΡΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥ *

Περατωθείσης τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀνωτέρω ὁ Ἅγιος Καισαρείας ἐποίησιν «Ἀπόλυσιν» καὶ ἐψάλη ὁ Πολυχρονισμὸς τοῦ Πατριάρχου, ὡς καὶ ἡ φήμη τοῦ Μητροπολίτου Καισαρείας ἔχουσα οὕτω: «Βασιλείου τοῦ Πανιερωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Καισαρείας, Ὑπερτίμου καὶ Ἐξάρχου Πρώτης Παλαιστίνης, ἡμῶν δὲ Πατρὸς καὶ Ἱεράρχου πολλὰ τὰ ἔτη».

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἀνωτέρω τάζιν ἐγένετο καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μηνύματος τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Πέτρας κ. Γερμανοῦ, καθ' ἣν, ὁ Ἀρχιεπιγραμματεὺς τῶν Πατριαρχείων Μητροπολίτης Γέρον Καίσαρείας κ. Εὐσάβιος ἀνέγνωσεν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Κώδικος τῶν Πατριαρχείων τὸ «ὑπόμνημα προαγωγῆς» ἐπὶ τὴν Μητρόπολιν Πέτρας τοῦ πρῶην Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας, ὡς καὶ τὴν παραίτησιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Σεβαστείας ἐχόντων οὕτως:

α'.

ὑπόμνημα

«προαγωγῆς Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας Γερμανοῦ ἐπὶ τὴν Ἁγιωτάτην Μητρόπολιν Πέτρας Γ' Παλαιστίνης καὶ Πετραίας Ἀραβίας».

Τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Πέτρας — Γ' Παλαιστίνης καὶ Πετραίας Ἀραβίας ἀπὸ μακροῦ χρόνου γνησίον ποιμένος ἀπεστερημένης, διὰ φροντίδος ἐγένετο τῷ Μακαριωτάτῳ ἡμῶν Πατρὶ καὶ Πατριάρχῳ τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 42 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 τεύχους.

τῆ καθ' Ὑμᾶς ἀρμοδιότητι προτίθεσθε νὰ λάβητε, ἐπόμενοι τοῖς ὑπερθεῖσιν.

Ἐπὶ τούτοις, ἐπευλογοῦντες Ὑμᾶς, διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης.

† Ὁ Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεπιγραμματεὺς

κ.ἀ.α. Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Γ. Λενῆς

(Συνεχίζεται) Ἀρχιμ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ Γ. ΛΕΝΗΣ
Γραμματεὺς τῆς Ἱεραῆς Συνόδου

Παλαιστίνης κυρίῳ Βενεδίκτῳ καὶ τῇ περὶ Αὐτὸν Ἁγία καὶ Ἱεραῖ Συνόδῳ περὶ ἀποκαταστάσεως ἐν αὐτῇ γνησίον ποιμένος.

Ἐνθεν τοι κλεῦσει τῆς Α.Θ. Μακαριότητος μετὰ τὰ Συνοδικῶς δεδογμένα, συνήλθον ἐν τῷ Πανσεπτῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ τῶν Θεοστέπτων, Μεγάλων, Ἁγίων Βασιλέων καὶ Ἰσαποστόλων Κωνσταντινου καὶ Ἑλένης οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱεράν Σύνοδον Πανιερωτάτοι Ἀρχιερεῖς καὶ Ὀσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδριῖται ψήφους κανονικὰς περὶ τούτου ποιήσασθαι.

Τῆς νομίμου δὲ τελεσθείσης ψηφοφορίας προὐκρίθη ἄξιος τῆς ἐν τῇ εἰρημένῃ Ἁγιωτάτῃ Μητροπόλει κανονικῆς προστασίας καὶ ἐνόμου ποιμαντορίας ὁ Ἱερώτατος Ἀρχιεπισκόπος Σεβαστείας κ. Γερμανός.

Εἰς οὖν τούτων νόμιμον καὶ εἰς τὸ διηνεκές παράστασιν κατέστρωται τόδε τὸ ὑπόμνημα ἐν τῷ Ἱερωῖ Κώδικι τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ καὶ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ ἀ' τοῦ Ἀγούστου ιβ'.

† Ὁ Μητροπολίτης Καισαρείας Βασιλείος, Ἀρχιεπιγραμματεὺς

† Ὁ Ναζαρετ Ἰσίδωρος

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πέλλης Κλαύδιος

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως Ἀρτέμιος

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γάζης Στέφανος

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τιβεριάδος Ἀνατόλιος

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γεράσιων Σίμων

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης Ὑμέναιος

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κυριακονπόλεως Κωνσταντῖνος

Ὁ Καμαράσης Ἀρχιμ. Ἀρχάδιος

Ἀρχιμανδριτῆς Θεοδοσίος

Ἀρχιμανδριτῆς Κορηλῖος

Ἀρχιμανδριτῆς Παλλάδιος, Ἐξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Ἑλλάδι».

(Συνεχίζεται) ΣΠΥΡΙΔΩΝ Δ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
Βοηθὸς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

7. «Κώδιξ Ὑπομνημάτων» ὑπ' ἀριθ. 2 τοῦ Πατριαρχεῖου Ἱεροσολύμων, σελ. 93.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ γενεσιουργὰ αἷτια τοῦ 1821.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἐορτὴ ἔδωκε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἀφορμὴν, ἵνα γίνῃ λόγος περὶ τῶν γενεσιουργῶν αἰτίων τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἅτινα ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει εἶναι ἡ χριστιανικὴ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ὅθεν εἶναι ὅλως ἀπαράδεκτος ἡ μαρξιστικὴ ἐρμηνεία τοῦ θαύματος τοῦ 1821, ἥτις ἀνάγει αὐτὸ εἰς ταξικὸν ἀνταγωνισμόν.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, ὡς ἐτόνισεν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Κ. Τσάτσος, ἐν τῷ ἐπὶ τῇ 25ῃ Μαρτίου διαγγέλματι αὐτοῦ, «ἀποτελεῖ παράδειγμα συντριπτικόν, ὅπου ἐπάνω ἀπὸ τὰ οἰαδήποτε ταξικά καὶ οἰκονομικά φαινόμενα, διαλάμπει, ὡς πρῶτη πηγὴ καὶ κύρια τοῦ ιστορικοῦ γίνεσθαι, ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα ἐνὸς ὑψηλόφρονος λαοῦ». Ἐκδηλώσεις ἀκριβῶς τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ὑπῆρξαν «ὁ πόθος τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθέρωσης, ἡ θέλησις νὰ ὑπάρξουν οἱ Ἕλληνες καὶ πάλι ὡς ἔθνος κυρίαρχο, ἡ δίψα γιὰ ἑλληνικὴ παιδεία καὶ ἡ θρησκευτικὴ πίστις, πού ὑποδαύριζε ἀπὸ αἰῶνες αὐτὴ τὴ ροπή».

Τούτων οὕτως ἐχόντων, εὐλόγως γεννῶνται ἀνησυχία. «ὅταν οἱ θησαυροὶ τῶν περασμένων λησμονοῦνται καὶ ἀκόμα περισσότερο, ὅταν βεβηλώνονται καὶ παραποιῶνται». Οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι τὸ μεγαλεῖον τοῦ 1821 ὀφείλεται οὐχὶ εἰς τὰς ὀλικὰς ἢ οἰκονομικάς, ἀλλ' εἰς τὰς πνευματικὰς ἀξίας τῆς ἑλληνορθόδοξου παραδόσεως.

Ποιμαντικά προβλήματα τοῦ Τουρισμοῦ.

Ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ θεολόγου κ. Ἀλ. Παπαδερῶ διευθυνομένη Ὁρθόδοξῳ Ἀκαδημίᾳ Κρήτης συνήλθε προσφάτως τὸ Α' Πανελληνίον Συνέδριον Μελέτης Ποιμαντικῶν Προβλημάτων Τουρισμοῦ μετὰ ζωηρὰν συμμετοχὴν Ἱεραρχῶν καὶ ἄλλων κληρικῶν, εἰδικῶν ἐπιστημόνων καὶ ἐκπροσώπων τῆς Πολιτείας καὶ τῶν τουριστικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ ἐξήρθη ὁ τουρισμὸς ὡς εὐκαιρία καὶ δυνατότης πρὸς ἀνανέωσιν τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς ἀξιοποίησιν τοῦ ἐλευθέρου χρόνου, πρὸς βαθυτέραν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς δημιουργίας, τοῦ συνανθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ, πρὸς πολιτιστικὸν ἐμπλουτισμὸν καὶ ἐπίσχεσιν τῶν συντελεστῶν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

Ὅθεν ἡ Ἐκκλησία ἐπιβάλλεται, ὅπερ περιβάλλῃ τὸ φαινόμενον τοῦ τουρισμοῦ μετὰ κατανοήσεως καὶ προσοχῆς καὶ συνεργάζηται μετὰ τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τῆς Πολιτείας καὶ τῶν διαφόρων φορέων τοῦ τουριστικοῦ κυκλώματος πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἑλλοχευόντων εἰς τὴν τουριστικὴν κίνησιν κινδύνων, οἵ-

τινες ἀναφέρονται κυρίως εἰς τὴν διάβρωσιν τῆς ἠθικῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου ἢ τῆς ἑλληνορθόδοξου ταυτότητος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἰς τὴν δημιουργίαν νέων πειρασμῶν πρὸς ἐγκληματικάς πράξεις καὶ νέων ἐδκαιριῶν ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰς ἀνάπτυξιν τῆς κερδοσκοπίας εἰς βάρος κυρίως τῆς ἐγγείου ἰδιοκτησίας τῶν πτωχοτέρων τάξεων τοῦ λαοῦ μετὰ ἕμμεσον ἀπειλήν τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς παραδοσιακῆς μας ἀδοτελείας, ἀκόμη καὶ αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας κ.τ.τ.

«Ἀπαράδεκτα φαινόμενα».

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν διὰ προσφάτου ἀνακοινώσεώς του ἐπισημαίνει, ὅτι εἰς δημοσιογραφικά τινα συγκροτήματα («ἡ πλεονὰ τῆς ἐπιχειρήσεως φαίνεται νὰ ἔχη τὸν πρῶτον λόγον. Ἡ ἐννοια τοῦ κοινωνικοῦ λειτουργοῦ ὑποχωρεῖ. Οἱ βασικὲς ἀρχὲς τῆς σωστῆς καὶ ὑπεύθυνης δημοσιογραφίας παραβιάζονται. Καὶ οἱ δεοντολογικοὶ κανόνες ἔχουν παύσει νὰ τηροῦνται. Μετὰ ἰδιαίτερη θλίψη διαπιστώνομε, ὅτι πολλαπλασιάζονται τὰ ἀπαράδεκτα φαινόμενα. Κινδυνολογία, κίτρινολογία, πορνογραφία...».

Ὅθεν ἐπιβάλλεται, ὅπως τὸ παράδειγμα τῶν ἐκλεκτῶν καὶ ἀξίων τῆς ἀποστολῆς των δημοσιογράφων τύχη μιμήσεως ἐκ πάντων τῶν συντακτῶν τοῦ Τύπου. Ὅσοι ὀφείλουν ἀσύμφωνα μετὰ τοὺς ἀγράφους ἠθικοὺς νόμους τοῦ ἐπαγγέλματος, μετὰ ὑψηλὸ ἀίσθημα εὐθύνῃς καὶ μετὰ τὴν συμπαράστασιν τῆς Κοινῆς Γνώμης νὰ δώσουν τὴ μάχην γιὰ τὴν ἐξυγίανση τοῦ Τύπου, τὸν δύσκολον καὶ σκληρὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ποιοτικὴν του βελτίωσιν — ποὺ εἶναι καὶ ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ξεπερασθῇ ἡ σοβαρὴ κρίσις, τὴν ὁποία ὁ Τύπος ἀντιμετωπίζει σήμερον, ὅχι μόνον στὸν τόπον μας, ἀλλὰ καὶ στὸν κόσμον ὀλόκληρον».

Ἐχει ἐξανηλεθῆ πᾶν ὄριον ὑποχωρήσεως.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, λαβοῦσα θέσιν ἐπὶ τοῦ περιβοήτου ζητήματος τοῦ («αὐτομάτου») διαζυγίου, ἀπεφάνθη δι' ἀνακοινώσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 15ῆς Μαρτίου τρ. ἔ. ὅτι «κάθε πρόσθετος λόγος διαζυγίου, πέραν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, δεδομένου ὅτι αὕτη ἔχει ἐξανηλεθῆ εἰς τὸ θέμα αὐτὸ πᾶν ὄριον ὑποχωρήσεως καὶ οἰκονομίας».

Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ σαφὴς ἀνακοίνωσις τῆς Ἱ. Συνόδου θὰ συντελέσῃ εἰς τὸ ν' ἀναλογισθοῦν οἱ ἀρμόδιοι παράγοντες τῆς Πολιτείας τὰς συνετείας ἐκ τῆς τυχῶν καθιερώσεως τοῦ («αὐτομάτου») διαζυγίου καὶ θὰ θελήσουν τὴν ἐσχάτην ὥραν νὰ ἀποτρέψουν τὴν το-

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

1. Χρυσόστομου Θέμελη, Μητροπολίτου Μεσσηνίας, ὁ «Λόγος περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς» τοῦ Ναθαναὴλ Ἰωάννου. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ «Ἀρχείου Εὐβοϊκῶν Μελετῶν». Ἀθήναι 1976, σ. 28.

Περὶ τοῦ ἀξιολόγου πράγματι Εὐβοέως ἱερατικοῦ ἀνδρὸς Ναθαναὴλ Ἰωάννου († 16 Ἰαν. 1880), Θεολόγου, ἱερέως τῆς Ριζαρείου ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, ἔτι δὲ καὶ ἐφημερίου τῆς ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλληνικῆς Κοινότητος καὶ τέλος ἱεροκήρυκος τῶν Κυκλάδων νήσων, πολλακίς ἐπραγματεύθη ὁ Σεβασμιώτατος συντάκτης τῆς ἀνὰ χεῖρας μελέτης. Ἡ ἐπαναδημοσίευσις τοῦ «Λόγου» τούτου ἐθεωρήθη ἀναγκαία, λόγῳ τῆς δυσευρέτου πλέον πρώτης δημοσίευσως ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλάδιῳ. Ὁ Σεβ. προλογίζων τὴν ἐκδοσίν του, ἐκθέτει ἐν συντομίᾳ τὰ κατὰ τὸν ἀξιολογὸν συντάκτην τοῦ «Λόγου», ὡς καὶ τὰ λίαν ἐνδιαφέροντα περὶ τοῦ περιεχομένου. Ὁ «Λόγος», ὡς λέγει ὁ Σεβ., «δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ καὶ ὡς ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν πρώτων δημοσιευμάτων πολεμικῆς ἐναντίον τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς».

2. Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ ἐν Γιαννίτση Μεσσηνίας ἱερά εἰκὼν τῆς ἁγίας Βαρβάρας. Ἐκδ. Ἱ. Μητροπ. Μεσσηνίας ἀρ. 23. Καλαμάτα 1976, σ. 32 μετὰ 4 ἐν τέλει εἰκόνων. (Ἀνάτ. ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «Διδαχῆ»).

Ἱστορεῖται ἡ ἀνεύρεσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τῆ 24 Μαΐου 1921 καὶ ἀντικρούεται ἡ ἀρνητικὴ θέσις τοῦ Γιάννη Ζάβαλη ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Καλαμῶν «Μάχη» τῆς 29 Δ/βρίου 1975.

3. Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ ὀνομασία τῆς ἱερᾶς Μονῆς Βουλκάνου. Ἐκδ. Ἱ. Μητροπ. Μεσσηνίας, ἀρ. 22. Καλαμάτα 1975, σ. 32 (εἰς τὰς σελ. 24 καὶ 25 τέσσαρες μικραὶ φωτογραφίαι).

Ἐκτίθεται ἐν συντομίᾳ ἡ προσέλευσις τοῦ ὀνόματος τῆς ἱ. Μονῆς μετ' ἔλεγχον τοῦ δημοσιευματος περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐν τῷ Περιοδικῷ «Ἰθώμη»

ποθέτησιν νέας δυναμίτιδος εἰς τὰ θεμέλια τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Τὸ καταρτισθὲν νομοσχέδιον δύναται ἄριστα νὰ ἀποσυρθῆ ἢ νὰ τροποποιηθῆ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ προστατεύωνται ἀποτελεσματικῶς τὰ ἀνεύθυνα καὶ ἀδύνατα μέλη τῆς οἰκογενείας.

Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἀπίστευτον.

Ἐπειδὴ ὁ περὶ φαρμάκων ἐγερθεὶς θόρυβος δὲν ἔχει κοπᾶσαι τελείως, καλὸν εἶναι νὰ τύχη ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὸ ἐν γενομένη σχετικῇ ἐρευνῇ ὑπομνησθὲν, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος (ἢ Ζουρνάλ ντὲ Ζενέβ ἐδημοσίευσεν δήλωσιν τοῦ ἱατροῦ Χ. Μάλερ, Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Διεθνοῦς Ὄργανισμοῦ Ὑγείας τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἐδρεύει εἰς τὴν Γενεύην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ συντρι-

(ἔτ. γ', τευχ. κ', Καλαμάτα Σ/βριος 1975, σ. 22/338-23/339), ἀφ' οὗ ἀνεδημοσιεύθη ὁλόκληρον τὸ ἄρθρον ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρας μελέτῃ. Λίαν ἐνδιαφέρουσα ἐξήγησις τοῦ ὀνόματος τῆς ἱ. Μονῆς, τεκμηριωμένη ἐπὶ ἱστορικῶν δεδομένων.

4. Ἐπετηρὶς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας 1976, ἔτος πρώτον, σελ. 174.

Ἡ τὸ πρώτον κυκλοφοροῦμένη «Ἐπετηρὶς» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας παρέχει ἀδρὰν εἰκόνα τῆς καθόλου ἱερατικῆς, ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινωφελοῦς δράσεως εἰς πάντας τοὺς τομεῖς τῆς πνευματικῆς καὶ ποιμαντικῆς διεργασίας τῆς ὑπὸ τοῦ δραστηρίου Μητροπολίτου κυρίου Χρυσόστομου ποιμαινομένης ἱστορικῆς καὶ ἐνδόξου περιοχῆς τῆς Μεσσηνίας.

K. Γ. Μ.

Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Μπεζενίτη, Ἡ Κρίσις καὶ ἡ Ἀνανέωσις τοῦ Κατηχητικοῦ Θεσμοῦ, Ἀθήναι. — Ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, 1975, σ. 39.

Πρὸς σύνταξιν τοῦ πολυτιμοτάτου τούτου εὐσυνόπτου πονήματος ἀφορμήθη ὁ π. Παντελεήμων Μπεζενίτης τούτο μὲν ἐκ τῆς διαπιστώσεως περὶ τῆς κρίσεως, ἣν διέρχεται σήμερον ὁ Κατηχητικὸς Θεσμός, τούτο δὲ ἐκ τῆς ἀνάγκης πρὸς ἀνανέωσιν αὐτοῦ, ἵνα καὶ πάλιν καταστῆ οὗτος τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ Ἐκκλησία θ' ἀπευθύνεται πρὸς τὰ νεαρὰ μέλη τῆς πρὸς διατήρησιν αὐτῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐδραίωνσιν αὐτῶν ἐν τῇ πίστει ἀφ' ἑτέρου.

Τὸ βιβλίον διαιρεῖται εἰς δύο μέρει, ὧν προτάσσεται βραχὺς πρόλογος, ἔπειτα δὲ βραχὺς ἐπίλογος ἐν εἰδει συμπερασμάτων. Εἰς τὸ α' μέρος ὁ σ. ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐσωγενεῖς καὶ τοὺς ἐσωγενεῖς παράγοντας τῆς κρίσεως τοῦ Κ.Θ. Εἰς τοὺς πρώτους κατατάσσονται τὸ ρεῦμα τῆς ἐκκοσμικεύσεως τῆς σύγχρονης ἐποχῆς, ἡ διαβρωτικὴ προσπάθεια τῶν ἀρνητῶν τῆς πίστεως καὶ αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι σχολικαὶ καὶ ἐξωσχολικαὶ ἀσχολίαι τῶν νέων. Ὡς ἐσωγενεῖς παράγοντας τῆς κρίσεως τοῦ Κ.Θ. ὁ σ. προβάλλει: α) τὴν ἔλλειψιν καταλλήλων κατηχητῶν β) τὴν στατικότητα τῶν μεθόδων διδασκαλίας γ) τὰς ἐναντι τοῦ Κ.Θ. προκαταλήψεις τῶν νέων δ) τὴν μὴ προσαρμογὴν τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον ε) τὴν τυποποίησιν τοῦ Κ. Σχολείου στ) τὴν ἐν γένει στάσιν καὶ τὸν τρόπον διδασκαλίας τῶν κατηχητῶν καὶ ζ) τὴν ὑποχρεωτικὴν διδασκαλίαν τῶν Θρησκευτικῶν εἰς τὰ σχολεῖα. Τὰ σημεῖα ταῦτα ἀναλύονται ὑπὸ τοῦ σ. δι' εὐστόχων παρατη-

πτικῆ πλειοψηφία τῶν ἐκατὸν περίπου χιλιάδων φαρμάκων σπεσιαλιτέ, τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦν σήμερον εἰς τὴν Εὐρώπην, εἶναι... διὰ τὰ σκοπιδία!)).

Ἡ δήλωσις αὕτη ὑπονοεῖ, ὅτι ἡ κατασκευὴ τῶν φαρμάκων δὲν διέπεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ αἰσθηματος τῆς κοινωνικῆς εὐθύνης καὶ τῆς ἐξοπηρετήσεως τῶν πραγματικῶν συμφερόντων τῶν πασχόντων ἀσθενῶν. Τὸ γεγονός τοῦτο, ὅπερ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἀπίστευτον, ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Ἀρὰ γε κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κατ' οὐσίαν ἀχρηστων φαρμάκων πρόκειται περὶ ἀπλῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιπολαιότητος ἢ περὶ ἐκμεταλλεύσεως τῆς ψυχολογικῆς διαθέσεως τῶν ἀσθενῶν; Θὰ ἠδύχομεθα νὰ πρόκειται περὶ δηλώσεως, μὴ ἀνταποκρινομένης εἰς τὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ περιοχόσης τὸ σχῆμα τῆς ἠγορευτικῆς ὑπερβολῆς. Οἱ ὑπεύθυνοι παράγοντες ὀφείλου νὰ λάβουν αὐστηρὰ μέτρα προστασίας τοῦ λαοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΤΙΜΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΚΙΤΡΟΥΣ

Ἡ Μεσογειακὴ Ἀκαδημία τῆς Ρώμης, εἰς ἔνδειξιν τιμῆς πρὸς τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν πλουσίαν πνευματικῆν προσφορῶν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρναβᾶ, τὴν 3ην Μαρτίου ἀνεκήρυξε αὐτὸν ἐπίτιμον μέλος τῆς Ἀκαδημίας.

Ἐὲ ἄλλου, ὁ Σεβασμιώτατος προσεκλήθη, «διὰ τὴν βαθεῖαν γνῶσιν καὶ ἐμπειρίαν τῶν προβλημάτων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν», νὰ δώσῃ σχετικὴν διάλεξιν εἰς τὸ Κρατικὸν Πανεπιστήμιον τοῦ Παλέρμου, ὡσαύτως δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Κρατικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης διὰ προσωπικῆν γνωριμίας μετὰ τῶν Καθηγητῶν τῶν Ἱστορικῶν, Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κανονικῶν μαθημάτων.

Ἱερά Μητρόπολις Μαρωνείας

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Μαρωνείας, ἔχουσα πάντοτε ὡς γνώμονα τὰς Εὐαγγελικὰς ἀληθείας καὶ τὸ ἀπαράμιλλον πρότυπον τοῦ Κυρίου εἰς τὸν τομέα τῆς ἐμπράκτου ἐκδηλώσεως τῆς ἀγάπης, ἐσήμανε σταυροφορίαν διὰ τὴν διάδοσιν μετὰ τῶν Χριστιανῶν τοῦ πνεύματος τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ καὶ τῆς θυσίας. Συγκεκριμένως παραλλήλως μετὰ τὴν προσπάθειαν, ἣ ὅποια καταβάλλεται ἐκ μέρους τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν διὰ τὴν ὄσον τὸ δυνατὸν μεγαλύτεραν ἐπέκτασιν τῆς αἰμοδοσίας πρὸς κάλυψιν ὄλων τῶν ἀναγκῶν, διερωτήσαμεν καὶ παρεκινήσαμεν δι' Ἐγκυκλίου τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα ἐπ' Ἐκκλησίας, ὡς καὶ ἀπὸ ραδιοφώνου τῆ ἐνεργῶ συνεργασίας τῶν Αἰδεσιμωτάτων ἐφημερίων νὰ ὑποβληθῶν εἰς τὸν κατ' ἔξοχὴν θεάρεστον κόπον τῆς προσφορᾶς αἵματος ὑπὲρ τοῦ συνανθρώπου των. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ οὐ γενεὴς αὐτὸς ἀγὼν ἀπέφερε σημαντικὰ καὶ ἐπιδοφορὰ ἀποτελέσματα. Περὶ τοὺς εἰκοσι ἱερεῖς με ἐπικεφαλῆς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μαρωνείας κ. Δαμασκηνὸν προσέφερον αἶμα τὴν 10ην Νοεμβρίου, ἡμέραν Δευτέραν, καθ' ἣν ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸ Γενικὸν Νοσοκομεῖον Κομο-

τηνῆς, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. Δαυίδ Σαρφατῆ, τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως Κομοτηνῆς καὶ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ πολιτῶν ἢ ἐπίσημος ἑναρξίς τῆς αἰμοδοσίας.

Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, κατὰ πλῆκτος ἐκ τῆς ὀργανώσεως καὶ προσφορᾶς τῆς Ἐκκλησίας, ἐξέφρασε τὴν βαθεῖαν εὐαρέσκειάν του μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ μεταφέρῃ εἰς τὸν ἀρμόδιον Ὑπουργὸν τὰς ἀρίστους ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας ἀπεκόμισε. Συνεργεία τοῦ Ε.Ι.Ρ.Τ. καὶ Ὑ.Ε.Ν.Ε.Δ. ἐκάλυψαν τηλεοπτικῶς τὴν τελετὴν. Σημειώτεον, ὅτι ἐν ποσοστὸν ἱερέων ἔχει ἡλικίαν ἀνω τῶν 60 ἐτῶν, μερικοὶ δὲ, οἱ ὅποιοι ἐφημερεύουσιν εἰς Κομοπόλεις τῆς Ἐπαρχίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως προσέφεραν αἶμα ἐπιτοπίως μετὰ τῶν ἐνοριτῶν εἰς Συνεργεία αἰμοδοσίας.

Παρεσχέθησαν δι' ἐγκυκλίου ὁδηγίαι εἰς τοὺς ἐφημερίους διὰ τὴν ἐγγραφὴν καὶ τήρησιν καταστάσεως αἰμοδοτῶν, ὡστε νὰ ὑπάρχῃ ἡ δυνατότης προσφορᾶς αἵματος διὰ τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζόμενας ἀνάγκας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμ. { Πρωτ. 1712
Διεκπ. 217

Ἀθῆναι τῆ 3-4-1976

Π Ρ Α Ξ Ι Σ

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τὸ ἄρθρον 38 παράγρ. 4 τοῦ Ν.Δ. 126/1969 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Ν.Δ. 87/1974.

2) Τὰς διατάξεις τῶν παραγρ. 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 13/1970 Κανονισμοῦ.

ρήσεων, τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει τὴν ὑπ' αὐτοῦ σαφῆ γνῶσιν τῶν συναφῶν προβλημάτων. Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον σημεῖον ἰδιαιτέρως, ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ σ., ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ νέοι διδάσκονται τὰς βασικὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἰς τὰ σχολεῖα, τὸ Κ.Σ. προσφέρεται περισσότερο ὡς χῶρος βιωμάτων καὶ οὐχὶ γνώσεων, τοῦτο δὲ δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς ἐπιλογῆς καταλλήλων θεμάτων ἀπασχολούντων τοὺς νέους, δυναμένων νὰ προκαλέσουν ἀφορμὰς πρὸς προβληματισμὸν καὶ κοσμοθεωριακὴν ἐμβάθυνσιν.

Εἰς τὸ β' μέρος τοῦ βιβλίου ὁ π. Παντελεῆμων προβάλει εἰς τὴν διατύπωσιν καταλλήλων προτάσεων διὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ Κ.Θ. Αὗται εἶναι: α') ἡ κατάργησις τοῦ ὀνόματος «Κ.Σ.», δι' οὗ ἐξομοιοῦται τοῦτο πρὸς τὰ ἡμερήσια σχολεῖα τῶν νέων, καὶ ἡ ἀντικατάστασις του δι' ἄλλου, ἀνταποκρινόμενου περισσότερο εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ὡς μέσου τῆς «κοινωνίας» τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ· β') ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἐσωτερικῆς δομῆς καὶ λειτουργίας τοῦ Κ.Σ. πρὸς δημιουργίαν καταλλήλου ἀτμοσφαιρᾶς ἐπικοινωνίας τῶν νέων, βιωμάτων καὶ ἀνάπτυξιν πρωτοβουλιᾶς· γ') ἡ προτίμησις τοῦ Ἑνοριακοῦ Κέντρου, ὡς χώρου συγκεντρώσεως καὶ διεξαγωγῆς τοῦ μαθήματος ἀντὶ τοῦ Ναοῦ, ἔνθα οἱ νέοι θὰ κινουῦνται μετὰ μεγαλύτεραν ἐλευθερίαν· δ') ἡ κατάργησις τοῦ προκαθορισμένου προγράμματος τῆς διδασκτέας ὕλης καὶ ἡ ἀντικατάστασις του διὰ θεμάτων ἐπιλεγόμενων ἐπὶ τόπου ὑπὸ τῶν καθηγητῶν ἐκ τῶν ἀπασχολούντων τοὺς νέους ἐπικαιρῶν προβλημάτων· ε') ἡ ἀπόδοσις ἐμφάσεως οὐχὲν εἰς τὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν δημιουργίαν βιωμάτων· στ') ἡ σύνταξις νέων καθηγητικῶν βοηθημάτων, ἀναφερομένων εἰς τὰ ἀπασχολούντα τοὺς νέους

σύγχρονα προβλήματα· ζ') ἡ διαφοροποίησις τῶν κύκλων τοῦ Κ.Σ. διὰ τῆς προσαρμογῆς αὐτῶν εἰς τὰς ἰδιαζούσας συνθήκας καὶ τὸ περιβάλλον ἐκάστης ἐνορίας· η') ἡ προσαρμογὴ τοῦ καθηγητοῦ εἰς τὴν νοοτροπίαν τῶν νέων· καὶ θ') ἡ ἐποπτικὴ ἀπόδοσις τῶν θεμάτων πρὸς προσαρμογὴν αὐτῶν εἰς τὴν σύγχρονον πραγματικότητα.

Ἀναμφιβόλως, ὁ π. Παντελεῆμων Μπεζενίτης παρουσιάζεται βαθὺς γνώστης τῆς σπουδαϊότητος καὶ τῶν προβλημάτων τοῦ Κ.Θ., τοῦτο μὲν λόγῳ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ πείρας ὡς ἱεροκέρυκος καὶ καθηγητοῦ, τοῦτο δὲ λόγῳ τῆς σοβαρᾶς αὐτοῦ ἐνασχολήσεως περὶ αὐτὰ κατὰ τὰς ἐν Γαλλίᾳ σπουδὰς του. Πάντα τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ διαλαμβανόμενα ἐκτίθενται μετὰ ἀξιολόγου γλαφυρότητος, καθαρότητος σκέψεως καὶ διατυπώσεως, ἢ δ' ἐν αὐτῷ χρησιμοποιουμένη γλῶσσα, ἡ δημοτικὴ, εἶναι ρέουσα καὶ ἀπολύτως ἐκφραστικὴ, καθιστῶσα τὸ πόνημα τοῦτο προσιτὸν καὶ καταληπτὸν εἰς εὐρύτερον κύκλον ἀναγνωστῶν. Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον πρέπει δεόντως νὰ τονισθῇ, εἶναι ἡ θεολογικὴ θεμελιώσις τῶν βασιμωτέρων σημείων τῆς ἐργασίας εἰς τρόπον, ὡστε νὰ δύναται αὐτὴ ν' ἀποτελέσῃ ἀπαραίτητον ὀφθίδιον καὶ ὁδηγὸν παντὸς καθηγητοῦ. Εὐχόμεθα δὲ καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι αἱ προτάσεις τοῦ π. Παντελεῆμονος θὰ μελετηθοῦν καὶ ἀξιοποιηθοῦν καταλλήλως ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Κ.Θ., ὡστε ταχέως νὰ μεταβῶμεν ἀπὸ τῆς κρίσεως εἰς τὴν ἀνανέωσιν καὶ ἀναδραστικὴν ἰσχύον αὐτοῦ.

ΧΡΗΣΤΟΣ Σ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ

Ἐφηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

3) Την σχετικήν πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου.

4) Την ἀπό 17-3-1976 ἀπόφασιν Αὐτῆς,

Ἄποφασίζει

Τὴν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως σύστασιν Δευτέρας (Β') θέσεως Ἱεροκήρυκος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Δημητριάδος.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, Πρόεδρος
- † Ὁ Τρῳακῆς καὶ Σταγῶν Στέφανος
- † Ὁ Ἀρτης Ἰγνάτιος
- † Ὁ Ἀττικῆς Δωρόθεος
- † Ὁ Φθιώτιδος Δαμασκηνὸς
- † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Στέφανος
- † Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου Παῦλος
- † Ὁ Λήμου Παντελεήμων
- † Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων
- † Ὁ Δράμας Διονύσιος
- † Ὁ Μηθύμνης Ἰάκωβος
- † Ὁ Σιδηροκάστρου Ἰωάννης

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Δέρβης Κοσμάς

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱ. Ναῶν, ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς ὁργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν κάτωθι Ἱερῶν Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως: α') Τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας (θέσεις 2), β') Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου (θέσεις 2), γ') Ἀγίου Φανουρίου, δ') Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου (θέσεις 6), ε') Δώδεκα Ἀποστόλων, ζ') Ἀγίου Ἐλευθερίου Ντεπῶ, ζ') Ἀγίου Θεράποντος, η') Ὁσίας Ξένης (θέσεις 3), θ') Παναγίας Φανερωμένης (θέσεις 2) καὶ ι') Ἀγίας Τριάδος (θέσεις 3), ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων, πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Θεσσαλονικῇ τῇ 27ῃ Μαρτίου 1976

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς ὁργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν κάτωθι Ἱερῶν Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως Γκρέκα.

Ἐν Αἰγίῳ τῇ 27ῃ Φεβρουαρίου 1976

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Προκειμένου νὰ πληρωθῇ ἡ διὰ τῆς ἀπὸ 10.10.1974 Ἀφάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δημοσιευθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 310 Φ.Ε.Κ. τεύχος Α' τῆς 23.10.1974, συσταθείσα δευτέρα θέσις Ἱεροκήρυκος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καλοῦνται οἱ ἔχοντες τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα κληρικοί, ὅπως ἐντὸς εἰκοσι (20) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσι σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Σπάτα, τῇ 1ῃ Ἀπριλίου 1976.

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν ὁργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Νικολάου Ἀξιοῦ, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Νεαπόλει τῇ 10ῃ Ἀπριλίου 1976

† Ὁ Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἱκαρίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει: α) Τὸ Ν.Δ. 1398/1973 «περὶ συστάσεως ὁργανικῶν θέσεων Διακόνων» κ.τ.λ. καὶ β) τὸ ἀρθρον 52 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν Ἱεροδιακόνου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους Εὐδήλου Ἱκαρίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νομιμοποιημένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σάμῳ τῇ 23ῃ Μαρτίου 1976

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ» Βρακάδων Ἱκαρίας, προσκαλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ἡμῶν προκηρύξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μητρόπολιν ἀπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ.

Ἐν Σάμῳ τῇ 23ῃ Μαρτίου 1976

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερβίων καὶ Κοζάνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις α) τοῦ ἀρθρου 46 παρ. 2 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 καὶ β) τοῦ ἀρθρου 33 παρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κάτωθι κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων, ἡτοι 1) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Πολυρράχου, 2) Ἀγίου Δημητρίου Τριγωνικοῦ, 3) Ἀγίου Δημητρίου Μεταξᾶ, 4) Ἀγίου Γεωργίου Μικροβάτου, 5) Ἀγίου Γεωργίου Λυγερῆς, 6) Κοιμήσεως Θεοτόκου Λαζαράδων, 7) Ἀγίας Παρασκευῆς Πολυφύτου, 8) Ἀγίου Γεωργίου Νεράιδας, 9) Μεταμορφώσεως Σωτήρος

Οινόης, 10) 'Αναλήφειος Σωτήρος Γαλάνης, 11) 'Αγίου Κωνσταντίνου Καπνοχωρίου, 12) 'Αγίου Γεωργίου Πολυμύλου, 13) 'Αγίου Χαράλαμπος 'Αγίου Χαράλαμπος, 14) Τιμίου Προδρόμου Βοσκοχωρίου, 15) 'Αγίου Γεωργίου Μελισσίων, 16) Τιμίου Σταυρού Λιβερώων, 17) 'Αγίου Κωνσταντίνου 'Ανθοτόπου, 18) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Βατερού, 19) 'Αγίου Γεωργίου 'Αργίλλου, 20) 'Αγίου Κωνσταντίνου Μηλιᾶς, 21) Εὐαγγελισμού Θεοτόκου Σπάρτου, 22) 'Αγίου Νικολάου Πύργου κ α λ ο ὕ μ ε ν τ ο ὺς β ο υ λ ο μ έ ν ο υ ς κ α ι κ ε κ τ η μ έ ν ο υ ς τ ᾶ Κ α ν ο ν ι κ ᾶ κ α ι ν ὴ μ ι μ α π ρ ο σ ὄ ν τ α, ὅ π ω ς ἔ ν τ ὸ ς μ η ν ὸ ς ἀ π ὸ τ ῆ ς δ η μ ο σ ι ε ὕ σ ε ω ς τ ῆ ς π α ρ ο ὕ ρ σ η ς ὑ π ο β ᾶ λ ω σ ι ν ἡ μ ῖ ν σ χ ε τ ι κ ῆ ν α ἰ τ ῆ σ ι ν μ ε τ ᾶ τ ὶ ν ν ο μ ῖ μ ω ν δ ι κ α ι ο λ ο γ η τ ι κ ῶ ν.

'Εν Κοζάνη τῆ 15ῃ Μαρτίου 1976

† 'Ο Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Σύρου, Τήνου, 'Ανδρου, Κέας καὶ Μήλου

'Εχοντες ὑπ' ὄψει τὸν ὑπ' ἀριθ. 13/1970 Κανονισμὸν τῆς Δ. Ι. Σ. «Περὶ τῶν 'Ιεροκηρύκων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ἵνα καταλάβωσι τὰς ὑπαρχούσας δύο (2) κενὰς θέσεις 'Ιεροκηρύκων τῆς καθ' ἡμᾶς 'Ιεράς Μητροπόλεως καὶ ἔχοντας πρὸς τοῦτο τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς εἰκοσαήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλλωσι τῇ 'Ιερᾷ Μητροπόλει πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου δριζύμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν Ἐρμούπολει τῆ 10ῃ Ἀπριλίου 1976

† 'Ο Σύρου ΔΩΡΟΘΕΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

'Εχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 33 - 35 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν» καὶ προκειμένου ἵνα προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν υποψηφίων τῶν κάτωθι κενῶν ὀργανικῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημεριῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων καὶ τὰ διὰ τοῦ σχετικοῦ Νόμου δριζύμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσι τὰ δικαιολογητικά τῶν ἐγγράφα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῇ Περιοδικῇ «Ἐκκλησίᾳ»:

1) Παμμαγίστων Ταξιαρχῶν Ἀλφειούσης, 2) Τιμ. Προδρόμου Ἀμυγαλιῶν, 3) Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου Ἀνγλίου, 4) Κοιμ. Θεοτόκου Ἄνω Φυγαλείας, 5) Ἀγ. Γεωργίου Δραγωγίου, 6) Ἀγ. Βαρθάρου Κακαλετρίου, 7) Γενεσ. Θεοτόκου Κουφοπόλλου, 8) Ἀγ. Γεωργίου Κρυον. Ὀλυμπίας, 9) Κοιμ. Θεοτόκου Καλογερεσίου, 10) Ἀγ. Κων/νου καὶ Ἐλένης Λεύκης, 11) Προφήτου Ἡλίου Μύρου, 12) Μεταμ. Σωτήρος Πέτρας, 13) Γενεσ. Θεοτόκου Καμαρίου, 14) Ἀγ. Γεωργίου Καρυῶν, 15) Ἀγ. Τριάδος Κούβελα, 16) Ἀγ. Ἰωάννου Πλάτης, 17) Ἀγ. Δημητρίου Πλουτοχωρίου, 18) Ἀγ. Νικολάου Πρασίδαιου, 19) Ἀγ. Γεωργίου Ραχῶν Τριφυλίας, 20) Γεν. Θεοτόκου Ρόδια, 21) Ἀγ. Γεωργίου Ροδιάς, 22) Ἀγ. Γεωργίου Ταξιαρχῶν, 23) Ἀγ. Γεωργίου Τρυπῶν, 24) Ἀγ. Ἰωάν. Θεολόγου Τρυπήλας, 25) Γεν. Θεοτόκου Φαναρίου, 26) Γεν. Θεοτόκου Πολυθέας, 27) Ἀγ. Γεωργίου Γρύλλου, 28) Ἀγ. Ἀποστόλου Χώρας, 29) Κοιμ. Θεοτόκου Χαλιᾶς.

'Εν Κυπαρισσίᾳ τῆ 9ῃ Ἀπριλίου 1976

† 'Ο Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας ΣΤΕΦΑΝΟΣ

'Εχοντες ὑπ' ὄψει 1) τὰ ἄρθρ. 1 καὶ 2 τοῦ Ν. Δ. ὑπ' ἀριθ. 1398/73, 2) τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν ἡμῶν περὶ κατανομῆς τῶν ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς 'Ιερᾷ Μητροπόλει, 3) τὰς περὶ διορισμῶν ἐφημεριῶν διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν» καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων καὶ τοῦ ἀνωτέρω Ν. Δ. προσόντα ἐγγάμους ἢ ἀγάμους, ἐπιθυ-

μοῦντας, ἵνα διορισθῶσι Διάκονοι εἰς τὰς κάτωθι ὀργανικὰς θέσεις: 1) Καθεδρικός 'Ι. Ναὸς Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου Κυπαρισσίας, 2) Εἰσοδίων Θεοτόκου Φιλιατρῶν, 3) Ἁγία Τριάς Κυπαρισσίας, 4) Γεν. Θεοτόκου Γαργαλιάνων, 5) Ἀγ. Σπυριδωνος Ζαχάρως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ἀνωτέρω Κανονισμοῦ δριζύμενα δικαιολογητικά.

'Εν Κυπαρισσίᾳ τῆ 9ῃ Ἀπριλίου 1976

† 'Ο Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας ΣΤΕΦΑΝΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

'Εχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33 παράγρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ τε κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημεριῶν ἐν τοῖς 'Ιεροῖς Ναοῖς α) Ὁσίου Νικωνος Σπάρτης, β) Ἀγίου Σπυριδωνος Σπάρτης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά. Πρώτιστον τούτων τὸ πτυχίον Θεολογίας.

'Εν Σπάρτῃ τῆ 19ῃ Μαρτίου 1976

† 'Ο Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ΙΕΡΟΘΕΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Λάμπης καὶ Σφακίων

'Εχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 33-36 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημεριῶν», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς ὀργανικῆς ἐφημερικῆς θέσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Τιμίου Σταυροῦ Πλατανῆ Ἀγ. Βασιλείου Ρεθύμνης.

'Εν Σπηλιῷ τῆ 22ῃ Μαρτίου 1976

† 'Ο Λάμπης καὶ Σφακίων ΘΕΟΔΩΡΟΣ

'Ιερά Σύνοδος

Πρὸς

Τὸν Ἱερέα Ἀντώνιον Ρομποτῆν
παρεπιδημοῦντα εἰς ΜΟΝΤΡΕΑΛ ΚΑΝΑΔΑ

(Ἀγνώστου ἐκεῖ ἀκριβοῦς διευθύνσεως) [1]

'Απευθυνθείσης παρὰ τῆς ἀρμοδίας Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς ἐναντίον σου καταγγελίας, ἐπὶ παραβίασει χορηγηθείσης ἀδείας, εἰσπηδήσει εἰς ἀλλοτρίαν ἐκκλησιαστικὴν περιοχὴν καὶ ἐτέραις ἀντικανονικαῖς παραβάσεσι, καλεῖσαι, ὅπως ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἐπανακάμψῃς εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τῆς χορηγησάσης σοι τὴν ἀδειαν ἐκκλησιαστικῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀρχῆς.

'Ἄλλως θέλωσι ληθῆ ἐναντίον σου τὰ ἐνδεικνυόμενα κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς κειμένας διατάξεις μέτρα διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν προβλεπομένων κυρώσεων.

'Εν Ἀθῆναις τῆ 27 Μαρτίου 1976.

'Εντολῇ καὶ ἐξουσιοδοτήσει

τῆς Ἱεράς Συνόδου

'Ο Ἀρχιεπίσκοπος

† 'Ο Δέσφης Κ Ο Σ Μ Α Σ

Ἱερά Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας

Κλητήριον θέσισμα (1)

Πρὸς

Τὸν Ἀριστείδην Λίγδαν, τέως Ἐφημέριον
Ἱεροῦ Ναοῦ «Κοίμησις Θεοτόκου» Αἰτωλικῆς
(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῇ 5ῃ Μαΐου 1976 ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 9 π.μ. ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τῶν ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανισεῖς σου θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 5ῃ Ἀπριλίου 1976

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Αἰτωλίας ΘΕΟΚΑΗΤΟΣ Θ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ἀττικῆς

Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς

Κλητήριον θέσισμα [2]

Πρὸς

Τὸν Ἀρχιμ. Καλλίνικον Ζαχαρόπουλον
(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε ἐκ δευτέρου, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, Λεωφ. Βασ. Κων/νου 32 Κηφισιᾶν τῇ 3ῃ Μαΐου 1976, ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα 11 π.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανισεῖς σου θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 14ῃ Μαρτίου 1976

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Ἀττικῆς ΔΩΡΟΘΕΟΣ Ἀρχιμ. Χρυσ. Καλαματιανός

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Νικολάου Ε. Ζευγαδάκη, Αἱ χριστιανικαὶ ἐφορταὶ τοῦ τελευταίου ἔτους τῆς Σμύρνης (1921-1922), Ἀθήναι 1975, σ. 56.

Λεπτομερὴς περιγραφή ἱερῶν τελετῶν εἰς διαφόρους ναοὺς τῆς μαρτυρικῆς Σμύρνης. Τὸ πόνημα ἀποτελεῖ τεκμήριον ἱστορικῆς, ἐθνικῆς καὶ χριστιανικῆς μνήμης.

Κ.Γ.Μ.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἑτησίως.
Β) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἑτησίως.
Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ὁ Χριστὸς Πάσχα.

Ἀρχιμ. Μελετίου Καλαμαρά, Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἡλία Δ' (18-25/2/1976).

Μητροπ. Δημητριάδος Χριστοδούλου, Τὸ Θεῖον Βάπτισμα κατὰ τοὺς Ἱ. τῆς Ἐκκλησίας Κανόνας.

Μητροπ. πρ. Λήμνου Βασιλείου, Ἀρχιερεῖς τῶν Μητροπόλεων Βιζύης, Λαοδικείας, Σάρδεων καὶ Φιλαδελφείας.

Μητροπ. πρ. Παραμυθίας Τίτου, Ἡ μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ἐπικοινωνία.

Ἐκλογή καὶ χειροτονία ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Χρυσοστόμου (Γερασίμου) Ζαφείρη.

Ἐμμαν. Φωτιάδου, Εἰσηγητικὸν Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Διορθόδοξον Θεολογικὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ Διαλόγου μετὰ τῶν Ὀρδοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν.

Ἀρχιμ. Ἀμβροσίου Γ. Λενῆ, Τὸ χρυσοῦν ἰωβηλαῖον καὶ αἱ λοιπαὶ ἐφορταὶ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας (1925-1975).

Μιχαὴλ Ἀθ. Ἀναστασιάδου, Πυρηνικὴ ἐνέργεια καὶ ἀνθρωπίνη Κοινωνία.

Ἀρχιμ. Ἀμβροσίου Γ. Λενῆ, Αἱ ἐνέργειαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ Χιλιαστικοῦ Προβλήματος.

Σπυρίδωνος Δ. Κοντογιάννη, Τὰ κατὰ τὴν προαγωγὴν καὶ κατάστασιν τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Ἁγίου Πάτου Πατριαρχικοῦ καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἱεροσολύμων Καισαρείας Βασιλείου καὶ Πέτρας Γερμανοῦ.

Παρατηρήσεων στήλη.

Βιβλιοκρισίαι.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Παράρτημα.

Νέα βιβλία.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθῆναι, Ἰασίου 1 — Τηλ. 710.73

Προστάμενος Τυπογράφου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 787.978.